

குழந்தைக் கவிஞர் எழுகிய

கதை சொன்னவர் கதை

SARGAR

தமிழ் நிலையம்

கலைச் சொன்னவர் கலை

குழந்தைக் கவிஞர்
அழ.வள்ளியப்பா

குழந்தைப் புத்தக நிலையம்

ப.எண்: 183, பு.எண்: 5, முதல் தெரு,
AL பிளாக், 11வது மெயின் ரோடு,
அண்ணாநகர், சென்னை-600 040.

KATHAI SONNAVAR KATHAI
(Story for Children)

Language : Tamil
Author : AL. VALLIAPPA
Illustration : Sagar
Revised Edition : November, 2021
Typeset & Printed by : Poocharam Prints, KKDI.
Ph: 9884712091
No. of Pages : 184
Price : Rs. **160/-**
Publisher : **Kulanthai Puthaka Nilayam**
Old No: 183, New No: 5,
First Street, AL Block,
11th Main Road,
Anna Nagar, Chennai - 600 040

ஆசிரியர் கூறுகிறார்

‘கதை’ என்று சொன்னதுமே, சிறுவர்களின் மலர் முகங்களில் மகிழ்ச்சி தாண்டவமாடுகிறது. இனிக்க இனிக்க அவர்களுக்குக் கதை சொல்லி இன்பம் பெற்ற பாட்டிமார்களின் எண்ணிக்கைக்குத்தான் கணக்குண்டா? பரம்பரை பரம்பரையாக வந்த கதைகளைத்தான் காது வழியாகக் கேட்டு, வாய் வழியாகப் பேரக் குழந்தை களுக்குப் பாட்டிமார் கூறி வந்தார்கள்.

இங்ஙனம் கூறப்பட்டுவந்த கதைகளை, ‘அழிந்து போகாமல் காப்பாற்ற வேண்டுமே’ என்ற ஆசையில் அவற்றையெல்லாம் திரட்டித் தொகுத்தார்கள் சிலர். தாங்களாகவே சில கதைகளைக் கற்பனை செய்து, அவற்றைக் குழந்தைகளிடத்திலே கூறிவந்தார்கள் வேறு சிலர். இன்னும் சிலர், அவ்வப்போது பல கதைகளை நாட்டு மக்களிடம் கூறி, அவர்களை நல்வழிப்படுத்தி வந்தார்கள்.

இவ்வாறு கூறப்பட்டுவந்த கதைகள் அந்தந்த நாட்டு எல்லைகளைக் கடந்து, மலைகளைக் கடந்து, கடல்களைக் கடந்து உலகமெங்கும் பரவி, ஆங்காங்கேயுள்ள குழந்தை களுக்கு மகிழ்ச்சி ஊட்டி வருவதை இன்று நாம் காண்கின் றோம். சாகா வரம் பெற்ற அக்கதைகளைத் தந்த ஆசிரியர் களைப் பற்றிக் குழந்தைகள் அறிந்து கொள்ள வேண்டியது மிகவும் அவசியமாகும்.

இந்த நோக்கத்துடனே குழந்தைகள் விரும்பும் கதை களைச் சொல்லிய பன்னிரண்டு கதாசிரியர்களைப் பற்றி எழுத நினைத்தேன். ‘கங்கை’ இதழில் தொடர்ந்து எழுதினேன். ஒவ்வொரு கதாசிரியரின் வாழ்க்கையும்

அவர் சொல்லிய ஒரு கதையுடன் தொடங்குகிறது. அவர்களது கதைகளைப் போலவே, அவர்களது வாழ்க்கை வரலாறுகளும் சுவையாக இருக்கின்றன.

‘இவையனைத்தையும் ஒரே புத்தகமாக வெளியிடுவதை விட , மூன்று புத்தகங்களாக வெளியிட்டால் குழந்தைகள் படிப்பதற்கு மிகவும் எளிதாயிருக்குமே’ என்று கருதினார் தமிழ் நிலைய அதிபர் திரு. வெ. சுப. நடேசன் அவர்கள். அவர் விருப்பப்படியே புத்தகத்துக்கு நான்கு கதாசிரியர்கள் வீதம் வெளியிட இசைந்தேன்.

கடந்த பதினைந்து ஆண்டுகளாகக் குழந்தைகளுக்காகப் பத்திரிகைகளையும், புத்தகங்களையும் வெளியிட்டுப் பல பதிப்பகத்தாருக்கும் வழிகாட்டியாயுள்ள தமிழ் நிலைய அதிபர் அவர்களுக்கும், என்னை அடிக்கடி தூண்டி இந்தக் கட்டுரைகளை எழுதச் செய்த ‘கங்கை’ ஆசிரியர் திரு. பகீரதன் அவர்களுக்கும், நல்ல முறையில் படங்கள் வரைந்து தந்த ஓவியர் திரு. சாகர் அவர்களுக்கும் நான் பெரிதும் கடமைப்பட்டுள்ளேன்.

நல்ல நல்ல கதைகளைக் குழந்தைகளுக்குக் கூறி அவர்களுக்கு இன்பம் ஊட்டி, தாமும் இன்பம் பெற்ற அப்பெரியார்களைப் பற்றிக் கூறுவதிலே நானும் இன்பம் பெறுகின்றேன். குழந்தைகளும் இவற்றைப் படித்து இன்பம் பெற வேண்டுமென ஆசைப்படுகின்றேன்.

சென்னை-17

அழ. வள்ளியப்பா

30-5-61

புகழ் கேட்பு புறப்பட்டவர்!

வெகு காலத்திற்கு முன்பு ஒரு சக்கரவர்த்தி இருந்தார். அவர் அடிக்கடி உடை மாற்றுவார். ஒவ்வொரு தடவையும் வெவ்வேறு விதமான உடை அணிவார். துணி வாங்குவதிலும், துணி தைப்பதிலுமே பணத்தையெல்லாம் செலவிட்டு வந்தார்.

அந்தச் சக்கரவர்த்தியிடம் ஒருநாள் இரண்டு பேர் வந்தார்கள். அவர்கள் இருவரும் பிறரை ஏமாற்றிப் பிழைப்பவர்கள். ஆனால், பார்ப்பதற்கு நல்லவர்கள் போல நடித்தார்கள். அவர்கள் சக்கரவர்த்தியைப் பார்த்து, “நாங்கள் நெசவாளர்கள். நாங்கள் தயார் செய்யும் துணி மிகமிக மெல்லியதாயிருக்கும்; வண்ணங்கள் கண்ணைக் கவரும். இன்னொரு அதிசய சக்தியும் அதற்கு உண்டு.

புத்திசாலிகளின் கண்களுக்குத்தான் அந்தத் துணி தெரியும்; முட்டாள்களின் கண்களுக்குத் தெரியவே தெரியாது!” என்றார்கள்.

சக்கரவர்த்தி அவர்கள் சொன்னதை உண்மை என்று நம்பிவிட்டார். அவருக்கு மிகுந்த மகிழ்ச்சி ஏற்பட்டது. உடனேயே, “சரி, உங்களுக்குத் தனியாக ஒரு வீடும், வேண்டிய பணமும் தரச் சொல்லுகிறேன். நீங்கள் உங்கள் வேலையை ஆரம்பிக்கலாம்” என்றார்.

அவர்களுக்குத் தனியாக ஒரு வீடும், ஏராளமான பணமும் தரப்பட்டன. அவர்கள் அந்த வீட்டிலே இரண்டு தறிகளைக் கொண்டுவந்து வைத்தனர். ஆனால் துணி நெய்யவில்லை; நெய்வது போல் பாசாங்கு செய்தனர்.

சில நாட்கள் சென்றன. சக்கரவர்த்தி தம்முடைய முதல் மந்திரியை அழைத்து, துணிகள் எப்படித் தயாராகின்றன என்று பார்த்துவரச் சொன்னார். முதல் மந்திரி அந்த இரண்டு பேர்வழிகளும் இருந்த வீட்டுக்குச் சென்றார். அவரைக் கண்டதும், இருவரும் துணி நெய்வதுபோல் நடித்தனர்.

மந்திரியின் கண்களுக்குத் துணி எதுவும் தெரிய வில்லை. ஆனாலும், அவர் அதை வெளியில் காட்டிக் கொள்ளவில்லை. துணி தெரியவில்லையே, என்று சொன்னால் ‘முட்டாள் பட்டம்’ கிடைத்து விடுமே! ஆகையால், அவர், “ஆஹா! எவ்வளவு மெல்லிய துணி! அற்புதமான வர்ணங்கள்!” என்று புகழ்ந்து கூறிவிட்டு, சக்கரவர்த்தியிடம் திரும்பி வந்தார்.

அவரிடமும் அதிசயத் துணியைப் பற்றி ஒரேயடியாக வர்ணிக்கத் தொடங்கிவிட்டார்.

இரண்டு நாள் கழித்து, சக்கரவர்த்தி இன்னொரு பெரிய உத்தியோகஸ்தரை அனுப்பி வைத்தார். அவரும் அங்கே சென்று பார்த்தார். அவருடைய கண்ணுக்கும் துணி எதுவும் தெரியவில்லை.

ஆனாலும், அவர் விட்டுக் கொடுக்கவில்லை. சக்கரவர்த்தியிடம் திரும்பி வந்து, பார்க்காத துணியைப் பற்றிப் பலவாறாகப் புகழ்ந்து பேசினார்.

சக்கரவர்த்திக்கு அளவில்லாத மகிழ்ச்சி. உடனே துணியைப் பார்ப்பதற்கு அவரே நேராகப் புறப்பட்டுச் சென்றார். அவரைக் கண்டதும், மிகவும் மும்முரமாகத் துணி நெய்வதுபோல் இருவரும் நடத்தார்கள். சக்கரவர்த்தி எவ்வளவுதான் கூர்ந்து பார்த்தும், துணி தெரிய

வில்லை. அங்கே இருந்தாலல்லவா தெரிவதற்கு? ஆனாலும், உண்மையைக் கூற அவருக்குத் துணிச்சல் இல்லை. “ஆஹா! அற்புதம்! அபாரம்! பிரமாதம்! துணி என்றால் இதுவல்லவா துணி!” என்று வாய் விட்டுக் கூறினார்.

“இந்தத் துணியிலே தங்களுக்கு அழகான ஆடை தைக்கப் போகிறோம். ஆடை தயாரானதும் அதைத் தாங்கள் அணிந்து இந்த நகரில் ஊர்வலம் வர வேண்டும்” என்றார்கள் அந்தப் பொல்லாதவர்கள்.

சக்கரவர்த்தியும் ‘சரி’ என்றார். ஒரு நல்ல நாள் பார்த்து அன்று ஊர்வலம் நடத்துவது என்று முடிவு செய்தார்கள்.

குறித்த நாளில் சக்கரவர்த்தி துணி தயாராகும் வீட்டுக்கு வந்தார். நெசவாளராய் நடித்த இருவரும் சக்கரவர்த்தி அணிந்திருந்த உடைகளைக் கழற்றி னார்கள். பிறகு அவர்களில் ஒருவன் கால் சட்டையைப் போட்டுவிடுவது போல் பாசாங்கு செய்தான். மற்றொருவன் மேல் சட்டையைப் போட்டுவிடுவது போல் நடித்தான். சிறிது நேரத்தில், “ஆஹா! எவ்வளவு அழகாயிருக்கிறது! சக்கரவர்த்திக்கு மிகவும் பொருத்தமான உடை!” என்று அவர்கள் கூறினார்கள். பிறகு ஊர்வலம் புறப்பட்டது.

சக்கரவர்த்தி ஊர்வலமாக வருவதை தெருவில் எல்லோரும் பார்த்தார்கள். “ஐயோ! ஆடையின்றி வருகிறாரே” என்று ஒருவராவது சொல்ல வேண்டுமே! அதுதான் இல்லை. ஏன்? அந்த ஆடை யார் யார்

கண்களுக்குத் தெரியவில்லையோ அவர்களெல்லாம் முட்டாள்கள் என்ற செய்திதான் ஏற்கெனவே நகர் முழுவதும் பரவிவிட்டதே! அதனால் சில புத்திசாலிகள், “அட்டா! அட்டா! துணியென்றால் இது வல்லவா துணி ! எவ்வளவு அற்புதமாயிருக்கிறது!” என்று புகழவும் ஆரம்பித்துவிட்டனர்.

இப்படி எல்லோரும் புத்திசாலிகளாக நடித்துக் கொண்டிருந்த அச் சமயத்தில் திடீரென்று ஒரு கீச்சுக் குரல் கேட்டது.

“ஐயையோ! சக்கரவர்த்தி உடுப்பு இல்லாமல் போகிறாரே!”

குரல் வந்த திசையில் எல்லோரும் பார்த்தார்கள். ஒரு சின்னஞ்சிறு பெண்தான் அப்படிச் சத்தினாள். அவள் கூறியதைக் கேட்டதும், “எனக்குக்கூட அப்படித்தான் தோன்றுகிறது” என்றார் கூட்டத்திலிருந்த ஒருவர். இன்னொருவரும் அதே மாதிரி

சொன்னார். சில வினாடிகளில், எல்லோரும் சேர்ந்து, “சக்கரவர்த்திக்கு உடுப்பே இல்லையே!” என்று ஒரே குரலில் கூவினர்!

சக்கரவர்த்தி அப்போதுதான் உண்மையை உணர்ந்தார். வெட்கத்தால் தலை குனிந்தார். அத்துடன் ஊர்வலமும் முடிந்தது.

இது குழந்தைகளுக்காகக் கூறப்பட்ட கதை. குழந்தைகளுக்கு இது வேடிக்கையாக இருக்கும். ஆனால், பெரியவர்களுக்கோ உயர்ந்த கருத்தைப் போதிக்கும்.

இதைப் போல் ஒன்றல்ல; இரண்டல்ல; நூற்றுக் கணக்கான கதைகளைக் கூறினார் ஒருவர். அவர் பெயர்தான் ஆண்டர்சன். ‘ஹான்ஸ் கிறிஸ்டியன் ஆண்டர்சன்’ என்பது அவருடைய முழுப் பெயர். ஆண்டர்சன் எங்கே போனாலும், குழந்தைகளைக் கூட்டி வைத்துக்கொண்டு கதை சொல்லத் தொடங்கி விடுவார். இப்படி ஆயிரக்கணக்கான குழந்தைகள் அவருடைய கதைகளை அவர் வாயாலே கேட்டிருக்கிறார்கள். லட்சக்கணக்கான குழந்தைகள் அவருடைய கதைகளைப் படித்துப் படித்து மகிழ்ச்சிக் கடலில் மூழ்கியிருக்கிறார்கள்.

ஆனால், அவருடைய சொந்தக் குழந்தைகள் அவரிடம் கதை கேட்டதும் இல்லை; அவருடைய கதைகளைப் படித்ததும் இல்லை. காரணம், அவருக்குக் குழந்தையே கிடையாது! ஆமாம், அவருக்கு

மனைவியும் இல்லை; மக்களும் இல்லை. அவர்தான் திருமணமே செய்து கொள்ளவில்லையே!

ஆண்டர்சன், டென்மார்க் தேசத்திலுள்ள ஓடென்ஸ் என்ற ஊரில் 1805-ஆம் ஆண்டில் பிறந்தார். அவருடைய அப்பா செருப்புத் தைப்பவர்; அம்மா துணி வெளுப்பவர். தங்களுடைய பிள்ளை பள்ளிக்கூடத்திற்கு ஒழுங்காகப் போய்ப் படித்து முன்னுக்கு வரவேண்டும் என்று அப்பாவும், அம்மாவும் ஆசைப்பட்டார்கள். ஆனால், ஆண்டர்சனுக்குப் படிப்பில் கவனம் செல்லவே இல்லை. அவர் எப்போதும் ஏதாவது கனவு கண்டுகொண்டேயிருப்பார். இதனால், அவர் பள்ளிப் படிப்புக்கு விரைவில் முழுக்குப் போட வேண்டியதாயிற்று!

ஆண்டர்சனுக்கு, அவருடைய அப்பா ஒரு பொம்மை நாடக மேடையைச் செய்து கொடுத்திருந்தார். ஆண்டர்சன் பல பொம்மைகளை நடிக்கப் போல் அந்த மேடையில் நிற்க வைப்பார். சும்மா நிற்கவைக்க மாட்டார்; தையற் கடையி லிருந்து பொறுக்கி வந்த துண்டுத் துணிகளைக் கொண்டு அவற்றிற்கு உடை தைத்துப் போட்டு, நிற்க வைப்பார். அந்த நடிக்கர்களுக்கு நாடகம் வேண்டாமா? நாடகத்தையும் ஆண்டர்சனே தயார் செய்வார். பல வகையான நாடகங்களை அவர் கற்பனை செய்வார். நாடகத்திற்கு வேண்டிய கதை, வசனம், பாட்டு எல்லாவற்றையும் அவரே எழுதுவார். அந்த நடிக்கர்களுக்குப் பதிலாக அவரே பேசியும் பாடியும்

உணர்ச்சி ததும்ப நடிப்பார். இதனால், அவரது கற்பனை கொஞ்சம் கொஞ்சமாக வளர ஆரம்பித்தது.

ஆண்டர்சனின் அப்பா செருப்புத்தைப்பவராயிருந்தாலும், ஓய்வு நேரத்தில் புத்தகங்கள் படித்துக் கொண்டேயிருப்பார். சில சமயங்களில் ஆண்டர்சனை அருகில் வைத்துக் கொண்டு, சில நல்ல நல்ல கதைகளையும், நாடகங்களையும் படித்துக் காட்டுவார். ஆண்டர்சன் நாடகத்திலுள்ள வசனத்தையெல்லாம் மனப்பாடம் செய்து விடுவார். அப்படி அவர் மனப்பாடம் செய்ததைத் தெருவில் நடக்கும் போதெல்லாம் சொல்லிப் பார்ப்பார். இதனால், தெருவில் போவோர் வருவோரெல்லாம் ‘இவன் என்ன, தனக்குத் தானே பேசிக்கொள்ளுகிறானே! பைத்தியமோ!’ என்று நினைப்பார்கள்.

ஆண்டர்சனுக்கு வயது 14 ஆயிற்று. இதற்குள் அவருடைய அப்பா காலமாகிவிட்டார். “இனிமேல் இந்த ஊரில் இருந்தால் சரிப்படாது. தலை நகருக்குப் போக வேண்டும்” என்று ஆண்டர்சன் ஆசைப்பட்டார். உடனே தாயிடம் சென்றார். டென்மார்க்கின் தலை நகராகிய கோபன் ஹேகனுக்குப் போகவேண்டும் என்ற ஆசையை வெளியிட்டார்.

“அங்கே போய் என்ன செய்வாய்?” என்று கேட்டாள் ஆண்டர்சனின் அம்மா.

“புகழ் சம்பாதிக்கப் போகிறேன்” என்றார் ஆண்டர்சன்.

உடனே அம்மா சிரித்தாள். “எல்லோரும் பொருள் சம்பாதிக்கப் போவார்கள். நீ புகழ் சம்பாதிக்கப் போகிறாயா?” என்று கேட்டாள்.

“ஆமாம் அம்மா. நிச்சயம் புகழ் சம்பாதிப்பேன். இன்று என்னைப் பார்த்துக் கேலி செய்கிறார்களே, அவர்களெல்லாம் அன்று என்னைப் பார்த்து வியப்படையப் போகிறார்கள். இது நிச்சயம் அம்மா. அனுமதி கொடு அம்மா” என்று கெஞ்சினார்.

அம்மா முதலில் சம்மதிக்கவில்லை. ஆண்டர்சன் தொடர்ந்து வற்புறுத்தவே, ஒருநாள், “சரி, போய்வா” என்று அனுமதி கொடுத்து விட்டாள்.

ஆண்டர்சன் தலை நகருக்குப் போவதற்குப் பணம் வேண்டுமே. என்ன செய்வது? அவர் கையிலே கிடைக்கும் சில்லறைக் காசுகளையெல்லாம் ஒரு களிமண் உண்டிப் பெட்டிக்குள் போட்டு வைப்பார். அந்தப் பெட்டியை உடைத்து உள்ளேயிருந்த காசுகளையெல்லாம் எண்ணிப் பார்த்தார். பத்து ரிக்ஸ் டாலர் (சுமார் 20 ரூபாய்) இருந்தது. அந்தப் பணத்துடன் புறப்பட்டு விட்டார்.

ஆண்டர்சனுடன் ஓர் அம்மையாரும் பிரயாணம் செய்தார். அவர், தன்னந் தனியாக ஒரு சிறுவன் இருக்கிறானே’ என்று நினைத்து, “தம்பி, நீ எங்கே போகிறாய்?” என்று கேட்டார்.

“தலை நகருக்குப் புகழ் சம்பாதிக்கப் போகிறேன்” என்றார் ஆண்டர்சன்.

“எப்படிப் புகழ் சம்பாதிப்பாய்?” என்று கேட்டார் அந்த அம்மையார்.

“நடிகனாவேன். மிக மிகப் பெரிய நடிகனாவேன். கூடிய சீக்கிரத்தில் புகழ்பெற்று விடுவேன்” என்று துடுக்காகப் பதிலளித்தார் ஆண்டர்சன். ஆண்டர்சனின் மன உறுதியைப் பாராட்டினார் அந்த அம்மையார்.

ஊரைவிட்டுப் புறப்படும் போது, அங்கிருந்த ஓர் அச்சகத்தாரிடமிருந்து ஆண்டர்சன் ஒரு கடிதம் வாங்கி வந்தார். கோபன் ஹேகனிலுள்ள புகழ்பெற்ற ஒரு நடிகையிடம் கொடுக்க வேண்டிய சிபார்சுக் கடிதமே அது. ஆண்டர்சன் நேராக அந்த நடிகையிடம் சென்றார். கடிதத்தைக் கொடுத்தார். கிழிந்த உடையுடன் வந்த ஆண்டர்சனைப் பார்த்ததும் அவள், “உனக்கு நன்றாக நடிக்கத் தெரியுமா?” என்று கேட்டாள்.

“ஓ, தெரியுமே! இதோ பாருங்கள்” என்று கூறி, உடனே தம் காலில் அணிந்திருந்த செருப்பைக் கழற்றி ஒரு பக்கமாக வைத்தார்; தலையில் மாட்டி யிருந்த தொப்பியைக் கையில் எடுத்துப் பிடித்துக் கொண்டார். ஆடிப் பாடி நடிக்கத் தொடங்கி விட்டார். நடிப்பைக் கண்டு அந்த நடிகை தம்மைப் பாராட்டு வாள் என்று ஆண்டர்சன் எதிர்பார்த்தார். ஆனால், அவள் ஏளனமாகச் சிரித்தாள். “பையனுக்கு மூளைக் கோளாறோ!” என்று நினைத்தாள்.

“நீங்கள் எப்படியாவது எனக்கு உதவி செய்ய வேண்டும்” என்று ஆண்டர்சன் மன்றாடிக் கேட்டுக் கொண்டார்.

“இப்போது ஒன்றும் நிச்சயமாகச் சொல்ல முடியாது” என்று அவள் கூறி விட்டாள். பாவம் ஆண்டர்சன் ஏமாற்றத்துடன் திரும்பிவிட்டார்.

கையிலுள்ள பணமெல்லாம் கரைந்து விட்டது. ஆண்டர்சனுக்கு என்ன செய்வது என்றே தெரியவில்லை. ஊருக்குத் திரும்பி விடலாமா என்றுகூடத்

தோன்றியது. “சேச்சே, புகழ் சம்பாதிக்காமல் திரும்புவதா? கூடாது. கூடவேகூடாது” என்று மனத்தைத் திடப்படுத்திக் கொண்டார்.

ஆண்டர்சனுடைய குரல் மிகவும் இனிமையாக இருக்கும். “தம்பி, உன் குரல் நன்றாயிருக்கிறது. முயற்சி செய்தால் நல்ல பாடகனாகலாம்” என்று சிலர் யோசனை கூறினார்கள்.

ஒருநாள் அந்த நகரில் இருந்த புகழ்பெற்ற ஒரு பாடகர் வீட்டுக்கு ஆண்டர்சன் சென்றார். அவரை நேரில் பார்த்து, அவரிடம் தம்முடைய விருப்பத்தைக் கூறினார். உடனே, அவர் ஆண்டர்சனைப் பாடச் சொன்னார். ஆண்டர்சன் இனிமையாகப் பாடினார். அதைக் கேட்ட அவர், “தம்பி, நீ என் வீட்டிலே இருக்கலாம். சாப்பாடு துணிமணியெல்லாம் நான் தருவேன்” என்றார். ஆண்டர்சனுக்கு அளவில்லாத மகிழ்ச்சி. விரைவில் புகழ் சம்பாதித்து விடலாம் என்று நினைத்துப் பூரிப்படைந்தார்.

பாடகர் ஆண்டர்சனுக்குத் தினமும் சங்கீதம் கற்றுக் கொடுத்து வந்தார். ஆண்டர்சனும் கருத்தாய்க் கற்றுக் கொண்டார். ஆயினும், ஆண்டர்சனின் துர் அதிர்ஷ்டம் அங்கே அதிக நாள் இருக்க முடியவில்லை. காரணம், அவருடைய குரல் பதினைந்தாவது வயதில் மாறி விட்டது. அதில் இனிமை இல்லை. கேட்கவே சகிக்கவில்லை. “இனி நீ இங்கே இருப்பதில் பயனில்லை. பேசாமல் ஊருக்குத் திரும்பிப் போய்விடு” என்று அந்தப் பாடகர் புத்திமதி கூறினார்.

ஆண்டர்சனுக்கு ஊருக்குத் திரும்ப மனமில்லை. ஆனாலும், பாடகருடைய வீட்டைவிட்டு வெளியேறி விட்டார்.

“இனி, நம்மால் நடிகனாகவே முடியாதோ? சரி... போகட்டும்... ஆனாலும், நான் சும்மா இருக்கப் போவதில்லை. பெரிய நாடகாசிரியனாக, சிறந்த கவிஞனாக வேண்டும்” என்று முடிவு செய்தார் ஆண்டர்சன்.

சிறு வயதிலே பொம்மை நாடக மேடையில் பொம்மை நடிகர்களை நிற்க வைத்து, அவர்களுக்காக வசனமும், பாட்டும் எழுதியதை நினைத்துக் கொண்டார். அந்த அனுபவம் அவருக்குப் பெரிதும் உதவியது. நாடகங்களும், பாடல்களும் எழுதத் தொடங்கினார். அவற்றை விலைகூறிப் பார்த்தார்; வாங்குவதற்கு ஆள் இல்லை. அன்றாடச் சாப்பாட்டுக்கே திண்டாட்டமாயிருந்தது.

அப்போது, காலின் என்னும் ஒரு பெரியவரை ஆண்டர்சன் சந்தித்தார். ஆண்டர்சன் தாம் எழுதிய நாடகங்களையும், கவிதைகளையும் அவரிடம் காட்டினார். அவர் எல்லாவற்றையும் படித்துப் பார்த்தார். எல்லாம் நன்றாகவே இருந்தன. ஆனாலும், அவற்றில் எழுத்துப் பிழைகளும், இலக்கணப் பிழைகளும் ஏராளமாயிருந்தன. ஆண்டர்சனை ஒரு நல்ல பள்ளிக்கூடத்தில் சேர்த்துப் படிக்க வைத்தால், அவருக்கு நல்ல எதிர்காலம் உண்டு என்று காலின் நினைத்தார். அன்றே ஆண்டர்சனைப் பள்ளிக்கூடத்தில் சேர்க்க

ஏற்பாடு செய்தார். 18 வயது ஆண்டர்சன் 8 வயதுப் பிள்ளைகளுடன் உட்கார்ந்து படிப்பதென்றால் எப்படி இருக்கும்? சிறிய வயதில் சரியாகக் கல்வி கற்காமல் போனோமே என்று நினைத்து, ஆண்டர்சன் வருந்தினார். ஆனாலும், பொறுமையுடன் படித்தார். விடாமுயற்சி அவருக்கு வெற்றி தேடித் தந்தது.

பள்ளிக்கூடத்தில் சேர்ந்த ஐந்தாண்டுகளில், ஆண்டர்சன் எழுதிய புத்தகம் ஒன்று வெளிவந்தது. அவர் எழுதிய நாடகங்களில் ஒன்றும் மேடையில் நடிக்கப்பட்டது.

அதற்குப் பிறகு, ஆண்டர்சன் சில நாவல்களை எழுதினார். நாவல், நாடகம், கவிதை முதலிய பல துறைகளிலும் அவர் ஈடுபட்டார். அவையெல்லாம் அவருக்கு ஓரளவுதான் புகழ் தேடித் தந்தன. ஆயினும், அவருக்கு உலகப் புகழ் தேடித் தந்தவை அவரது குழந்தைக் கதைகளே! ஆம், ஓய்வு நேரத்தில் குழந்தைகளைக் கூட்டி வைத்துக் கொண்டு அவர் சொன்ன கதைகள் தாம் அவருக்குப் பெரும் புகழ் தேடித் தந்தன!

குழந்தைகளுக்கு மத்தியிலே உட்கார்ந்து கொண்டு கதை சொல்லுவதிலே ஆண்டர்சனுக்கு ஒரு தனி இன்பம். அவர் கதை சொல்லும்போது, நேருக்கு நேராகக் கதாபாத்திரங்கள் வருவது போல் இருக்குமாம். அபிநயத்துடன் ஆடிப்பாடிக் கொண்டே கதை சொல்லுவாராம். குழந்தைகள் அந்தக் கதைகளைக் கேட்டுத் துள்ளிக் குதிப்பார்களாம்.

வெகு விரைவில் அவருடைய குழந்தைக் கதைகள் புத்தகங்களாக வெளிவந்தன. புத்தகங்களாக வெளிவந்ததோடு அக்கதைகள் பல நாடுகளுக்கும் பரவத் தொடங்கின. கதைகளுடன் ஆண்டர்சனின் புகழும் பரவியது.

டென்மார்க் தேச அரசாங்கத்தார் ஆண்டர்சனுக்குப் பணம் கொடுத்து ஜெர்மனி, பிரான்ஸ், இத்தாலி முதலிய நாடுகளைச் சுற்றிப் பார்க்க ஏற்பாடு செய்தார்கள். அந்த நாடுகளுக்கு அவர் போவதற்கு முன்பே அவருடைய கதைகள் அங்கே போய்ச் சேர்ந்துவிட்டதால், அவருக்கு அமோகமான வரவேற்புக் கிடைத்தது. புகழ் ஏற ஏற, நிறைய நிறையக் கதைகளை அவர் எழுதினார்.

அவர் காலத்திற்குள் மொத்தம் 156 கதைகள் புத்தகங்களாக வெளிவந்தன. ஆனால், அந்தக் கதைகளை ஆரம்பத்தில் படங்கள் இல்லாமலே வெளியிட்டார்கள். அந்தப் புத்தகங்களைப் பார்த்த டென்மார்க் தேசத்துப் பதிப்பாளர் ஒருவர், 'இந்தக் கதைகளைப் படங்களுடன் வெளியிட்டால், குழந்தைகள் மேலும் குதூகலம் அடைவார்களே!' என்று நினைத்தார். ஆனால் படங்கள் போடுவதற்கு ஓவியர் தேர்ந்தெடுக்கும் பொறுப்பை ஆண்டர்சனிடமே அப்பதிப்பாளர் ஒப்படைத்தார். ஆண்டர்சன் விருப்பப்படி 'வில்ஹ் பாடர்சன்' என்ற ஓவியர் படங்கள் வரைந்தார். அவர் வரைந்த படங்கள் சுமார் 200 இருக்கலாம். அவையாவுமே மிகவும் நன்றாக இருந்தன. பலரும் அவற்றைப் பாராட்டினார்கள்.

ஆண்டர்சன் அன்னையிடம் கூறியது வீண் போக வில்லை. அழியாப் புகழ் சம்பாதித்துக் கொண்டுதான் அவர் ஊர் திரும்பினார். அவர் திரும்பி வந்தபோது அந்த ஊர் மக்கள் அவருக்கு எத்தகைய வரவேற்பு அளித்தார்கள்! தெருவெல்லாம் ஆண்களும், பெண்களும், குழந்தைகளும் ஊர்வலமாகச் சென்றனர். “ஆண்டர்சன்... வாழ்க! ஆண்டர்சன்... வாழ்க!” என்ற ஒலி வாளைப் பிளந்தது.

மறுநாள், அங்கிருந்த எல்லாப் பள்ளிக் கூடங்களுக்கும் விடுமுறை! நகர மண்டபத்திலே கோலாகலமான வரவேற்பு நடந்தது. மேயரும், நகரசபை அங்கத்தினர்களும் கைகுலுக்கி அவரை வரவேற்றார்கள். மேயர் ஆண்டர்சனை வரவேற்றுப் பேசினார். மக்களெல்லாம் மண்டபமே அதிரும்படி கைதட்டி ஆரவாரம் செய்தார்கள்.

உலகத்தின் பல பாகங்களிலிருந்தும் அவருக்கு வாழ்த்துத் தந்திகள் வந்து குவிந்தன. பல நாட்டுக் குழந்தைகளும் அவருக்குப் பரிசுகள் அனுப்பியிருந்தார்கள்.

அன்று இரவு அவரை கௌரவிப்பதற்காக ஒரு பெரிய விருந்து நடந்தது. விருந்து முடிந்ததும், அவரை விருந்து மண்டபத்தின் ஒரு ஜன்னல் அருகே அழைத்துச் சென்றார்கள். ஆண்டர்சன் ஜன்னல் வழியாக வெளியே பார்த்தார். எங்கே பார்த்தாலும் பிரகாசமான விளக்குகள் எரிந்து கொண்டிருந்தன. ஆண்டர்சனுக்கு மரியாதை செய்யவே அப்படி

விளக்குகளை ஏற்றி வைத்திருந்தனர். விளக்குகளின் ஒளியைக் கண்டு அவர் மனம் குளிர்ந்தார்.

ஐம்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்பு யாரைப் பார்த்துக் கேலி செய்தார்களோ, அவருக்குத் தான் இப்படி ராஜ மரியாதை நடந்தது!

ஆண்டர்சனின் புகழ் நாளுக்கு நாள் வளர்ந்தது. அவரது கதைகள் உலகெங்கும் பரவின. இதுவரை சுமார் 120 மொழிகளில் அவரது கதைகள் வெளிவந்திருக்கின்றன. வண்ண ஓவியங்களுடன் அழகழகான பதிப்புக்கள் ஆயிரக் கணக்கில் வெளி வந்திருக்கின்றன; இன்னும் வெளிவந்துகொண்டேயிருக்கின்றன!

ஓடென்ஸ் நகரிலே ஆண்டர்சன் பிறந்த வீடு இப்போது ஒரு கலைக்கூடமாக விளங்குகிறது. ஆண்டர்சனின் கையெழுத்துப் பிரதிகள், கடிதங்கள், இன்னும் அவர் சம்பந்தப்பட்ட புகைப்படங்கள், சித்திரங்கள் முதலியவற்றையெல்லாம் திரட்டி அங்கு ஒரு காட்சியாக வைத்திருக்கிறார்கள். அவற்றுடன், இதுவரை வெளிவந்துள்ள ஆண்டர்சனின் கதைப் புத்தகங்களையும் ஆண்டர்சனைப் பற்றி எழுதப்பட்ட புத்தகங்களையும் சேகரித்து வைத்திருக்கிறார்கள். அந்த நகருக்குச் செல்வோர் அங்கே சென்று அவற்றைப் பார்க்காமல் திரும்ப மாட்டார்கள்!

நகரத்தின் மத்தியிலே ஒரு மண்டபம் இருந்தது. அந்த மண்டபத்தில் அடிக்கடி ஏதேனும் வேடிக்கையான நிகழ்ச்சிகள் நடைபெறும்.

ஒருநாள், ஒரு கோமாளி அந்த மண்டபத்தில் பற்பல வித்தைகளைச் செய்து காட்டிக்கொண்டிருந்தான். மக்கள் எல்லோரும் மகிழ்ச்சியுடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

“இப்போது நான் பன்றியைப் போல் கத்தப் போகிறேன்” என்று கூறிவிட்டு, அந்தக் கோமாளி கீழே குனிந்தான். ‘ஈக், பீக், ஈக், பீக், என்று கத்தினான்.

அவன் கத்தியதைக் கேட்டதும், சிலர், அட்டா! அசல் பன்றி மாதிரியே கத்துகிறானே!” என்று

வியந்தனர். மற்றவர்களும், “ஆமாம், ஆமாம். நிஜப் பன்றி கத்துவது போலவே கத்துகிறான்!” என்று ஆமோதித்தனர். அப்புறம் கேட்கவேண்டுமா? எல்லோரும் கைதட்டி ஆரவாரம் செய்தனர். மீண்டும் மீண்டும் அதே வித்தையைச் செய்து காட்டச் சொன்னார்கள். கோமாளியும் திரும்பத் திரும்ப அதே மாதிரி கத்திக் கொண்டேயிருந்தான்.

அப்போது, அந்தக் கூட்டத்தில் ஒரு குடியானவன் இருந்தான். அவனுக்குப் பன்றியைப் பற்றி நன்றாகத் தெரியும். அவன் திடீரென்று இடத்தைவிட்டு எழுந்தான். நேராக மேடைக்குச் சென்றான்.

“சபையோர்களே, இந்தக் கோமாளி பன்றியைப் போலவா கத்துகிறார்? இல்லவே இல்லை. எந்தப் பன்றியும் இப்படிக் கத்தாது. அசல் பன்றியைப் போல் இதே மண்டபத்தில் நாளைக்கு நான் கத்திக் காட்டுகிறேன்” என்று சொன்னான்.

சபையோர் கூச்சலிட்டுக் குடியானவனை அவமானப்படுத்த முயன்றார்கள். குடியானவன் விடவில்லை. “நாளை இதே நேரத்தில் இந்தக் கோமாளியும் வரட்டும். நானும் வருகிறேன். இருவரும் இதே வித்தையைச் செய்து காட்டுகிறோம். அப்போதுதான் உண்மையான பன்றி எப்படிக் கத்தும் என்பது உங்களுக்குத் தெரியும்” என்றான்.

சபையோருக்குக் குடியானவனுடைய பேச்சிலே அவ்வளவாக நம்பிக்கை இல்லை. ‘ஏதோ பைத்தியம்

உளறுகிறது' என்று நினைத்தார்கள். ஆயினும் , “சரி, நாளை பார்க்கலாம்” என்றார்கள்.

மறுநாள் அந்த மண்டபத்தில் எள் விழக்கூட இட மில்லை. மேடையில் முதலிலே கோமாளி வந்தான். அவன் வந்து நின்றதுமே சபையோர் அவனுக்குக் குதூகல வரவேற்பு அளித்து ஆரவாரம் செய்தனர். அவன் பன்றி போல் கத்த ஆரம்பித்தான். “ஆஹா! எப்படிக்கத்துகிறான்! பன்றிகூட இவனிடம் பிச்சை வாங்க வேண்டும்!” என்றார்கள் சிலர்.

“அந்தக் குடியானவனுக்குப் பொறாமை அதிகம். இதைவிடத் திறமையாகச் செய்ய முடியுமா?” என்றார்கள் வேறு சிலர்.

கோமாளி கத்தி முடிந்ததும், குடியானவன் மேடைக்கு வந்தான். உடம்பைப் போர்வையால் போர்த்துக்கொண்டு, அவன் மேடையில் வந்து நின்றதும், எல்லோரும் கைகொட்டிக் கேலி செய்தார்கள். ஆனாலும், குடியானவன் கவலைப்படவில்லை. நன்றாகக் கீழே குனிந்து கொண்டான். மறுவிநாடி, ‘ஈக், பீக், ஈக், பீக்’ என்ற குரல் பலமாகக் கேட்டது.

அந்தக் குரலைக் கேட்டதும், சபையோர் ஏளனமாகச் சிரித்தார்கள். ‘பன்றி இப்படியா கத்தும்? ஏமாற்றப் பார்க்கிறான்!’ என்றார்கள்.

“உள்ளே போ, உள்ளே போ” என்று கூச்சலிட்டார்கள்.

குடியானவன் இந்தக் கூச்சலுக்கெல்லாம் பயந்துவிடவில்லை. உள்ளே போகவும் இல்லை. திரும்பத் திரும்ப அதே மாதிரி சப்தம் கேட்கவே, சபையோர் ஓரேயடியாகக் கூச்சலிட்டனர்.

கடைசியாக, குடியானவன் மேலே போர்த்தியிருந்த போர்வையை எடுத்துக் கீழே எறிந்தான். அப்போது அவனுடைய கக்கத்திலே ஒரு சிறிய பன்றி இருந்தது! அந்தப் பன்றியைத் தூக்கி சபையோரிடம் காட்டினான்.

“சபையோரே, இவ்வளவு நேரமாகக் கத்தியது நானல்ல; இதோ இந்தப் பன்றிதான்! இதன் காதைப் பிடித்துத் திருகித் திருகித்தான், நான் இதைக் கத்தும் படி செய்தேன். இந்த உண்மைப் பன்றியைக் காட்டிலும், உங்களுடைய கோமாளி எப்படித்தான் நன்றாகக் கத்துவாரோ!” என்று கேட்டான்.

சபையோருக்கு என்ன சொல்ல தென்றே தெரியவில்லை. எல்லோரும் தலைகுனிந்தார்கள்.

உண்மை எது,
போலி எது

என்பதை உணராமல், போலியையே உண்மை என்று சிலர் நம்பி விடுவார்கள். அப்படி மதிமயங்கு வோருக்காகக் கூறப்பட்டதே இந்தக் கதை. இதைக் கூறியவர் யார் தெரியுமா? அவர்தாம் ஈசாப்.

ஈசாப் கதைகள் உலகப் புகழ் பெற்றவை. குழந்தைகள் முதல் ‘குடுகுடு’ கிழவர்கள் வரை எல்லோரும் படித்துச் சுவைக்கலாம். ‘ஓநாயும் ஆட்டுக் குட்டியும்’, ‘சிங்கமும் சுண்டெலியும்’, ‘நரியும் திராட்சையும்’ போன்ற கதைகளை உலகத்தின் மூலை முடுக்கிலுள்ள குழந்தைகள்கூட அறிவார்கள். கிறிஸ்தவ வேதமான பைபிளுக்கு அடுத்தபடியாக உலகில் அதிகமானவர்கள் படித்து வருபவை ஈசாப் கதைகளே!

ஈசாப் முந்நூறுக்கு மேற்பட்ட கதைகளைக் கூறியிருக்

கிறார். எல்லாம் குட்டிக் குட்டிக் கதைகளாகவே இருக்கும். நமது பஞ்சதந்திரக் கதைகளைப் போலவே பெரும்பாலான கதைகள் மிருகக் கதைகளாயிருக்கும்; அல்லது பறவைக் கதைகளாயிருக்கும். மேலே கூறப் பட்டது போல், சிறிது நீளமாகவும், மனிதர்களைப் பற்றியும் அவர் சொன்ன கதைகள் மிகவும் குறைவு தான்.

இப்போது பத்திரிகைகளிலும் புத்தகங்களிலும் நாம் பல கதைகளைப் படிக்கிறோம். ஆனால், ஈசாப் காலத்தில் பத்திரிகையும் கிடையாது; புத்தகமும் கிடையாது. அவர் இந்தக் கதைகளை எதிலுமே எழுதி வைக்கவில்லை.

அவர் தெருவிலே போய்க்கொண்டிருப்பார். அப்போது இருவர் சண்டை போட்டுக் கொள்வார்கள். உடனே, சண்டை போடாதபடி அவர்களைத் தடுப்பார். அங்கேயே அழகான குட்டிக்கதை ஒன்றையும் கூறுவார். கதையைக் கேட்டதும், சண்டை போட்ட இருவருடைய கோபமும் பறந்துவிடும்; சண்டை போட்டது தவறு என்று அவர்கள் உணருவார்கள்.

இதேபோல் அவர், கதைகளைக் கூறிக் கூறி, நாட்டில் நடந்த கலகங்கள், சண்டைகள் முதலியவற்றையெல்லாம் அடக்கியிருக்கிறார். அரசர்களுக்கும் மக்களுக்கும் ஏற்பட்ட பல விரோதங்களைத் தீர்த்து வைத்திருக்கிறார். அவ்வப்போது அவர் கூறி வந்த கதைகளை அவர் காலத்தில் இருந்தவர்களும்,

பின்னால் வந்தவர்களும் வாய் மொழியாகக் கூறி வந்தார்கள்.

அவர் இந்தக் கதைகளை எந்த மொழியில் கூறினார். தமிழிலா? இல்லை. ஆங்கிலத்திலா? அதுவும் இல்லை. கிரேக்க மொழியில் தான் கூறி வந்தார்; ஆம், அவருடைய தாய்மொழி அதுதான். அவருடைய தாய்நாடும் கிரேக்க நாடுதான்!

கிரேக்க நாட்டில், கிறிஸ்து பிறப்பதற்கு 260 ஆண்டு களுக்கு முன்னர் ஈசாப் பிறந்தார் எனத் தெரிகிறது. ஆனால், அவர் கிரேக்க நாட்டில் எந்த ஊரில் பிறந்தார் என்பது இன்னும் சரியாகத் தெரியவில்லை - கிரேக்க மகாகவி ஹோமரைப் போலவே, ஈசாப் பிறந்த ஊரும் இன்னும் ஆராய்ச்சிக்கு உரியதாகவே இருக்கிறது. 'எங்கள் ஊரில்தான் பிறந்தார்', 'எங்கள் ஊரில் தான் பிறந்தார்' என்று இப்போது ஆறு ஊர்க்காரர்கள் பெருமையாகக் கூறி வருகிறார்கள். ஒருவர் எப்படி ஆறு ஊர்களிலும் பிறந்திருக்க முடியும்? சில ஆராய்ச்சியாளர்கள், 'சாமோஸ்' என்ற ஊரில்தான் ஈசாப் பிறந்திருக்க வேண்டும் என்கிறார்கள்.

ஈசாப் ஆரம்பத்தில் ஓர் அடிமையாகவே இருந்தார். ஆயினும், அதிக காலம் அப்படி இருக்கவில்லை. அவரது கெட்டிக்காரத்தனத்தையும், குட்டிக் கதை சொல்லும் திறத்தையும் கண்டு அவருடைய எஜமானர் அவருக்கு விடுதலை அளித்துவிட்டார்.

மனிதர்களுக்கு மனிதர்களைப் பற்றிய கதைகளையே கூறினால், அவர்கள் கோபம் அடையலாம் அல்லவா? அதனால் தான் ஈசாப் மிருகங்களையும், பறவைகளையும் பாத்திரங்களாக வைத்தே பெரும் பாலான கதைகளைக் கூறி வந்தார். அவர் கூறிய கதைகளை ஈசாப் இறந்த முந்நூறு ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு 'பாப்ரியஸ்' என்ற கிரேக்க ஆசிரியர் ஒருவர் முதல் முதலாகத் தொகுத்து எழுதி வைத்தார். பிறகு லத்தீன், பிரெஞ்சு முதலிய மொழிகளிலும் இந்தக் கதைகளைக் கூறி வந்தார்கள்.

பிரெஞ்சிலிருந்து முதல் முதலாக ஆங்கிலத்தில் இந்தக் கதைகளை மொழிபெயர்த்து 1845-ஆம் ஆண்டில் புத்தகமாக வெளியிட்டார்கள். இங்கி லாந்தில் முதல் முதலாக அச்சு இயந்திரத்தை அமைத்த காக்ஸ்டன் என்பவரே அப்புத்தகத்தை அச்சிட்டவர்! அதன் ஒரு பிரதி இப்போதுகூட பிரிட்டிஷ் மியூசியத் தில் கண்ணாடி அறைக்குள் வைக்கப்பட்டிருக்கிறதாம்!

ஈசாப் சொன்ன கதைகளைத் தவிர, ஈசாப்பைப் பற்றிய கதைகள் பல உள்ளன. அவரது புத்தி நுட்பத் தையும், தெளிவான சிந்தனையையும், மக்களிடத்திலே அவர் கொண்டிருந்த மாசற்ற அன்பையும் விளக்கக் கூடியவை அந்தக் கதைகள்.

ஈசாப் அடிமையாயிருந்தபோது, அவருடைய எஜமானர் தம் நண்பர்களிடம் ஒரு பந்தயம் கட்டினார். "சமுத்திரத்திலுள்ள நீர் முழுவதையும் நான் ஒரே நாளில் குடித்துப் பொட்டலாக்கி விடுவேன்.

அப்படிச் செய்யாவிடில், என் சொத்து முழுவதும் உங்களுக்குச் சொந்தம்' என்று குடி வெறியில் கூறிவிட்டார்.

ஆனால், மயக்கம் தெளிந்ததும், தாம் கூறியது எவ்வளவு முட்டாள் தனமானது என்பதை உணர்ந்தார். “இப்போது என்னசெய்வது?” என்று அடிமையாயிருந்த ஈசாப்பைக் கேட்டார்.

ஈசாப் ஒரு நல்ல யோசனை கூறினார். அதன்படி சமுத்திரத்திலுள்ள நீரைக் குடிக்க எஜமானர் ஈசாப் புடன் புறப்பட்டார். மற்றவர்களும் சென்றார்கள்.

சமுத்திரக் கரைக்குப் போனதும், ஈசாப் அங்கு நின்றவர்களைப் பார்த்து, “பெரியோர்களே, எங்கள் எஜமானர் சமுத்திரத்திலுள்ள நீர் முழுவதையும் குடிக்கத் தயார்தான். அவர் சமுத்திரத்திலுள்ள நீரை மட்டுமே குடிப்பதாகக் கூறினார். ஆனால், இப்போது பல ஆறுகளிலிருந்தும் நீர் வந்து சமுத்திரத்தில் விழுந்து கொண்டே இருக்கின்றதே! குடிக்கக் குடிக்கத் தண்ணீர் வந்து விழுந்துகொண்டே இருந்தால், எப்படிக் குடித்துப் பொட்டலாக்குவது? ஆகையால் முதலில் ஆற்று நீர் சமுத்திரத்தில் விழாதபடி, எல்லா ஆறுகளையும் தடுத்து நிறுத்த வேண்டும். நிறுத்திய வுடனே, என் எஜமானர் சொன்னபடி செய்து காட்டுவார்” என்றார்.

உடனே வேடிக்கை பார்க்க அங்கு வந்திருந்தவர்கள், “ஆமாம், ஆமாம். அதுதான் சரி” என்றார்கள்.

பந்தயம் போட்டவர்களுக்கு என்ன சொல்வது என்றே தெரியவில்லை. வெட்கத்துடன் திரும்பி விட்டனர்.

இப்படி அவர் பல சந்தர்ப்பங்களில் எஜமானரைக் காப்பாற்றியிருக்கிறார். அதனால் தான் அவருக்கு விரைவில் விடுதலை கிடைத்தது.

அவர் அடிமையாக இருந்தபோது மற்றொரு நிகழ்ச்சி நடந்தது.

ஒருநாள் அவருடைய எஜமானர் வெளியூருக்குப் புறப்பட்டார். சாமான்களைத் தூக்கி வருவதற்காகத் தம்முடன் சில அடிமைகளையும் அவர் அழைத்துச் செல்வது வழக்கம்.

அன்று எடுத்துச் செல்ல வேண்டிய சாமான்களை ஈசாப் ஒருமுறை பார்த்தார். பிறகு, மற்ற அடிமைகளைப் பார்த்து, “எனக்கு அதிக கனமில்லாத சுமையைத் தரவேண்டும்” என்று கேட்டார்.

ஈசாப்பிடம் மற்ற அடிமைகளுக்கு எப்போதுமே மதிப்பு உண்டு. ஆகையால் “சரி, உனக்கு வேண்டிய சாமானை எடுத்துக் கொள்” என்றார்கள்.

உடனே ஈசாப், அங்கிருந்த பெரிய கூடை ஒன்றை எடுத்துக் கொண்டார். அந்தக் கூடை நிறைய ரொட்டிகள் இருந்தன. அவ்வளவு பெரிய கூடையை ஈசாப் தூக்கிக் கொண்டதும், மற்ற அடிமைகள் சிரித்தார்கள்.

“என்னப்பா இது! கனமில்லாத சமையாக வேண்டுமென்று கேட்டாய். இவ்வளவு பெரிய கூடையைத் தூக்கிக் கொண்டிருக்கிறாயே!” என்று கேட்டார்கள்.

ஈசாப் அப்போது எதுவும் கூறவில்லை.

ஆனால், ஈசாப் முட்டாளல்ல என்பதை அவருடைய நண்பர்கள் வெகு சீக்கிரத்திலே தெரிந்து கொண்டார்கள். ஈசாப் வைத்திருந்த கூடையிலிருந்த ரொட்டிகளை வேளாவேளைக்கு அவர்கள் எடுத்துத் தின்று வந்ததால், கனம் குறைந்து கொண்டே வந்தது. செல்ல வேண்டிய ஊரை நெருங்கும் போது ஈசாப் வெறும் கூடையுடன் ஆனந்தமாக நடந்து சென்றார். ஆனால் மற்றவர்கள் அப்படிச் செல்லவில்லை.

போகப்போக, சுமையைத் தூக்க முடியாமல் அவர்கள் அயர்ந்து விட்டார்கள்.

அப்போதுதான் மற்றவர்களுக்கு ஈசாப்பின் புத்தி சாலித்தனம் தெரிந்தது!

ஈசாப் இருந்த ஊரின் நடுவே ஒரு குளம் இருந்தது. எல்லோரும் அதில் தான் குளிப்பார்கள்.

ஒருநாள் ஈசாப்பின் எஜமானர், ஈசாப்பை அழைத்து, “நான் குளிக்க வேண்டும். குளத்திலே கூட்டம் அதிகமாக இருக்கிறதா என்று பார்த்து வா” என்று உத்தர விட்டார்.

ஈசாப் உடனே சென்று பார்த்தார். அந்தக் குளத்திற்குச் செல்லும் வழியிலே குறுக்காக ஒரு பெரிய கல் கிடந்தது. குளிக்கச் சென்றவர்களில் சிலர் அதைத் தாண்டிக்கொண்டு சென்றார்கள்; சிலர் கல் தடுக்கிக் கீழே விழுந்து, பிறகு எழுந்து சென்றார்கள். ஆனால், ஒருவர்கூட அதை அப்புறப் படுத்தவில்லை.

ஈசாப் இந்தக் காட்சியைச் சிறிதுநேரம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். அதே சமயம் அங்கு வந்தார் ஒருவர். அவர் அந்தக் கல்லைத் தூக்கி ஓரமாகப் போட்டு விட்டுக் குளிக்கச் சென்றார்.

ஈசாப் உடனே தம் எஜமானரிடம் சென்று, குளத்தில் ஒரே ஒரு மனிதர்தான் குளித்துக் கொண்டிருக்கிறார்” என்று சொன்னார்.

“சரி, நான் போய்க் குளித்துவிட்டு வருகிறேன்” என்று கூறி, எஜமானர் புறப்பட்டார்.

குளத்தங்கரைக்குச் சென்றதும், அங்கு ஏராளமான வர்கள் குளித்துக் கொண்டிருப்பதை எஜமானர் கண்டார். உடனே அவருக்கு ஈசாப்பின் மீது கோபம் கோபமாக வந்தது. வேகமாக வீட்டுக்குத் திரும்பினார். “ஏ ஈசாப், உனக்கு என்ன, கண் பொட்டையா? குளத்தில் எத்தனை பேர் குளிக்கிறார்கள்? ஒரே ஒருவர்தான் குளிக்கிறார் என்றாயே!” என்று சீறினார்.

“ஆமாம் எஜமானரே. அவர் ஒருவர்தான் மனிதர்! வழியிலே கிடந்த கல்லை அப்புறப்படுத்தி, மற்ற வர்களை விழாமல் காப்பாற்றிய அவர் ஒருவர்தான் மனிதர்!” என்றார் ஈசாப்.

தடுக்கி விழவைக்கும் கல்லைக் கண்டும், பேசாமல் சென்று குளித்துக் கொண்டிருந்தார்களே, அவர்களை மனிதர்கள் என்று சொல்ல விரும்ப வில்லை ஈசாப்! இதையறிந்த எஜமானர் ஈசாப்பின் உயர்ந்த எண்ணத்தை மிகவும் பாராட்டினார்.

அந்தக் காலத்தில் அரசர்களுக்கு ஈசாப்பிடம் அதிக மரியாதை உண்டு. அவர்கள் தங்களது சபைகளுக்கு ஈசாப்பை சகல மரியாதைகளுடன் வரவேற்று உபசரிப்பார்கள். ஈசாப் மக்களுக்குள்ள குறைகளை அரசர்களிடம் கூறுவார். மக்களுக்காக அரசர்களுடன் வாதாடுவார். அவரது முயற்சியால் எவ்வளவோ நன்மைகள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன.

மக்களின் நலம் கருதி வாழ்ந்த ஈசாப்பிற்கு, கடைசியில் மக்களாலேயே மரணம் ஏற்பட்டது என்று சொன்னால், யாரும் நம்ப மாட்டார்கள். ஆனால், அவருடைய வாழ்க்கைச் சரிதம் நமக்கு அப்படித்தான் கூறுகிறது.

ஒரு சமயம் டெல்பி என்ற இடத்தில் பெரும் பஞ்சம் ஏற்பட்டது. பஞ்சத்தைப் போக்க, மக்களுக்கு நிறையத் தங்கம் கொடுக்கலாம் என்று நினைத்தான் கிரோசஸ் என்ற அரசன்.

உடனே அவன் ஈசாப்பை அழைத்து வரச் செய்தான். அவரிடம் ஏராளமான தங்கக் காசுகளைக் கொடுத்தான். அவற்றைப் பஞ்சத்தால் அவதிப்படும் மக்களுக்குப் பகிர்ந்து கொடுக்கச் சொன்னான்.

ஈசாப் தங்கக் காசுகளுடன் அந்தப் பிரதேசத்திற்குச் சென்றார். அரசனின் விருப்பப்படி அவர்களுக்குப் பகிர்ந்து கொடுக்க முயன்றார். ஆனால், சில பேராசைக்காரர்கள் எல்லாவற்றையும் தங்களிடமே கொடுத்துவிடும்படி நிர்ப்பந்தப்படுத்தினார்கள். ஈசாப் எவ்வளவோ சமாதானம் கூறிப் பார்த்தார்; அவர்கள் கேட்கவில்லை. 'பொன் முட்டையிடும் வாத்து' கதையைக்கூட அப்போதுதான் கூறினாராம். என்ன சொல்லியும் அவர்கள் இணங்கவில்லை. கலகம் செய்யத் தொடங்கினார்கள்.

வேறு வழியின்றி, ஈசாப் தங்கக் காசுகளை அந்த அரசனுக்கே திருப்பி அனுப்பிவிட்டார். இதனால்

கோபம் கொண்ட அந்தப் பேராசைக்காரர்கள் ஈசாப்பைப் பிடித்துச் செங்குத்தான ஒரு மலைக்குக் கொண்டு சென்றார்கள். மலையின் உச்சியிலிருந்து அவரைக் கீழே உருட்டிவிட்டார்கள் அந்தப் பாவிக்கள்! உலகத்துக்காக உழைத்த உத்தமரின் உயிர் பிரிந்து விட்டது!

ஈசாப்பின் கருத்துக்கள் சாகா வரம் பெற்றவை. அவரது கதைகள் இக்காலத்துக்கு மட்டுமல்ல; எக்காலத்துக்கும் பயன்தரக்கூடியவை.

ஓர் ஊரில் ஒரு கிளி இருந்தது. எப்போது பார்த்தாலும், அது பழங்களைத் தின்று கொண்டும், 'கீசீசீ' என்று கத்திக் கொண்டும் திரியும்.

அந்தக் கிளியைப் பார்த்தார் அந்த ஊர் அரசர். “சேச்சே, இந்தக் கிளியை இப்படியே விட்டுவைத்தால் ஆபத்து! கொஞ்ச நாளில் பழங்களுக்கே பஞ்சம் வந்துவிடும்! இதற்கு ஏதாவது படிப்புச் சொல்லிக் கொடுத்து வேறு வழியில் திருப்பவேண்டும்” என்று நினைத்தார். உடனே மந்திரிகளை அழைத்தார். “இந்தக் கிளி மிகவும் மக்காக இருக்கிறது. இதற்குப் படிப்புக் கற்றுக் கொடுக்க இப்போதே ஏற்பாடு செய்யுங்கள்” என்று உத்தரவிட்டார்.

மந்திரிகள் பண்டிதர்களை அழைத்து, அவர்களுடன், “இந்தக் கிளிக்கு எப்படிப் பாடம் சொல்லிக் கொடுக்கலாம்” என்று யோசனை செய்தார்கள். கடைசியாக ஒரு முடிவுக்கு வந்தார்கள். அதன்படி தங்கக் கூண்டு ஒன்றைச் செய்து, அதற்குள் கிளியைப் போட்டு அடைத்தார்கள். பெரிய மண்டபம் ஒன்றில் அதைக் கொண்டு போய் வைத்தார்கள். சுற்றிலும் பண்டிதர்கள் உட்கார்ந்து கொண்டார்கள்.

கிளிக்குப் பாடம் சொல்லிக் கொடுப்பதற்காக ஆட்களை வைத்துப் புத்தகங்களை எழுதி எழுதிக்குவித்தார்கள். ‘பெரிய பண்டிதராக அந்தக் கிளி விளங்கப் போகிறது’ என்று ஊரெல்லாம் பேசிக்

கொண்டார்கள். எப்போது பார்த்தாலும், கிளிக் கூண்டைச் சுற்றிப் பெரிய கூட்டம் கூடியிருக்கும்.

ஒருநாள், அரசர் கிளியைப் பார்ப்பதற்காக மண்டபத் துக்குச் சென்றார். மண்டப வாசலில் மங்கல வாத்தியங்கள் முழங்கின. பண்டிதர்கள் உற்சாகத்துடன் மந்திரங்களை உரத்த குரலில் ஓதினார்கள்.

என்ன சொல்லிக் கொடுத்தும் பயன் இல்லை. கிளிக்குத் தண்ணீரோ அல்லது தானியமோ கொடுக்க வில்லை. படிப்பு ஏறவேண்டுமே, அதற்காக ஏடுகளைத் துண்டு துண்டாக வெட்டி எழுத்தாணியின் முனையால் வாய்க்குள்ளே திணித்தார்கள். இப்படிச் செய்தால், கிளி எவ்வளவு காலம் உயிரோடிருக்கும்?

தினமும் அரசர் கிளியைப் பற்றி விசாரிப்பார். அன்றும் வழக்கம் போல் விசாரித்தார். “கிளிக்குச் சொல்லிக் கொடுக்க வேண்டியதை யெல்லாம் ஒன்று விடாமல் சொல்லிக் கொடுத்துவிட்டோம்” என்று பண்டிதர்கள் சொன்னார்கள்.

“கிளி நன்றாகப் படிக்கிறதா? தாவுகிறதா? கத்து கிறதா? இரை தின்கிறதா?” என்றெல்லாம் அரசர் கேள்வி மேல் கேள்விகள் கேட்டார். எல்லாவற்றுக்கும், “இல்லை”, “இல்லை” என்ற பதில்தான் வந்தது.

“அப்படியா? உடனே அந்தக் கிளியைக் கொண்டு வாருங்கள், பார்க்கலாம்” என்றார் அரசர்.

கிளி கொண்டு வரப்பட்டது. அப்போது அது ஆட வில்லை; அசையவில்லை. அதற்கு மூச்சு இருந்தால்

அல்லவா ஆடவோ அசையவோ செய்யும்? பாவம், வயிற்றுக்குள் அவ்வளவு ஏடுகளையும் திணித்த பிறகு அது எப்படி உயிரோடிருக்கும்?

இந்தக் கதையை முதல் முதலாகக் கேட்ட வங்காளக் குழந்தைகள் அரசனுடைய முட்டாள் தனத்தை நினைத்து நினைத்துச் சிரித்தார்கள். இது அச்சாகி வெளிவந்தவுடன் குழந்தைகளோடு சேர்ந்து பெரிய வர்களும் படித்துப் படித்துச் சிரித்தார்கள்.

ஏற்கெனவே இந்தக் கதை நம் நாட்டுக் குழந்தை களுக்குத் தெரியுமோ, தெரியாதோ! ஆனாலும் இதைச் சொன்னவர் பெயர் ஒவ்வொருவருக்கும் நிச்சயம் தெரிந்திருக்கும். இதில் ஐயமே இல்லை. அவர் இயற்றிய ஒரு பாடலை ஒவ்வொரு நாளும் நம் தேசத்திலுள்ள கோடானு கோடி குழந்தைகள் உணர்ச்சியோடு பாடுகிறார்கள். 'ஜன கண மன அதி நாயக ஜயஹே' என்ற பாடலைப் பாடாத இந்தியக் குழந்தை உண்டா? அதுதான் நமது தேசிய கீதமாக எங்கும் ஒலிக்கிறதே!

கவியரசர் தாகூர்தான் 'ஜன கண மன' இயற்றியவர் என்பது எல்லோருக்கும் தெரிந்ததே. அவர் தாம் 'பாடம் கேட்டகிளி' என்ற கதையையும் சொன்னவர்!

தாகூர், அவருடைய அப்பா அம்மாவிிற்குப் பதினான்காவது குழந்தையாகப் பிறந்தார். கடைசிக் குழந்தையும் அவர்தான்.

சிறுவயதில் கதை கேட்பதில் அவருக்கு அள வில்லாத ஆசை. அம்மாவை அவர் தொந்தரவு

செய்யும் போதெல்லாம், “சித்தி, ரவியின் தொந்தரவு பொறுக்க முடியவில்லை. இவனுக்கு ஏதாவது கதை சொல்லேன்” என்று அவருடைய பாட்டியிடம் அம்மா சொல்லுவாள். உடனே பாட்டி, வெளி வராந்தாவில் உட்கார்ந்து தாகூருக்குக் கதை சொல்லத் தொடங்கிவிடுவாள். பாட்டியிடம் கதை கேட்டுக் கேட்டு, அவருக்கும் கதை சொல்ல வேண்டும் என்ற ஆசை பிறந்துவிட்டது. ஆனால், எப்படிச் சொல்லுவது?

தாகூர் வீட்டு வராந்தாவில் ஒரு பல்லக்கு இருந்தது. அது பாட்டிகாலத்துப் பல்லக்கு! வர்ண மெல்லாம் மங்கி, உட்காரும் இடமெல்லாம் கிழிந்து கவனிப்பா ரில்லாமல் கிடந்தது. தாகூர் ஓடிப் போய் அந்தப் பல்லக்கில் அடிக்கடி உட்கார்ந்து கொள்வார். நகராத அந்தப் பல்லக்கில் அவர் உட்கார்ந்ததும், அது நகர ஆரம்பித்துவிடும். ‘விர’ ரென்று வானத்தில் பறக்கும். திடீரென்று ஒரு தீவிலே போய் இறங்கும். அங்கிருந்து அழகான ஓர் ஊருக்குள்ளே புகுந்துவிடும். போகும் வழியிலெல்லாம் அவர் பல வீரதீரச் செயல்களைச் செய்து கொண்டே போவார். எல்லாம் கற்பனையில் தான்!

நாள் ஆக ஆக அவருடைய கற்பனை வளர்ந்தது. அருமையான கவிதைகளையும், கதைகளையும் எழுத அந்தக் கற்பனை அவருக்கு உதவியது.

தாகூர் பள்ளிக்கூடத்தில் போய்ச் சேர்ந்ததும், பாடப் புத்தகத்திலிருந்த ஒரு பாட்டை அவருக்குச் சொல்லிக்

கொடுத்தார்கள். ‘ஜால் படே, பத்தா நடே’ என்று தொடங்கும் அந்தப் பாட்டு ‘சொட்டியது நீர்; சிலிர்த்தன இலைகள்’ என்பது தான் அதன் பொருள். தாகூருக்கு அதைத் திரும்பத் திரும்பப் பாடுவதிலே ஓர் ஆனந்தம். காரணம், அந்தப் பாடலில் உள்ள இனிய ஓசையே!

தாகூர் வீட்டிலே ஒரு கணக்குப்பிள்ளை இருந்தார். அவர் பெயர் கைலாசம். அவர் ஒருநாள் வேடிக்கையாக ஒரு பாடல் எழுதினார். அதைத் தாகூரிடம் பாடிக்காட்டினார். அந்தப் பாட்டின் கதாநாயகன் யார் தெரியுமா? தாகூர்தான்! ஆம், தாகூரைக் கதாநாயகனாக வைத்தே அவர் அப் பாடலை எழுதியிருந்தார். அத்துடன், தாகூருக்கு ஏற்ற ஒரு கதாநாயகியையும் அந்தப் பாட்டிலே வரச் செய்தார். அவளுடைய அழகையும் ஆடை அலங்காரத்தையும் பற்றி மிகவும் நன்றாக அவர் வர்ணித்திருந்தார். தாகூருக்கு அந்தப் பாட்டிலே மிகவும் பிடித்தது அதிலுள்ள எதுகை, மோனை சந்தம் - இவைகள் தாம்.

தாகூருக்கு அப்போது எட்டு வயது இருக்கும். அவருடைய உறவினர் ஒருவர் தாகூரிடம் “ரவி, நன்றாகப் பாடுகிறாயே, நீயே ஒரு பாட்டுக் கட்டிப் பாரேன்” என்றார்.

தாகூர் பாட்டு எழுதுவது மிகவும் சிரமம் என்று நினைத்தார். ஆனாலும், ‘எழுதித்தான் பார்ப்போமே’ என்று நினைத்து, எப்படியோ தட்டுத் தடுமாறி ஒரு

சிறு பாட்டை எழுதி முடித்தார். தாமரையைப் பற்றி யதே அந்தப் பாட்டு.

அதிலிருந்து தாகூருக்குப் பாட்டு எழுத வேண்டு மென்ற ஆசை பிறந்தது. அவ்வப்போது ஒரு சில பாடல்களை எழுதி வந்தார். ஆனாலும், அவர் பாட்டு எழுதுவார் என்பது அவருடைய பதினோராவது வயதில் தான் பலருக்கும் தெரிந்தது.

தாகூரின் பள்ளித் தலைவர் கோவிந்தபாபு ஒரு நாள் தாகூரை அழைத்து, “ரவி , நீ பாட்டு எழுதுவா யாமே!” என்று கேட்டார். தாகூர் தயக்கத்துடன் “ஆமாம்” என்றார்.

“சரி, நீ நாளை ஒரு பாட்டு எழுதிக்கொண்டு வா” என்று சொன்னார்.

தாகூர் மறுநாள் ஒரு பாடலை எழுதிக் கொண்டு போனார். கோவிந்தபாபு அதைப் படித்துப் பார்த்தார். அவருக்கு மிகவும் பிடித்திருந்தது. உடனே தாகூரை அழைத்துக் கொண்டுபோய், மாணவர்களுக்கு முன்னால் பாடிக்காட்டச் சொன்னார். ஆனால் பலர், “இந்தப் பாட்டை ரவி இயற்றியிருக்க மாட்டான்; யாரோ எழுதிய பாட்டை இவன் திருடி, தான் எழுதியதாகச் சொல்லுகிறான்!” என்றார்கள். ஆனால், அவர்கள் சந்தேகம் விரைவில் தீர்ந்துவிட்டது. எந்தப் பொருளைக் கொடுத்தாலும், அதை வைத்துக் கவிதை எழுதும் திறமை அவருக்கு இருப்பதை அவர்கள் நேரிலே உணர்ந்தார்கள்.

தாகூர் அப்போது எழுதிய பாடலை ஒருவர் மிகவும் இனிமையான குரலில் தாகூரின் அப்பாவிடம் பாடிக்காட்டினார். அதைக் கேட்டு அவர் அடைந்த மகிழ்ச்சிக்கு அளவே இல்லை.

தாகூர் இளம் வயதிலே, ‘ஞானாங்குரம்’ என்ற மாதப் பத்திரிகையில் தொடர்ந்து கவிதைகளை எழுதி வந்தார். ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகளும் எழுதினார். பிறகு, தமது அண்ணா ஆரம்பித்த ‘பாரதி’ என்ற பத்திரிகையிலும் அடிக்கடி எழுதி வந்தார்.

அப்போது ஒரு வேடிக்கை நடந்தது.

தாகூர் வைஷ்ணவப் பாடல்கள் பலவற்றைக் கேட்டார். அவற்றைக் கேட்கக் கேட்க, அவற்றைப் போலவே பல பக்திப் பாடல்களை எழுத வேண்டுமென்ற ஆசை அவருக்குத் தோன்றியது.

அவ்வாறே பல பாடல்களை எழுதினார், எழுதிய பிறகு, அவற்றை ஒரு பெரியவரிடம் கொண்டு போய்க் காட்டி, “இந்தப் பாடல்கள் மிகமிகப் பழைய ஒரு புத்தகத்தில் இருந்தன. அப்படியே பார்த்து எழுதிக் கொண்டு வந்தேன். படித்துப் பாருங்கள். எப்படியிருக்கின்றன?” என்று கேட்டார்.

அவர், பாடல்களைப் படித்துப் பார்த்தார். “ஆஹா! எவ்வளவு நன்றாக இருக்கின்றன!” என்றார்.

உடனே தாகூர் சிரித்தார். “ஏன் சிரிக்கிறாய்?” என்று கேட்டார் அவர்.

“ஒன்றுமில்லை. விளையாட்டுக்காகச் சொன்னேன், இந்தப் பாடல்களை நானேதான் எழுதினேன்” என்றார் தாகூர்.

இதைக்கேட்டதும், அந்த மனிதர், “அதுதானே பார்த்தேன், பாடல்கள் அப்படி ஒன்றும் பிரமாதமாயில்லையே!” என்றார்.

அதற்குப் பிறகு, தாகூர் அந்தப் பாடல்களை ‘பாரதி’ யில் தொடர்ந்து வெளியிட்டு வந்தார். ஆனால், அவர்தம் சொந்தப் பெயரில் அவற்றை வெளியிடவில்லை; ‘பானு சிங்கர்’ என்ற பழங்காலக் கவிஞர் ஒருவரின் பெயரில் தான் வெளியிட்டார்.

அந்தப் பாடல்களை அறிஞர்களெல்லாம் படித்தனர்; மிகவும் பாராட்டினர். ஆனால், அவற்றை பானுசிங்கர் என்பவர் எழுதியதாகவே அனைவரும் நினைத்தார்கள்.

ஜெர்மனியில் படித்துக் கொண்டிருந்த நிஷிகாந்த் சட்டர்ஜி என்பவர் அந்தப் பாடல்களைப் பற்றி ஓர் ஆராய்ச்சிக் கட்டுரை எழுதி, டாக்டர் பட்டம்கூடப் பெற்றுவிட்டார்!

தாகூர் சிறுவராயிருக்கும் பொழுது இராமாயணத்தை எடுத்து வைத்துக்கொண்டு அழகாகப் பாடுவார். மிகவும் துக்கமான இடங்களைப் பாடும்போது, அவருக்குக் கண்ணீர் வந்துவிடும். எத்தனையோ தடவைகள் அவர் அப்படிக் கண்ணீர் விட்டிருக்கிறார். அவர் கண்ணீர் விடுவதைக் காண அவருடைய பாட்டிக்குப் பொறுக்காது. உடனே அவர் கையிலி

ருக்கும் புத்தகத்தைப் பறித்து அறைக்குள் கொண்டு போய் வைத்துவிடுவாள்.

தாசூரையும் அவருடைய சகோதரர்களையும் சிறுவயதிலே அவர்கள் வீட்டு வேலைக்காரர்கள் படுத்திய பாடு கொஞ்ச நஞ்சமன்று. சிறுவர்களையெல்லாம் வேலைக்காரர்கள் மேற்பார்வையில் விட்டுவிட்டுப் பெரியவர்கள் வெளியே சென்று விடுவார்கள். அப்போது, அந்த வேலைக்காரர்கள் வைத்ததுதான் சட்டம்!

சியாமா என்று ஒரு வேலைக்காரன் இருந்தான். அவன் தாசூர் இருக்கும் இடத்தைச் சுற்றி வட்டமாக ஒரு கோடு போடுவான். போட்டு விட்டு, “இதைத் தாண்டி நீ போகக் கூடாது. போனால் ஆபத்து!” என்பான். இராமாயணத்தில் இலக்குமணன் போட்ட கோட்டைத் தாண்டியதால் தானே சீதை இராவண

னிடம் அகப்பட்டுக் கொண்டாள்? அந்தக் கதை தாகூருக்குத் தெரியுமாதலால் பயந்து போய் அந்தக் கோட்டுக்குள்ளே இருப்பார். அங்கிருந்தபடியே சுற்றிலும் உள்ள மரம் செடி கொடிகளையும், பறவைகளையும் பார்த்துப் பார்த்து ஏதாவது கற்பனை செய்து கொண்டிருப்பார். அதுவும் நன்மைக்குத்தான்!

ஒரு சமயம் ரமேச சந்திர தத்தர் என்பவர் வீட்டில் திருமணம் நடந்தது. அதற்கு ரவீந்திரர் சென்றார். அவர் போன அதே சமயம் புகழ்பெற்ற வங்காள நாவலாசிரியர் பங்கிம் சந்திர சட்டர்ஜியும் வந்தார். அவருக்கு மாலை போட்டு மரியாதையுடன் வரவேற்பதற்காக ரமேச சந்திரர் ஒரு மாலையை எடுத்துக்கொண்டு அவர் அருகில் வந்தார். பங்கிம் சந்திரர் தமக்குப் போடுவதற்காகக் கொண்டு வந்த மாலையைக் கையிலே வாங்கி, அருகில் நின்று கொண்டிருந்த தாகூர் கழுத்திலே போட்டுவிட்டு, “ரமேஷ், ரவீந்திரனுக்குத்தான் இந்த மாலை சேர வேண்டும். நீங்கள் ரவீந்திரனின் ‘மாலைப் பாக்கள்’ படித்திருக்கிறீர்களோ?” என்று மகிழ்ச்சி பொங்கக் கேட்டார். பங்கிம் சந்திரர் போன்ற ஒரு பேரறிஞரின் பாராட்டுக் கிடைத்ததை நினைத்து தாகூர் பூரிப்படைந்தார். திருமணத்திற்கு வந்திருந்தவர்கள் அனைவரும் ரவீந்திரரை வியப்புடன் பார்த்தார்கள்.

தாகூருக்குப் பள்ளிப் படிப்பு என்றாலே பாகற் காயாகக் கசந்தது! இதற்குத் தகுந்த காரணம் இருந்தது. ஞாயிற்றுக் கிழமைதான் அவருக்குச் சிறிது ஓய்வு கிடைக்கும். மற்ற நாட்களிலெல்லாம் விடிந்தது

முதல் விளக்கு வைத்த பிறகு கூடப் படிப்பு அவரை விடுவதில்லை. எந்நேரமும் படிப்பு, படிப்பு, படிப்புத்தான்!

“எத்தனை பேரோ காய்ச்சல், குளிர் என்று பள்ளிக்கூடம் வராமல் இருக்கிறார்களே! நமக்கும் அப்படி ஒரு காய்ச்சல் வரக்கூடாதா?” என்று தாகூர் அக்காலத்தில் நினைப்பாராம். குளிர் காலத்தில் திறந்த வெளியில் படுத்துத் தூங்குவாராம். தண்ணீரில் இறங்கி வெகு நேரம் ஆட்டம் போடுவாராம். என்ன செய்தும் அவரை எவ்வித நோயும் அணுகவில்லை!

பள்ளிக்கூடம் ஒரு சிறைச் சாலையாகவே அப்போது அவருக்குத் தோன்றியது. ‘குழந்தைகளுக்கு நல்ல முறையில் அவர்கள் மகிழ்ச்சி அடையும் வகையில் எப்படிக் கல்வி அளிக்கலாம்’ என்று பிற்காலத்தில் அவரைச் சிந்தனை செய்யத் தூண்டியதே இந்த அனுபவம்தான். அந்தச் சிந்தனையில் தோன்றியதுதான் ‘சாந்தி நிகேதனம்’ என்ற கல்விக் கூடம்.

ஐந்து பிள்ளைகளுடன் ஆரம்பமான அந்தக் கல்வி நிலையம் இன்று ‘விஸ்வ பாரதி’ என்னும் பெயரில் உலகம் புகழும் பல்கலைக்கழகமாக விளங்குகிறது.

ஆரம்ப காலத்தில் தாகூரும் அவர் மனைவி மிருணாளினி தேவியாரும் அந்தக் கல்வி நிலையத்தை நடத்துவதற்கு எவ்வளவோ பாடுபட்டார்கள். அப்போது பண நெருக்கடி அதிகம். மிருணாளினி தேவியார்தம்முடைய நகைகளையெல்லாம் விற்றுப் பண உதவி செய்தார்.

தாகூர் எழுதிய பல பாடல்களை அவரே ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்த்து வைத்திருந்தார். 1912-ஆம் ஆண்டு இங்கிலாந்துக்குச் சென்றபோது, அங்கிருந்த சில நண்பர்களிடம் அவற்றைப் படித்துக் காட்டினார். அவர்கள் அப்பாடல்களை மிகவும் பாராட்டினார்கள். ‘கீதாஞ்சலி’ என்ற பெயரில் அப்பாடல்களை உடனே அவர் வெளியிட்டார். அதற்கு 1913-ஆம் ஆண்டு நோபல் பரிசு கிடைத்தது. அதற்கு முன் ஆண்டுதோறும் ஐரோப்பியர்களுக்கே அப்பரிசு கிடைத்து வந்தது. ஆசியாக்காரருக்கு நோபல் பரிசு கிடைத்தது அதுவே முதல் தடவை. பரிசாகக் கிடைத்த 8000 பவுனையும் அவர் சாந்தி நிகேதனத்துக்கே கொடுத்துவிட்டார்!

தாகூர் எதை எழுதினாலும், அதை அவரே பலரிடமும் படித்துக் காட்டுவார். மாலை நேரங் களில் சாந்தி நிகேதன மாணவர்களையும் நண்பர் களையும் கூட்டி வைத்துக்கொண்டு தமது இனிய குரலில் படிப்பது வழக்கம். தாம் எழுதியிருப்பதை மற்றவர்கள் எப்படி ரசிக்கிறார்கள் என்பதைத் தெரிந்துகொள்ளவே அவர் இப்படிச் செய்வார்.

தாகூர் குழந்தைகளுக்காக ‘பிறைமதி’ என்ற தலைப்பில் பல பாடல்கள் எழுதியிருக்கிறார். எல்லாமே உள்ளத்தைக் கவரக்கூடியவை. குழந்தை களுக்காக அவர் கதைகளும் பாடல்களும் எழுதியதோ டல்ல; பெரியவர்களுக்காக எழுதிய கதைகளிலும் கவிதைகளிலும் கூடக் குழந்தை உள்ளத்தை நன்கு படம்பிடித்துக் காட்டியிருக்கிறார்.

தாகூர் எண்பது ஆண்டுகள் வாழ்ந்தார்.

அவரது நூறாவது பிறந்த நாளை இந்தியா மட்டுமல்ல; உலகம் முழுவதுமே கோலாகலமாகக் கொண்டாடியது.

இத்தகைய ஒரு சிறந்த கவிஞர் பிறந்த நாட்டிலே நாமும் பிறந்திருக்கிறோம். இது நமது அதிர்ஷ்டமல்லவா?

சின்ட்ரல்லா மிகவும் நல்ல பெண். அவளுக்கு அம்மா இல்லை. அப்பா இரண்டாந்தாரம் கல்யாணம் செய்து கொண்டிருந்தார். அந்த மாற்றாந்தாய் மிகவும் பொல்லாதவள். அவளுக்கு இரண்டு பெண்கள் இருந்தார்கள். அம்மாவைப் போலவே அவர்களும் பொல்லாதவர்கள், பொறாமைக்காரிகள்!

சின்ட்ரல்லாவை ஒரு வேலைக்காரியைப் போலவே அவர்கள் நடத்தி வந்தார்கள். அதிகாலையில் எழுந்தால், இரவு வெகு நேரம் வரை வேலை இருந்து கொண்டேயிருக்கும். பம்பரம் போல் ஓடி ஆடி வேலை செய்வாள். சகோதரிகள் இருவரும் வேளா வேளைக்குச் சாப்பிட்டுவிட்டுச் சுகமாகத் தூங்குவார்கள்.

அன்று ஒருநாள், அரண்மனையில் ஒரு பெரிய விருந்து நடந்தது. விருந்து, ஆடல் பாடல் எல்லாம் தட்புடலாக ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்தன. அந்த விழாவிற்கு சின்ட்ரல்லாவின் இரண்டு சகோதரிகளும் விலையுயர்ந்த ஆடைகளையும், நகைகளையும் அணிந்து கொண்டு புறப்பட்டார்கள். ஆனால், சின்ட்ரல்லாவை அவர்கள் ‘அரண்மனைக்கு வருகிறாயா?’ என்று கூடக் கேட்கவில்லை!

சின்ட்ரல்லாவுக்குத் துக்கம் தாங்க முடியவில்லை. விம்மி விம்மி அழுது கொண்டிருந்தாள். அப்போது திடீரென்று ஒரு குரல் கேட்டது. “சின்ட்ரல்லா, கவலைப்படாதே. நீயும் போகலாம்” என்றது அந்தக் குரல். உடனே, சின்ட்ரல்லா நிமிர்ந்து பார்த்தாள்- எதிரே ஒரு தேவதை நின்று கொண்டிருந்தது!

சின்ட்ரல்லா அழகையை நிறுத்தினாள்; ஆவலோடு தேவதையைப் பார்த்தாள்! ‘சின்ட்ரல்லா, உனக்கு உதவவே நான் வந்திருக்கிறேன். நான் சொல்லுவது போல் செய். முதலில் ஒரு பூசனிக்காய் வேண்டும். கொண்டுவா’ என்றாள்.

“இதோ கொண்டு வருகிறேன்” என்று கூறி விட்டு, சின்ட்ரல்லா தோட்டத்தை நோக்கி ஓடினாள். ஒரு பெரிய பூசனிக்காயைக் கொண்டு வந்து தேவதையின் முன்னால் வைத்தாள். தேவதை தன் கையிலிருந்த மந்திரக்கோலினால் அந்தப் பூசனிக்காயைத் தொட்டது. மறுவிநாடி பூசனிக்காய் ஓர் அருமையான கோச்சு வண்டியாக மாறிவிட்டது! கோச்சு வண்டி

மட்டும் இருந்தால் போதுமா? அதை இழுத்துச் செல்லக் குதிரைகள் வேண்டாமா? ஓட்டுவதற்கு ஆட்கள் வேண்டாமா?

அங்கே இருந்த எலிப் பொறியில் ஆறு சுண்டெலிகள் இருந்தன. அந்த ஆறு எலிகளையும் அழகிய குதிரைகளாக மாற்றிவிட்டது அத்தேவதை! பிறகு குறுக்கும் நெடுக்குமாக ஓடிக்கொண்டிருந்த மூன்று எலிகளை கோச்சு வண்டிக்காரர்களாக மாற்றியது. ஒருவன் வண்டியை ஓட்டுவதற்கு; இருவர் பின்னால் காவலுக்கு!

சின்ட்ரல்லாவுக்கு எல்லையில்லாத மகிழ்ச்சி. உடனேயே அந்த வண்டியில் ஏறி அரண்மனைக்குச் செல்ல வேண்டும் என்று அவள் நினைத்தாள். ஆனால், நல்ல உடை வேண்டுமே!

“சின்ட்ரல்லா, எங்கே உன் கண்களைச் சிறிது நேரம் மூடிக்கொள்” என்று சொன்னது தேவதை. சின்ட்ரல்லா தன் இரு கண்களையும் மூடிக்கொண்டாள். சில விநாடிகளானதும், ‘இப்போது கண்களைத் திறக்கலாம்’ என்றது தேவதை.

சின்ட்ரல்லா கண்களைத் திறந்து பார்த்தாள். என்ன ஆச்சரியம்! அவள் உடம்பில் ‘பளபள’ என்று மின்னும் பட்டாடை இருந்தது! அவ்வளவு அழகான உடையை அவள் அதற்கு முன் பார்த்ததே இல்லை. கால்களைப் பார்த்தாள். கண்ணைக் கவரும் இரண்டு கண்ணாடிச் செருப்புகள் இருந்தன!

“நேரமாகிறது. புறப்படு. ஆனால் ஒன்று மட்டும் நினைவில் இருக்கட்டும். இரவு மணி 12 அடிப்பதற்கு

முன்பு நீ வீட்டுக்குத் திரும்பிவிட வேண்டும்” என்று கூறி சின்ட்ரல்லாவைத் தேவதை வழியனுப்பி வைத்தது.

சின்ட்ரல்லா அரண்மனைக்கு வந்தாள். அவளைப் பார்த்ததும் இளவரசருக்கு அவள் மேல் பிரியம் ஏற்பட்டது. ஆங்கிலேயர் வழக்கப்படி அவளுடன்

சேர்ந்து நடனம் ஆடினார். ஆடல் பாடல்களில் நேரம் போனதே தெரியவில்லை. தற்செயலாக சின்ட்ரல்லா அங்கிருந்த கடிகாரத்தைப் பார்த்தாள். “ஆ! மணி பன்னிரண்டு அடிக்கப் போகிறதே!” என்று கூறிக் கொண்டே, திடீரென்று அந்த இடத்தைவிட்டு ஒரே ஓட்டமாக ஓடினாள். ஓடிய வேகத்தில், அவள் காலில் அணிந்திருந்த ஒரு செருப்பு அங்கே விழுந்துவிட்டது. அவள் அதைப் பற்றிக் கவலைப்படவில்லை. காற்றாய்ப் பறந்து அரண்மனைக்கு வெளியே வந்தாள்.

அவள் வெளியே வருவதற்கும், கடிகாரம் ‘டாண்’, ‘டாண்’ என்று மணி அடிப்பதற்கும் சரியாக இருந்தது. அதே சமயம், அங்கு நின்ற அவள் ஏறிவந்த கோச்சும், இழுத்து வந்த குதிரைகளும், ஓட்டி வந்த ஆட்களும் மறைந்துவிட்டனர். பூசனிக்காயும் எலிகளுமே அங்கிருந்தன! அத்துடன் போயிருந்தாலும் பரவாயில்லையே! அவள் அணிந்திருந்த உயர்ந்த ஆடைகளும் மறைந்துவிட்டன! வழக்கமாக அவள் உடுத்தும் கிழிந்த துணிதான் உடம்பில் ஓட்டிக்கொண்டிருந்தது.

சின்ட்ரல்லா அழுது கொண்டே வீட்டுக்கு வந்தாள். தொடர்ந்து அழுது கொண்டே இருந்தாள். இரவு வெகுநேரம் சென்று வீட்டுக்குத் திரும்பி வந்த சகோதரிகள், சின்ட்ரல்லா அழுவதைப் பார்த்துச் சிரித்து மகிழ்ந்தார்கள். சின்ட்ரல்லா அரண்மனைக்குச் சென்று, திரும்பி வந்தது அவர்களுக்கு எப்படித் தெரியும்?

மறுநாள் காலையில் அரண்மனைச் சேவகன் ஒருவன் ஒரு குழாயை வாயில் வைத்துக் கத்திக் கொண்டே தெருவில் சென்றான். அவன் கையில் ஒரு கண்ணாடிச் செருப்பு இருந்தது.

“எந்தப் பெண்ணின் காலுக்கு இந்தச் செருப்புச் சேருகிறதோ அந்தப் பெண்ணை இளவரசர் மணந்து கொள்ளப் போகிறார் .கட்டாயம் மணந்து கொள்ளப் போகிறார்” என்று அவன் அறிவித்தான்.

உடனே ஒவ்வொரு வீட்டுக்குள்ளிருந்தும் கலியாண மாகாத பெண்கள் ஓடிவந்தார்கள். அந்தச் செருப்பை வாங்கி அணிந்து பார்த்தார்கள். ஒருவர் காலுக்கும் அது சேரவில்லை. சின்ட்ரல்லாவின் சகோதரிகள் மட்டும் சும்மா இருப்பார்களா? அவர் களும் ஆசை ஆசையாக அந்தச் செருப்பை வாங்கிப் போட்டுப் பார்த்தார்கள்; சேரவில்லை. சிறியதாயிருந்தது. எப்படியாவது சேர்த்துவிட வேண்டுமென்று முயன்று பார்த்தார்கள்; முடியவில்லை.

அந்தச் சமயம் சின்ட்ரல்லா அங்கே வந்தாள். கண்ணாடிச் செருப்பைப் பார்த்ததும் அவளுக்கு விஷயம் புரிந்துவிட்டது. உடனே அவள், “எங்கே அதைக் கொடுங்கள். நான் போட்டுப் பார்க்கிறேன்” என்றாள்.

இதைக் கேட்டதும், அவளது சகோதரிகள் இருவரும் கேலி செய்தார்கள்; கிண்டல் செய்தார்கள். சின்ட்ரல்லா அதையெல்லாம் பொருட்படுத்தவில்லை. கண்ணாடிச்

செருப்பை வாங்கிக் காலில் அணிந்து பார்த்தாள்.
கச்சிதமாக இருந்தது!

‘அடே, இவளுக்குச் சரியாக இருக்கிறதே!’ என்று
வயிற்றெரிச்சலுடன் முணுமுணுத்தார்கள் சகோதரிகள்.

“ஆஹா! நான் வந்த காரியம் வெற்றி!” என்றான்
அரண்மனைச் சேவகன்.

அப்புறம்...?

அப்புறம் என்ன? சின்ட்ரல்லாவுக்கும், இளவரசு
சருக்கும் திருமணம் வெகு சிறப்பாக நடை பெற்றது.

இந்தக் கதையில் வரும் ‘சின்ட்ரல்லா’ என்ற பெயர்
உலகம் முழுவதும் தெரிந்த பெயராகிவிட்டது.

இந்தக் கதையைப் பற்றி ஒரு கதை உண்டு.
பிரெஞ்சு தேசத்தில் ‘பியரி’ என்று ஒரு சிறுவன்
இருந்தானாம். அவன் தன் அப்பாவான சார்லஸ்
பெரால்ட் (Charles Perrault) என்பவரிடம் இந்தக்
கதையையும், வேறு சில கதைகளையும் சொன்னா
னாம். அவர் அந்தக் கதைகளையெல்லாம் மகிழ்ச்சி
யோடு கேட்டாராம். தாம் கேட்ட கதைகளைக்
குழந்தைகள் விரும்பும் வகையில் அழகாக எழுதி
வெளியிட்டு விட்டாராம்!

‘சின்ட்ரல்லா’ கதையைப் போலவே இதுவும் ஒரு
கட்டுக் கதை என்று பலரும் கருதுகிறார்கள்.
‘பெரியவர் ஒருவர் சொன்ன கதை’ என்று சொல்வதை
விட, ‘சிறுவன் ஒருவன் சொன்ன கதை’ என்றால்
சிறுவர்கள் மிகவும் விரும்பிப் படிப்பார்களல்லவா?

அதற்காகத்தான் இப்படி ஒரு கதைகட்டி விட்டார்களோ
என்னவோ!

ஆயினும், இந்தக் கதையை இன்று உலகத்துக்
குழந்தைகளெல்லாம் படித்து மகிழும்படி செய்த
சார்லஸ் பெரால்ட் என்பவரை நாம் மறந்துவிடலாமா?

பதினேழாம் நூற்றாண்டிலே பிரெஞ்சு தேசத்தில் நாடோடிக் கதைகளுக்கும், தேவதைக் கதைகளுக்கும் நல்ல கிராக்கி ஏற்பட்டது. இந்தியாவிலிருந்தும், பாரசீகத்திலிருந்தும் கூடப் பல கதைகளைத் திரட்டிச் சென்றார்கள். அவற்றையெல்லாம் பிரெஞ்சு மக்கள் ஆவலாய்க் கேட்டார்கள். சொல்லச் சொல்ல அந்தக் கதைகளுக்கு மெருகு ஏறியது. கேட்கக் கேட்க மக்களுக்கு இன்பம் பெருகியது. ஒருவரைவிட ஒருவர் அந்தக் கதைகளைச் சிறப்பாகச் சொல்லத் தொடங்கினார்கள். இதில் பலத்த போட்டியும் ஏற்பட்டது.

பிரெஞ்சு மக்கள் பொதுவாகவே கலை உணர்ச்சி நிறைந்தவர்கள். அதனால், அவர்கள் இதுபோன்ற கதைகளை மிகவும் விரும்பிக் கேட்டார்கள். மக்களின் இந்த விருப்பத்தை நன்கு புரிந்து கொண்டார் பெரால்ட். அப்போது அவருக்கு எழுபது வயதிருக்கும். 'நாம் கேள்விப்பட்ட தேவதைக் கதைகளைக் குழந்தைகளுக்கு ஏற்றபடி எழுதி வெளியிட்டால், எத்தனையோ குழந்தைகள் படித்து இன்புறுவார்களே!' என்று நினைத்தார். சில கதைகளை எழுதினார். அந்தக் கதைகள் எல்லாமே இன்று உலகப் புகழ்பெற்று விட்டன!

பெரால்ட், பாரிஸ் நகரத்தில் 1628-ஆம் ஆண்டு பிறந்தார். அவருடைய தகப்பனார் ஒரு பாரிஸ்டர். அவருடன் கூடப் பிறந்தவர்கள் மூவர். அவர்தான் கடைக்குட்டி. நால்வரும் நன்கு படித்தவர்கள். எல்லாருமே நல்ல உத்தியோகத்தில் இருந்தார்கள். பெரால்ட் சட்டப் படிப்புப் படித்துத் தேறியவர். ஆனால், சில

ஆண்டுகள் தான் வக்கீல் தொழில் நடத்தினார். பிறகு, அவருடைய தமையனார் ஒருவருக்கு உதவியாகச் சிலகாலம் வேலை பார்த்தார்.

பெரால்ட் மக்களின் மன உணர்ச்சிகளை நன்கு அறிந்தவர். இது பற்றி அவர் பல ஆராய்ச்சிகள் செய்து பார்த்தவர்.

பெரால்ட் கடைசி காலத்தில் தான் குழந்தைக் கதைகளை எழுதினார். ஆரம்ப காலத்தில் பெரியவர் களுக்காகப் பல கவிதைகளையும் கட்டுரைகளையும் எழுதிப் புகழ் பெற்றார்.

ஒரு சமயம் அவர் ஒரு கவிதை எழுதினார். அதனால் ஒரு பெரிய சண்டையே கிளம்பிவிட்டது. பழமையைப் போற்றுகிறவர்களுக்கும் புதுமையைப் பாராட்டுகிறவர்களுக்கும் தகராறு ஏற்பட்டது. இந்தச் சண்டை பிரெஞ்சு தேசத்தில் மட்டும் நடைபெறவில்லை; இங்கிலாந்திற்கும் பரவலானது. இதனால், அவரது பெயர் எங்கும் தெரிய வாய்ப்பு ஏற்பட்டது.

பெரால்ட் மிகுந்த செல்வாக்குப் பெற்றிருந்தார். பிரெஞ்சு அரசாங்க மாளிகையெல்லாம் அவர் தாம் நிர்வாகம் செய்துவந்தார். பிரெஞ்சு இலக்கியக் கழகத்திலே அவர் ஒரு முக்கிய அங்கத்தினராக விளங்கினார். அக்கழகத்தில் நடக்கும் தேர்தல்களில் இரகசிய வாக்கு அளிக்கும் முறையை அவர்தாம் முதலில் ஏற்படுத்தினார்.

பெரியவர்களுக்காகவே எழுதி வந்த பெரால்ட் வருங்காலத்தில் பெரியவர்களாகப் போகும் குழந்தை

தைகளை நினைத்துப் பார்த்தார். ‘பெரியவர்களான பின் நல்ல இலக்கியங்களைப் படிக்க வேண்டுமானால், இப்போதே அவர்களைத் தயார் செய்ய வேண்டும்’ என்று எண்ணினார். பிறகுதான் குழந்தைகளுக்கு எழுதத் தொடங்கினார்.

பெரியவர்களுக்காகவே எழுதி வந்த பெரால்த் திடீரென்று குழந்தைகளுக்காக எழுதத் தொடங்கியதும் பலர் கேலி செய்தார்கள். “அர்த்தமில்லாத கதைகளையெல்லாம் எழுதுகிறாரே!” என்று கூறி ஏளனம் செய்தார்கள். ஆயினும், அவர் குழந்தைகளுக்கு எழுதுவதை நிறுத்தவில்லை; தொடர்ந்து எழுதிக்கொண்டே இருந்தார்.

அவரது நல்ல எண்ணமும், விடாமுயற்சியும் வீண்போகவில்லை. அவர் படைத்த பாத்திரங்கள் இன்று குழந்தைகளின் உள்ளங்களில் நிலையான இடம் பெற்று விட்டன!

கலைக ிசான்னவர் கலைக

குழந்தைக் கவிஞர்
அழ.வள்ளியப்பா

குழந்தைகளுக்குக் கதை சொல்லி இன்பமூட்டுவதிலே பேரின்பம் கண்ட பெரியார் பலர். அவ்வாறு உலகப் புகழ்பெற்ற கதைகளைக் கூறிய கதாசிரியர்களைப் பற்றி குழந்தைக்கவிஞர் திரு. **அழ. வள்ளியப்பா** அவர்கள் '**கங்கை**' மாத இதழில் தொடர்ந்து எழுதி வந்த கட்டுரைகளைத் தொகுத்துப் புத்தகமாக வெளியிட விரும்பினோம்.

மூன்று தொகுதிகளாகக் கொண்டுவர முடிவு செய்து, முதல் தொகுதியை இவ்வாண்டு ஜூன் மாதம் வெளியிட்டோம். அதற்குக் குழந்தைகள் நல்ல வரவேற்பளித்தனர். பெற்றோர்களும், ஆசிரியர்களும் பெரும் ஆதரவளித்தனர்,

இப்போது இரண்டாம் தொகுதியை மிக்க மகிழ்ச்சி யுடன் குழந்தைகள் தினத்தில் வெளியிடுகிறோம்.. ஒவ்வொரு ஆசிரியரும் கூறிய நல்ல ஒரு கதையை முதலிலே கூறி, அவரது வாழ்க்கையைச் சுவையாகக் குழந்தைக் கவிஞர் எடுத்துக் கூறியிருப்பது நயம் பயக்கும் என நம்புகிறோம்.

இப் புத்தகத்தை வெளியிட அனுமதி தந்த ஆசிரியர் அவர்களுக்கும், 'கங்கை' ஆசிரியர் திரு. பகீரதன் அவர்களுக்கும் நன்றி.

தமிழ் நிலையத்தார்

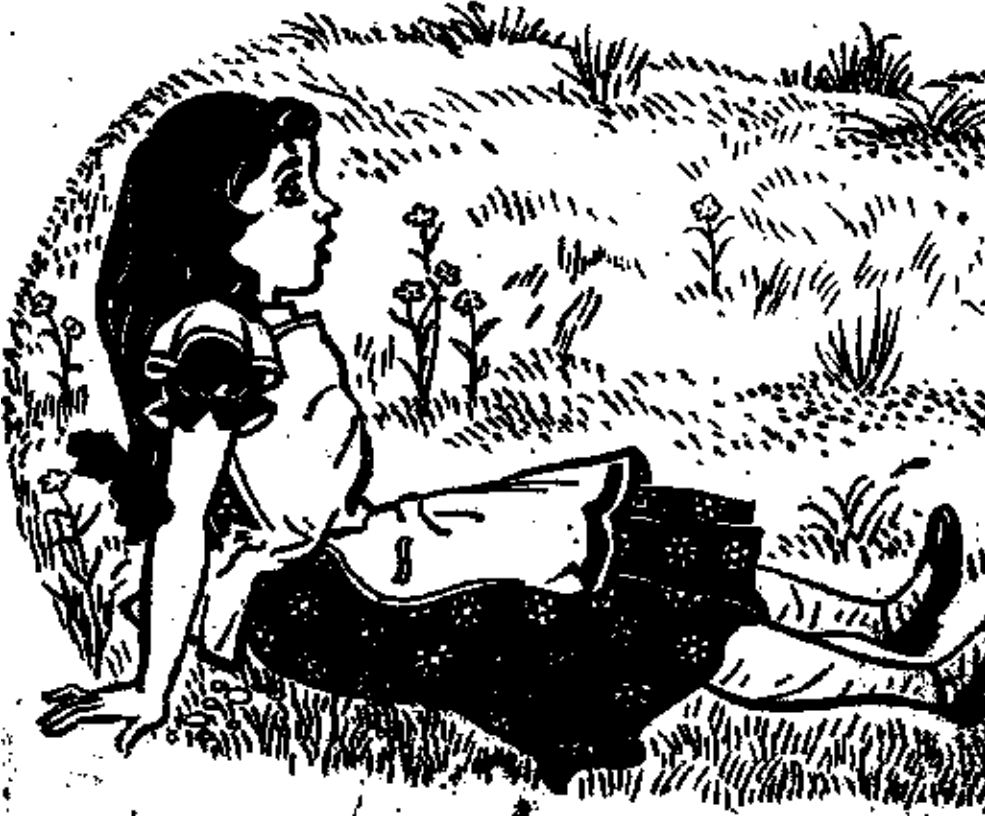

ஆலிஸ் ஒரு சிறுமி. அவளும் அவளுடைய அக் காரும் ஒரு நாள் ஓடைக் கரையில் உட்கார்ந்திருந் தார்கள். அக்காள் ஒரு புத்தகத்தைப் படித்துக் கொண்டிருந்தாள். ஆலிஸ் எட்டி எட்டி அந்தப்புத்தகத்தை இரண்டு மூன்று தடவை பார்த்தாள். “ப்பூ! இது என்ன புத்தகம்! படமும் இல்லை; சம்பாஷணையும் இல்லை. படமும் சம்பாஷணையும் இல்லாத புத்தகம் ஒரு புத்தகமா?” என்று அலுத்துக் கொண்டாள். சிறிது நேரத்தில் அவளது கண்கள் சுழன்றன. தூக்கம் வந்து விட்டது.

திடீரென்று அவ்வழியாக ஒரு வெள்ளை முயல் ஓடி வந்தது. அது கோட்டு அணிந்திருந்தது. கோட்டுப் பையிலிருந்த தங்கக் கடிகாரம் ஒன்றை வெளியில்

எடுத்து மணி பார்த்துவிட்டு, “அடடா, இன்றும் நேரமாகிவிட்டதே!” என்று கூவிக்கொண்டே மேலும் வேகமாக ஓடியது. கோட்டுப் போட்டுக் கொண்டு கடிகாரம் வைத்திருக்கும் முயலை, சிறுமி ஆலிஸ் அதற்கு முன்பு பார்த்ததே இல்லை. அவளுக்கு ஒரே வியப்பாக இருந்தது. உடனே அவள் எழுந்தாள்; முயலைத் தொடர்ந்து ஓட ஆரம்பித்தாள்.

சிறிது தூரம் சென்றதும், ஒரு பெரிய பொந்து இருந்தது. அந்தப் பொந்துக்குள் முயல் ‘குப்’ பென்று

பாய்ந்தது. அடுத்த விநாடி ஆலிஸும் அந்தப் பொந்துக்குள் குதித்தாள். குதித்த ஆலிஸ், உருண்டு உருண்டு கீழ் நோக்கிப் போய்க் கொண்டேயிருந்தாள். அவள் மிகவும் மெதுவாக உருண்டாளோ அல்லது அந்தப் பொந்துதான் மிக மிக ஆழமாக இருந்ததோ, அவள் அடியிலே போய்ச் சேர வெகு நேரமாயிற்று.

கீழே சென்றதும், 'அப்பாடா!' என்று அவள் பெருமூச்சுவிட்டுக்கொண்டே எழுந்தாள். சுற்று முற்றும் பார்த்தாள். அங்கே மற்றொரு நீண்ட பாதை இருந்

தது. அந்தப் பாதையில் வெள்ளை முயல் நடந்து போவதை அவள் கண்டாள். உடனே வேகமாக அதைப் பின் தொடர்ந்தாள். வெகு தூரம் ஓடினாள். ஆயினும், ஒரு மூலையில். திரும்பும்போது, அந்தப் பொல்லாத முயல் எப்படியோ அவளை ஏமாற்றிவிட்டு மறைந்து போய்விட்டது.

‘இப்போது எந்த இடத்தில் இருக்கிறோம்?’ என்று ஆலிஸ் திகைப்புடன் பார்த்தாள். அது ஒரு மண்டபம் போல் இருந்தது. மேல் கூரையிலிருந்து பிரகாசமான விளக்குகள் வரிசையாகத் தொங்கிக் கொண்டிருந்தன. அந்த இடம் பளிச்சென்று இருந்தது. அந்த மண்டபத்தைச் சுற்றிலும் கதவுகள் இருந்தன. ஆலிஸ் ஒவ்வொரு கதவாகத் திறக்க முயன்றாள்; முடியவில்லை. எல்லாம் பூட்டப்பட்டிருந்தன. ‘எப்படி நான் தப்புவேன்?’ என்ற கவலை அவளுக்கு ஏற்பட்டது. அப்போது அங்கிருந்த ஒரு கண்ணாடி மேஜை அவளது கண்களில் தென்பட்டது. அதன் மேல் ஒரு சிறிய தங்கச் சாவி இருந்தது. ஆலிஸ் உடனே அதைக் கையில் எடுத்தாள். ஒவ்வொரு கதவுப் பூட்டிலும் போட்டுத் திறக்க முயன்றாள். எல்லாப் பூட்டுக்களுமே பெரியவை. அதனால், அந்தப் பூட்டுக்கும் அந்தத் தங்கச் சாவி சேரவில்லை.

ஏமாற்றத்துடன் அவள் நிற்கும்போது, சுவர் ஓரமாக ஒரு திரை தெரிந்தது. அந்தத் திரையை ஒதுக்கி விட்டு அவள் பார்த்தாள். அங்கே ஒரு சிறிய கதவு இருந்தது.

அதன் சாவித் துவாரம் சிறியதாக இருந்தது. அது ஒன்றேகால் அடி உயரந்தான் இருந்தது. உடனே அவளுடைய முகம் மலர்ந்தது. தன் கையி லிருந்த தங்கச் சாவியைக் கொண்டு அந்தச் சிறிய கதவைத் திறக்க முயன்றாள். சுலபமாகக்கதவு திறந்துகொண்டது.

கதவைத் திறந்ததும், அங்கே அவள் கண்ட தென்ன? எலி வளையைப் போல ஒரு வழி தெரிந்தது. உடனே அவள் கீழே படுத்துக்கொண்டு அந்த வழியாக உற்றுப் பார்த்தாள். சிறிது தூரத்தில் மிகவும் அழகான ஒரு தோட்டம் தெரிந்தது. கண்ணைக் கவரும் வண்ண மலர்களும், செடிகளும், கொடிகளும், தண்ணீர்க் குழாய்களும், அத்தோட்டத்திலே தெரிந்தன. ஆலிஸ் அவற்றைப் பார்த்துப் பார்த்து ஏங்கினாள். ‘சரி, அந்தத் தோட்டத்துக்குப் போவதற்கு வேறு ஏதே னும் வழி இருக்கிறதா? பார்க்கலாம்’ என்று நினைத்து அந்தச் சிறு கதவைப் பூட்டிச் சாவியை மேஜைமேல் வைத்து விட்டு யோசனை செய்துகொண்டிருந்தாள்.

அப்போது மேஜை மேல் ஒரு சிறு புட்டி இருப் பதை அவள் கண்டாள். அதைக் கையில் எடுத்துப் பார்த்தாள். அதன் மேல் ‘என்னைக் குடி’ என்று எழுதப்பட்டிருந்தது. ஆலிஸ் ‘மடக் மடக்’கென்று அந்தப் புட்டியிலிருந்த திரவத்தைக் குடித்தாள். குடித்து முடிந்ததும், “என்ன இது! நான் குறுகிக் கொண்டே போகிறேனே!” என்றாள். ஆம், அவள் உயரம் குறுகிக் குறுகிக் கொண்டே வந்து, சில

விநாடிகளில் பத்து அங்குலமாகிவிட்டது! சிறு பொம்மை போல் உருமாறிவிட்டாள்!

“இப்போது நான் அந்தச் சின்னஞ்சிறு பாதை வழியாகப் புகுந்து அந்தத் தோட்டத்திற்குச் சுலபமாகப் போய்ச் சேர்ந்துவிடலாம்” என்று ஆனந்தமாகக் கூறினாள். உடனே திரைக்குப் பின்னாலிருந்த அந்தச் சிறிய கதவை நோக்கி ஓடினாள். கதவைத் திறக்கச் சாவி வேண்டுமே! ஆனால், மேஜைமேல் இருந்த சாவி அவளுக்கு எட்டவில்லை. முன்போல இருந்தால் எட்டியிருக்கும். இப்போது அவள் பத்து அங்குல உயரம்தானே இருக்கிறாள்? எப்படி எட்டும் ? மேஜை மேல் தொத்தி ஏற முயன்றாள். அது கண்ணாடி மேஜையானதால், ஏற முடியவில்லை; வழக்கி வழக்கிக் கீழே விழுந்தாள். பாவம்!

“என்ன செய்வது?” என்று தெரியாமல் சிறிது நேரம் அவள் விழித்துக் கொண்டிருந்தாள். அப்போது மேஜைக்கு அடியில் ஒரு கண்ணாடிப் பெட்டி இருந்ததை அவள் கண்டாள். உடனே பெட்டியைத் திறந்தாள். உள்ளே சிறிய ரொட்டி ஒன்று இருந்தது. அதன்மேல், ‘என்னைச் சாப்பிடு’ என்று எழுதப் பட்டிருந்தது.

“இதைத் தின்றால் என்ன ஆகுமோ? கொஞ்சம் கொஞ்சமாக வளர்ந்து பழைய உருவத்தை அடைந்தாலும் அடையலாம். அப்போது, மேஜை மேலுள்ள சாவியைச் சுலபமாக எடுத்து விடலாம்... ஒருவேளை,

இதைச் சாப்பிட்டதும், இன்னும் குறுகிவிட்டால்...? னறும்பைப்போல் சிறுத்துவிட்டாலும் கவலையில்லை. கதவுக்கு அடியிலே புகுந்து, அந்தச் சிறுபாதை வழியாகத் தோட்டத்துக்குப் போய்விடலாம். எப்படியானாலும் சரி; கவலையில்லை” என்று துணிச்சலாக அந்த ரொட்டியை எடுத்தாள்; வாயில் வைத்துக் கடித்தாள்; ரொட்டி முழுவதையும் சாப்பிட்டு முடித்தாள். பிறகு, ‘நாம் இப்போது எப்படி இருக்கிறோம்?’ என்று குனிந்து தன்னுடைய காலைப் பார்த்தாள். கால்பாதங்களை அங்கே காணவில்லை! எங்கோ வெகு தூரத்தில் இருப்பதாகத் தெரிந்தது. அவ்வளவு நீளத்திற்கு அவள் கால்கள் வளர்ந்துவிட்டன! கால்கள் மட்டும்தானா? கைகள், உடல், தலை எல்லாமே விசுவரூபம் எடுத்துவிட்டன!

அப்புறம்?

அப்புறம் என்ன?

அதிசய உலகில் ஆலிஸ் (Alice in Wonderland) என்னும் அந்த அதிசயக் கதை முழுவதையும் சொல்வதென்றால், அதுவே ஒரு தனிப் புத்தகமாகி விடும்! மேலே சொல்லப் பட்டிருப்பது அக்கதையின் முதல் பகுதியேயாகும். ஆலிஸ் என்னும் சிறுமி தனது கனவிலே கண்ட அதிசயக் காட்சிகளை யெல்லாம் இக்கதையில் நாமும் காணலாம். கதை சொல்லப் பட்டுள்ள முறை, கதையின் நடுவே வரும் வேடிக்கை உபகதைகள், பிராணிகளின் பேச்சுக்கள், வேடிக்கைப்

பாடல்கள் யாவும், சுவையான இக்கதைக்கு மேலும் மேலும் சுவை ஊட்டிக் கொண்டிருக்கின்றன.

இந்தக் கதை குழந்தைகளுக்காகக் கூறப்பட்டதுதான். ஆயினும், பெரியவர்களைக்கூடக் கவரும் பெரும் சக்தி இதற்கு உண்டு. இந்தக் கதையைக் குழந்தைகள் படித்தால் குதித்துக் கும்மாளம் போடத் தொடங்கி விடுகிறார்கள்; பெரியவர்கள் படித்தால், தங்களை மறந்து குழந்தைகளாகி விடுகிறார்கள்!

விக்டோரியா மகாராணியைக் கூடச் சிறிது நேரம் குழந்தையாக்கி விட்டது இந்தக் கதை! ஆம், ஒரு நாள் விக்டோரியா மகாராணியின் கண்களில் தென்பட்டது இந்தக் கதைப் புத்தகம். அதை எடுத்துப் புரட்டி மேலாகப் படிக்க ஆரம்பித்தார் அவர். படிக்கப் படிக்க முழுவதையும் படிக்க வேண்டுமென்ற ஆவல் அவருக்கு எழுந்தது. பலமுறை அதைப் படித்தார்; எல்லையில்லா மகிழ்ச்சியுற்றார்.

“ஆஹா, எவ்வளவு அழகாக இந்தக் கதையை இதன் ஆசிரியர் எழுதியிருக்கிறார்! இதைப் படிக்கும் போது, நானும் ஒரு குழந்தையாகவே மாறிவிட்டேன்” என்றாராம். அத்துடன் நிற்கவில்லை. தமது காரிய தரிசியை அழைத்து, “இந்தப் புத்தகம் எனக்கு மிகவும் பிடித்திருக்கிறது. இந்த ஆசிரியரின் அடுத்த புத்தகம் வெளி வந்ததும் எனக்குத் தெரிவியுங்கள். அதையும் நான் படிக்க வேண்டும்” என்றாராம்.

உடனே காரியதரிசி இந்தக் கதையை எழுதிய ஆசிரியரான லூயி கரால் (Lewis Carroll) என்பவருக்கு மகாராணியின் பாராட்டுதலைத் தெரிவித்தார். அத்துடன் அவருடைய அடுத்த புத்தகத்தை மகாராணி ஆவலோடு எதிர்பார்ப்பதாகவும் அறிவித்தார். லூயி கரால் மகாராணிக்குத் தமது நன்றியைத் தெரிவித் துக் கொண்டு, “எனது அடுத்த புத்தகம் அச்சில் இருக்கிறது. தயாரானதும், உடனே தங்கள் பார்வைக்கு அனுப்பி வைக்கிறேன்” என்று எழுதினார்.

மகாராணி ஆவலாக அந்தப் புத்தகத்தை எதிர் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

ஒரு நாள், லூயி கராலிடமிருந்து மகாராணிக்கு ஒரு பார்சல் வந்தது. மகாராணி மேல் உறையை ஆவலோடு பிரித்தார். உள்ளேயிருந்த புத்தகத்தை அவசரம் அவசரமாகப் புரட்டினார். அப்போது அவருடைய முகம் சுருங்கியது. “என்ன இது! கதைப் புத்தகம் கேட்டால் கணிதப் புத்தகம் வந்திருக்கிறதே! இதையா நான் கேட்டேன்? லூயி கரால் எழுதியதா இது?” என்று கேட்டார்.

இல்லை; லூயி கரால் எழுதியதாக அதில் குறிப்பிடப்படவில்லை. சார்லஸ் லட்விட்ஜ் டாஜ்சன் என்பவர் எழுதியதாகவே அப்புத்தகத்தின் முகப்பில் அச்சிடப்பட்டிருந்தது.

அப்படியானால், லூயி கரால் ஏன் அதை அனுப்பி வைத்தார்? ஒருவேளை, தவறுதலாக அனுப்பி விட்

டாரோ? இல்லை; வேண்டுமென்றுதான் அனுப்பி வைத்தார். காரணம், அந்தக் கணிதப் புத்தகத்தை எழுதியவரும் அவரே தான்! அப்படியானால், பெயர் வேறாக இருக்கிறதே? இருவரும் ஒருவரேதான்! ஆக்ஸ்பர்ட் பல்கலைக் கழகக் கணிதப் பேராசிரியரான சார்லஸ் லட்விட்ஜ் டாஜ்சன் என்பவரது புனைபெயர் தான் லூயி கரால்!

இந்த உண்மை தெரிந்தபோது மகாராணிக்கு ஒரே வியப்பாக இருந்தது. “ஒரு கணிதப் பேராசிரியருக்கு இவ்வளவு நன்றாகக் கதை சொல்லக்கூடத் தெரிகிறதா!” என்றார்.

குழந்தைகளில் பெரும்பாலோருக்குக் கணிதம் என்றாலே கசப்பு. அப்படிப்பட்ட கடினமான கணிதத்தைப் போதிக்கும் ஆசிரியர், குழந்தைகள் உள்ளத்தைக் கவரும் வகையில் அருமையான கதைகளையும் சொல்லுகிறார் என்றால், யாருக்குத்தான் வியப்பாக இராது?

லூயி கரால் குழந்தைகளிடம் மிகவும் பிரியமாக இருப்பார். அவருடைய வீட்டுக்குச் சென்றால், அங்கே மூலைக்கு ஒன்றாக விளையாட்டுச் சாமான்கள் கிடக்கும். “இவருக்குக் குழந்தைகள் அதிகம் போலிருக்கிறது” என்று நினைக்கத் தோன்றும். ஆனால், அவரோ கல்யாணமே செய்து கொள்ளவில்லை. ஆண்டர்சனைப் போலவே அவரும் சாகும் வரையில் பிரம்மச்சாரியாகவே இருந்தார். அவர் வீட்டுக்கு

வரும் குழந்தைகளுக்காகவே அவர் நிறைய விளையாட்டுச் சாமான்கள் வாங்கி வைத்திருந்தார். எப்போதும் அவர் வீட்டில் குழந்தைகள் கூட்டம் கூட்டமாக இருந்து கொண்டே இருப்பார்கள்.

அவருடைய நண்பருக்கு மூன்று பெண் குழந்தைகள் உண்டு. அந்த மூவரும் அவரிடத்தில் மிகவும் பிரியமாயிருப்பார்கள். அவர்களை அழைத்துக் கொண்டு மாலை வேளையில் அவர் ஆற்றங்கரைக்குச் செல்லுவார். நால்வரும் படகிலே உல்லாசமாகப் போய் வருவார்கள். கரையிலே உட்கார்ந்து காற்று வாங்குவார்கள். அப்போதெல்லாம் கதை சொல்லும் படி அவரைத் தொந்தரவு செய்துகொண்டேயிருப்பாள் அந்த மூவரில் ஒருத்தி. அவள் பெயர் ஆலிஸ்.

அலுக்காமல் சலிக்காமல் கதை சொல்லும் அவர், ஒருநாள் ஆலிஸ் என்ற அந்தப் பெண்ணையே கதாநாயகியாக வைத்துக் கதை சொல்லத் தொடங்கி விட்டார்!

அது நீளமான ஒரு கதை. அந்தக் கதை சிறுமியர் மூவருக்கும் மிகவும் பிடித்திருந்தது. திரும்பத் திரும்ப அக் கதையைச் சொல்லச் சொல்லி அவர்கள் கேட்பார்கள். மற்றக் குழந்தைகளிடமும் சொல்லிச் சொல்லி மகிழ்வார்கள்.

ஒரு நாள் ஆலிஸ் என்ற அந்தப் பெண், “ இந்தக் கதையை எத்தனை தடவை நாங்கள் கேட்டிருக்கிறோம்?. ஆனாலும், திரும்பத் திரும்பக் கேட்க வேண்டும் போலிருக்கிறது. அலுப்புத் தட்டவே இல்லை. இந்தக் கதையை அப்படியே எழுதிப் புத்தகமாக வெளியிட்டால், இன்னும் எத்தனையோ குழந்தைகள் படிப்பார்களே! ஏன் வெளியிடக் கூடாது?” என்று கரையைப் பார்த்துக் கேட்டாள்.

“சரி, உன் விருப்பப்படியே செய்யலாம்” என்றார் அவர்.

அன்றே கதையை எழுதத் தொடங்கினார். அவருக்குப் படங்கள் போடவும் தெரியும். கதைக்கு ஏற்ற படி பல படங்களை அவரே வரைந்தார். அந்தப் படங்கள் நன்றாகத்தான் இருந்தன. ஆனாலும், புத்தகமாக அச்சிடும்போது அதில் அவர் அந்தப் படங்களைச் சேர்க்க விரும்பவில்லை. வேறு ஒரு புகழ் பெற்ற

ஓவியரைக் கொண்டு படங்கள் போடச் செய்தார். கதையைப் போலவே அந்தப் படங்களும் உலகப் புகழ்பெற்றுவிட்டன.

புத்தகத்தை வெளியிடும்போது அவர், தம் சொந்தப் பெயரில் அதை வெளியிடவில்லை. 'லூயி கரால்' என்ற புனைப்பெயரிலே 1865-ஆம் ஆண்டில் வெளியிட்டார். புத்தகம் வெளியான சில நாட்களுக்குள் லூயி கராலின் புகழ் இங்கிலாந்து முழுவதும் பரவி விட்டது. ஆயினும் கணிதப் பேராசிரியர் டாஜ்சன் தான் லூயி கரால் என்பது பலருக்குத் தெரியாமலே இருந்து வந்தது. புனைபெயரில் ஒளிந்து வாழவே அவர் விரும்பினார். எவ்வளவு நாளைக்குத்தான் அப்படி ஒளிந்திருக்க முடியும்? விரைவிலே உண்மை வெட்ட வெளிச்சமாகி விட்டது!

லூயி கரால் 1832-ஆம் ஆண்டில் பிறந்தார். அவருடன் கூடப் பிறந்தவர் பதினோரு பேர். லூயி கரால் தான் மூத்த பிள்ளை. அவரது தந்தையாரும் ஒரு கணித நிபுணராக விளங்கினார். லூயி கரால் சிறுவராயிருந்த போதே படிப்பில் மிகவும் கெட்டிக்காரராக இருந்தார். பள்ளியில் அவர் பல பரிசுகளும் பாராட்டுக்களும் பெற்றிருக்கிறார்.

சிறிய வயதில் லூயி கரால் தம்முடைய தம்பிகளுடனும் தங்கைகளுடனும் சேர்ந்து தோட்டத்தில் விளையாடுவார். தினமும் விதம் விதமான விளையாட்டுக்களை அவர்களுக்குச் சொல்லிக் கொடுப்பார்

அது மட்டுமா? விநோதமான கதைகளைக் கூறுவார். வேடிக்கையான பாடல்களைப் பாடுவார். கேலிச் சித்திரங்கள் வரைந்து காட்டுவார். அண்ணனுடன் சேர்ந்து பொழுதுபோக்குவதிலே தம்பி, தங்கைகளுக்கு அளவில்லாத மகிழ்ச்சி.

பத்துப் பன்னிரண்டாவது வயதிலே, கையெழுத்துப் பத்திரிகை ஒன்றை அவர் நடத்தி வந்தார். அவரே அதில் கதை, கட்டுரை, கவிதைகளெல்லாம் எழுதுவார். படங்களும் வரைவார். அந்தப் பத்திரிகையைப் படிக்க ஒவ்வொரு குழந்தையும் போட்டி போடும். சில சமயங்களில் சண்டைகூட வந்துவிடும்!

வாலிபப் பருவத்தில் அவர் புகைப்படம் எடுக்கக் கற்றுக்கொண்டார். விரைவில், சிறந்த புகைப்பட நிபுணராகி விட்டார்! எங்கு புகைப்படக் காட்சி நடந்தாலும், தவறாமல் அங்கு போய்விடுவார்!

வேடிக்கையாக எழுதுவதிலும் பேசுவதிலும் அவருக்கு விருப்பம் அதிகம். அவர் பேசுவதை நாள் முழுவதும் கேட்டுக் கொண்டேயிருக்கலாம். ஆனால், பொதுக் கூட்டங்களில் அவருக்குப் பேச வராது. கைகால்கள் நடுங்கும்; வாய் குளறும்; என்ன பேசுகிறார் என்பதே புரியாமல் போய்விடும். மந்திரியாக வர வேண்டும் என்று அவருக்கு ஓர் ஆசை இருந்தது. பொதுக் கூட்டத்தில் பேச வராததால், அந்த ஆசை நிறைவேறவில்லை. அதுவும் நன்மைக்குத்தான்.

இல்லாவிடில், அவர் பெயர் இன்று தெரிவது போல், உலகம் முழுவதும் தெரிந்திருக்க முடியாதல்லவா?

அறுபத்தாறு ஆண்டுகள் வாழ்ந்த லூயி கரால் தமது இயற் பெயரான சார்லஸ் லட்விட்ஜ் டாஜ்சன் என்ற பெயரில் எத்தனையோ கணிதப் புத்தகங்களை எழுதியிருக்கிறார். அவையெல்லாம் எவ்வளவு காலம் நீடித்து நிற்குமோ தெரியாது. ஆயினும், அவரது 'அதிசய உலகில் ஆலிஸ்' என்ற சிரஞ்சீவிக் கதையும், மற்றக் கதைகளும் குழந்தைகள் உள்ளத்தில் என் றென்றும் நிலைத்து நிற்கும்; குழந்தைகள் இருக்கும் வரையில் இருக்கும் என்பதில் சிறிதும் ஐயமில்லை.

'அதிசய உலகில் ஆலிஸ்' என்ற கதை புத்தகமாக வெளி வந்தபோது 35,000 சொற்கள் இருந்தன. ஆனால், கரால் அதை முதல் முதலாக எழுதும் போது 18,000 சொற்களே இருந்தன. பிறகு, அதிலே அவர் சில மாறுதல்கள் செய்தார். பல புதிய பகுதிகளைச் சேர்த்தார். அதனால் கதையின் நீளம் கிட்டத்தட்ட இரண்டு மடங்காகிவிட்டது!

இந்தக் கதையின் கையெழுத்துப் பிரதியை அதாவது, லூயி கரால் முதல்முதலாக எழுதினாரே, அந்தப் பிரதியை எப்படியாவது விலைக்கு வாங்கி வைத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று பல பிரபுக்கள் நினைத்தார்கள். அவர்களுக்குள் போட்டி ஏற்பட்டது. கடைசியாக ஓர் ஆங்கிலேயர் சுமார் 2,50,000 ரூபாய் கொடுத்து அதை வாங்கினார். ஆனால், அடுத்த

ஆண்டே அவருக்கு அதிர்ஷ்டம் அடித்தது. ஓர் அமெரிக்கர் அவரிடம் 5 லட்சம் ரூபாய் கொடுத்து அதை வாங்கிக் கொண்டு போய்விட்டார் ! அந்த அமெரிக்கர் மிகவும் நல்லவர். அவர் அதை வெகுகாலம் வைத்திருக்கவில்லை. லண்டனிலுள்ள பிரிட்டிஷ் மியூஸியத்திற்கு அன்பளிப்பாகக் கொடுத்து விட்டார். இன்றும் அது அங்கே இருக்கிறது. அதைப் புரட்டிப் பார்த்தால் லூயி கராலின் கையெழுத்தை மட்டுமல்ல; அவர் வரைந்த படங்களையும் அதிலே காணலாம்!

முன்னொரு காலத்தில் ஓர் அரசன் இருந்தான். அந்த அரசன் மிக மிகப் பொல்லாதவன்; ஈவு இரக்கமே இல்லாதவன். குடிமக்களுக்கு அவன் பலவகையிலும் தொல்லை கொடுத்துவந்தான். அவர்களுக்குச் சிறிதுகூட நிம்மதி இல்லை. எல்லோரும் அந்த அரசனை வெறுத்து வந்தார்கள்.

அந்தப் பொல்லாத அரசனிடம் ஏராளமான செல்வம் இருந்தது. பலம் பொருந்திய படைகளும் இருந்தன. ஆகையால், அவனை மக்களால் ஒன்றும் செய்ய முடியவில்லை.

அவன் நாளுக்கு நாள் கொடுங்கோலனாக வளர்ந்து வந்தான். முதல் நாள் இரவு படுக்கப் போகும்போது

இருந்ததைவிட, மறுநாள் காலை எழுந்திருக்கும்போது அவன் மேலும் கொடியவனாகி விடுவான்!

அந்த ஊரில் ஒரு தெள்ளுப்பூச்சி இருந்தது. அது மற்ற தெள்ளுப் பூச்சிகளைப் போல் மனிதர்களுக்குத் தொந்தரவு கொடுக்காது. மிகவும் கருணையுள்ள பூச்சி! அதிகமாகப் பசித்தால் தான் அது மனிதர்களைக் கடிக்கும். அப்போதுகூட வலி கொஞ்சமும் தெரியாதபடி மெதுவாகக் கடிக்கும்.

இந்த நல்ல தெள்ளுப்பூச்சி அந்தப் பொல்லாத அரசனைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டது. அவனுக்கு எப்படியாவது நல்ல புத்தி புகட்ட வேண்டும் என்று நினைத்தது.

“அவனோ முரட்டு அரசன். அவனை நாம் கடித்தால், நம் உயிருக்கே ஆபத்து ஏற்படலாம்... ஏற்பட்டுமே. அவனைச் சும்மா விடக்கூடாது” என்று தனக்குள்ளே தீர்மானித்துக் கொண்டது.

அன்று இரவு அரசன் வழக்கம்போல் படுக்கை அறைக்கு வந்தான். நிம்மதியாகப் படுக்கையில் சாய்ந்தான். சிறிது நேரம் கூட ஆகவில்லை. ‘சுருக்’ கென்று ஊசி குத்துவது போல் அவன் மார்பில் ஏதோ கடித்தது. “ஆ! ச்சூ... என்ன இது!” என்று கதறிக் கொண்டே அரசன் எழுந்தான். கடித்த இடத்தில் மெதுவாகத் தடவிப் பார்த்தான். கையில் ஒன்றும் அகப்படவில்லை.

“என்னவா? நான் தான் தெள்ளுப்பூச்சி. உன்னைத் திருத்தி நல்ல மனிதனாக்குவதற்கு வந்திருக்கிறேன்” என்று பதில் வந்தது.

“என்ன! தெள்ளுப்பூச்சியா? இதோ ஒரு விநாடியில் உன் கதி என்ன ஆகிறது, பார்” என்று சீறினான் அரசன். படுக்கை, விரிப்பு, மெத்தை, தலையணைகள் எல்லாவற்றையும் பலமாக உதறினான். என்னதான் உதறினாலும் தெள்ளுப்பூச்சி அகப்படவில்லை. அது எங்கே போய்விட்டது? எங்கும் போகவில்லை. அரசனுடைய தாடிக்குள்ளேயே பத்திரமாகப் பதுங்கி ஒளிந்து கொண்டிருந்தது!

“தொலையட்டும். பயந்து எங்கோ ஓடி விட்டது” என்று கூறிக்கொண்டே அரசன் மீண்டும் படுத்தான். தலையணையில் சாய்ந்தானோ இல்லையோ, மீண்டும் ‘சுருக்’கென்று கடித்தது தெள்ளுப்பூச்சி!

“என்ன தைரியம் உனக்கு! திரும்பவும் வந்து விட்டாயா? நீயோ ஒரு சின்னஞ்சிறு மணல் அளவு தான் இருக்கிறாய். நானோ இந்த உலகத்திலேயே மிகப் பெரிய அரசன்! என்னிடமா உன் பலத்தைக் காட்டுகிறாய்?” என்று கத்தினான் அரசன்.

தெள்ளுப்பூச்சி பதில் எதுவும் சொல்லவில்லை. ஆனாலும், சும்மா இருக்கவில்லை. கடித்துக்கொண்டே இருந்தது. அன்று இரவு முழுதும் அரசன் தூங்கவே இல்லை. ஒரு விநாடிகூடக் கண் மூடவில்லை. காலையில் எழுந்ததும், அவன் முகத்தைப் பார்க்க வேண்டுமே! அழுது வடிந்தது.

அன்று அரண்மனை வேலையாட்களையெல்லாம் அரசன் அழைத்தான். அரண்மனையில் உள்ள அறைகளையெல்லாம் நன்றாகச் சுத்தம் செய்யும்படி உத்தரவிட்டான். அத்துடன் விடவில்லை. இருபது நிபுணர்களை வரவழைத்தான். அவர்களிடம் பெரிய பெரிய பூதக் கண்ணாடிகளைக் கொடுத்து, படுக்கை அறை முழுவதையும் சோதனை செய்யச் சொன்னான். கண்களை அகல விரித்துக்கொண்டு, அவர்கள் படுக்கை அறையின் மூலை முடுக்குகளைக்கூட விடாமல் தேடிப்பார்த்தார்கள். தெள்ளுப்பூச்சி அகப்படவில்லை. அரசன் அணிந்திருந்த ‘கோட்’-ின் காலருக்கு அடியிலேதான் அந்தப் பூச்சி அப்போது மறைந்திருந்தது! அது எப்படி அந்த நிபுணர்களுக்குத் தெரியும்?

“தெள்ளுப் பூச்சியின் தொல்லை ஒழிந்தது” என்று நினைத்துக்கொண்டு, அன்று வெகு சீக்கிரமாக - அதாவது சாயங்காலமே படுப்பதற்குச் சென்றான் அரசன். படுத்தது தான் தாமதம்; “ஐயோ!” என்று அலறிக்கொண்டே அவன் துள்ளிக் குதித்து எழுந்தான். அந்தக் கடி பலமாகவே இருந்தது.

“யாரது?” என்று கோபமாய்க் கத்தினான்.

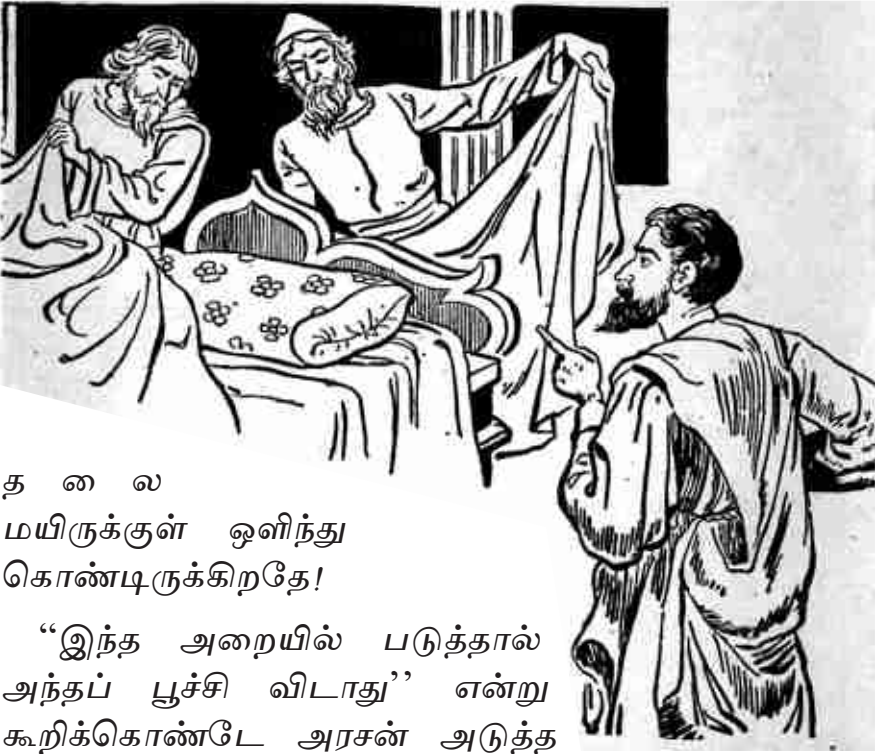
“நான் தான்; தெள்ளுப்பூச்சியே தான்!”

“உனக்கு என்னதான் வேண்டும்?”

“நான் சொன்னபடி நீ கேட்க வேண்டும். உன் குடிமக்கள் சுகமாக வாழ்வதற்கு நீ ஒரு நல்ல வழி செய்ய வேண்டும்.”

இதைக் கேட்டதும் அரசன், எங்கே என் போர் வீரர்கள்? எங்கே என் தளபதிகள்? எங்கே என் மந்திரிகள்? எல்லோரும் உடனே ஓடி வாருங்கள்” என்று கூச்சலிட்டான்.

கூச்சலைக் கேட்டுப் போர் வீரர்கள், தளபதிகள், மந்திரிகள் எல்லோரும் அங்கே ஓடோடி வந்தார்கள். அவர்கள் படுக்கையைத் தனித் தனியாகப் பிரித்து உதறினார்கள்; கட்டிலின் இடைவெளிகளிலெல்லாம் தேடினார்கள்; தரையில் கிடந்த விரிப்புகளையெல்லாம் சோதனை செய்தார்கள். தெள்ளுப்பூச்சி அவர்கள் கையிலா சிக்கும்? அதுதான் இப்பொழுது அரசனின்

தலை
மயிருக்குள் ஒளிந்து
கொண்டிருக்கிறதே!

“இந்த அறையில் படுத்தால் அந்தப் பூச்சி விடாது” என்று கூறிக்கொண்டே அரசன் அடுத்த

அறைக்கு ஓடினான். அங்கேயாவது அவனால் நிம்மதியாகத் தூங்க முடிந்ததா? எப்படி முடியும்? தலையில் ஒளிந்திருந்த தெள்ளுப் பூச்சி, மெதுவாகக் கீழே இறங்கிவந்து. அவன் உடம்பை அங்கும் இங்குமாகக் கடித்துக் கொண்டேயிருந்தது.

மறுநாள் பொழுது விடிந்ததும் அரசன் ஓர் உத்தரவு போட்டான். “இந்த நாட்டில் ஒரு தெள்ளுப் பூச்சிகூட உயிருடன் இருக்கக்கூடாது மிகவும் விரைவாக அவற்றை ஒழித்துக்கட்ட வேண்டும். இந்த வேலையில் குடி மக்கள் ஒவ்வொருவரும் துரிதமாகக் கட்டாயமாக ஈடுபடவேண்டும்” என்பதுதான் அந்த உத்தரவு. ஆனாலும் என்ன பயன்?

அந்தச் சிறு பூச்சி இதற்கெல்லாம் பயந்து விடவில்லை. தொடர்ந்து தொல்லை கொடுத்துக் கொண்டேயிருந்தது. அரசனுக்கு எப்படி அந்தப் பூச்சியிடமிருந்து தப்புவது என்றே தெரியவில்லை. கடி தாங்காமல் சொறிந்து சொறிந்து உடம்பெல்லாம் கறுத்துப் போய்விட்டது. தூக்கமில்லாததால் உடம்பு நாளுக்கு நாள் மெலிந்து துரும்பாகி விட்டது!

இனி என்ன செய்வது? தெள்ளுப் பூச்சி சொன்ன படி செய்யாவிட்டால், சீக்கிரம் எமலோகம் போய்ச் சேர வேண்டியதுதான்! நிலைமை அவ்வளவுக்கு முற்றி விட்டது!

அரசன் இதைப் பற்றித் தீவிரமாக யோசித்துக் கொண்டிருந்தபோது, ‘சுருக்’கென்று பலமாக ஒரு கடி கடித்தது தெள்ளுப் பூச்சி.

“ஆ! தெள்ளுப் பூச்சியே, என்னை இனியும் தொந்தரவு செய்யாதே! நீ சொல்லுகிறபடியே செய்யத் தயார். இப்பொழுது என்னை என்ன செய்யச் சொல்லுகிறாய்?” என்று அழாக் குறையாகக் கேட்டான் அரசன்.

“நீ உன் குடிமக்களைச் சுகமாக வாழச் செய்ய வேண்டும்.”

“அதற்கு நீதான் வழி சொல்ல வேண்டும்.”

“ஒரே ஒரு வழிதான் உண்டு. நீ இந்த நாட்டை விட்டு ஓடிப்போய் விடவேண்டும்” என்றது.

“என்ன! நான் நாட்டை விட்டு ஓட வேண்டுமா? அப்படியானால், என்னுடைய செல்வமெல்லாம்...?”

“ஒரு செப்புக் காசைக்கூட நீ உன்னுடன் எடுத்துச் செல்லக்கூடாது.”

தெள்ளுப் பூச்சி முதலில் இப்படிக் கண்டிப்பாகச் சொன்னாலும், பிறகு, “சரி, வெறும் கையோடு நீ போக வேண்டாம். உன் பை நிறையப் பவுன்களை எடுத்துக் கொண்டு போ” என்று கூறியது. அரசன் அன்றே அந்த நாட்டைவிட்டு ஓடிவிட்டான். பிறகு, அந்த நாட்டு மக்கள் தங்களுக்குள்ளே ஒரு குடியரசை ஏற்படுத்திக் கொண்டு ஆனந்தமாக வாழ்ந்து வந்தார்கள்.

இந்தக் கதையைச் சொன்னவர் பிரெஞ்சு நாட்டில் பிறந்தவர்; நாவல் ஆசிரியராக, கவிஞராக, நாடக

ஆசிரியராக உலகப்புகழ் பெற்றவர். விக்டர் ஹ்யூகோ (Victor Hugo) என்பதே இவர் பெயர்.

விக்டர் ஹ்யூகோவுக்குக் குழந்தைகள் என்றால் கொள்ளை ஆசை. அவருக்கு ஜென்னி என்று ஒரு பேத்தியும், ஜார்ஜஸ் என்று ஒரு பேரனும் இருந்தார்கள். ஓய்வு நேரத்தில் ஹ்யூகோ அவர்களுடன் சிறு குழந்தையைப் போல ஓடி ஆடி விளையாடுவார். அவர்கள் ஆட்டிவைத்தபடி யெல்லாம் ஆடுவார்.

ஒருநாள் ஏதோ ஒரு முக்கிய அரசியல் விஷயமாக ஒரு நண்பர் ஹ்யூகோவைத் தேடி வந்தார். அவர் வந்த சமயம் ஹ்யூகோவின் முதுகில் பேரக் குழந்தைகள் இருவரும் ஏறி, சவாரி செய்து கொண்டிருந்தார்கள். குழந்தைகள் தாத்தாவை விடவில்லை. வெகுநேரம் சவாரி செய்த பிறகே கீழே இறங்கினர். அவர்கள் கீழே இறங்கிய பிறகுதான் ஹ்யூகோவும் தமது நண்பருடன் பேசத் தொடங்கினார்.

இதேபோல் ஒரு நாளா, இரண்டு நாளா? தினமும் அந்தப் பேரக் குழந்தைகள் தாத்தாவுடன் விளையாடுவார்கள். ஒரு நாள் ஜென்னியும், ஜார்ஜஸும் அதிக நேரம் விளையாடியதால், மிகவும் களைத்துப் போய் விட்டனர். களைப்புத் தீர அவர்கள் உட்கார்ந்தனர். தாத்தாவும் அருகிலே வந்து அமர்ந்தார்.

அப்போது ஜென்னி, “தாத்தா! தாத்தா! இப்போது எனக்கு ஒரு கதை சொல் தாத்தா” என்று கொஞ்சம் மொழியில் ஹ்யூகோவைக் கேட்டாள்.

“ஆமாம் தாத்தா. எனக்கும் கதை கேட்க ஆசையாயிருக்கிறது. ஒரு கதை சொல்லு தாத்தா” என்று ஒத்துப் பாடினான் ஜார்ஜஸ்.

“கதையா? அடேயப்பா! அது எனக்குத் தெரியாதே!” என்றார் விக்டர் ஹ்யூகோ .

“ஏன் தாத்தா, எங்களையே நீ ஏமாற்றப் பார்க்கிறாயே! நீ இதுவரை எத்தனை கதைகள் எழுதி

யிருக்கிறாய்! எத்தனை புத்தகங்களை வெளியிட்டிருக்கிறாய்! இப்போது நீ ஒரு கதை சொல்லவேண்டும். அந்தக் கதை நீ எழுதியிருக்கும் எந்தப் புத்தகத்திலும் இல்லாத புதுக்கதையாக இருக்க வேண்டும்” என்றாள் ஜென்னி. “புத்தம்புதுக் கதையா! ஐயோ! எனக்குத் தெரியாதே!” என்றார் ஹ்யூகோ.

“அதெல்லாம் இல்லை. சொல்லித்தான் ஆக வேண்டும். இல்லாதபோனால் விடமாட்டோம்” என்றான் ஜார்ஜஸ். உடனே ஹ்யூகோ, ‘பயமாயிருக்கிறதே! சரி, சொல்கிறேன்’ என்று கூறிவிட்டுத் தொண்டையைக் கனைத்துக் கொண்டார். பேரக் குழந்தைகள் இருவரும் மகிழ்ச்சியோடு தாத்தாவின் அருகிலே வந்து உட்கார்ந்து கொண்டார்கள். தாத்தா அவர்களை இருகைகளாலும் அணைத்துக்கொண்டு ஒரு புதுக் கதையைச் சொன்னார். அந்தக் கதைதான் ஆரம்பத்தில் நாம் படித்த ‘நல்ல தெள்ளுப்பூச்சியும் பொல்லாத அரசனும்.’

இந்தக் கதையை ஹ்யூகோ கூறும்போது சும்மா கூறவில்லை? ‘ஆ!... ஊ... உஸ்! அப்பப்பா!’ என்றெல்லாம் அடிக்கடி கதறுவார். கையைக் காலை உதறுவார்; துடிதுடிப்பார்; துள்ளிக் குதிப்பார். கதையில் வரும் பொல்லாத அரசன் எப்படி எப்படியெல்லாம் அவஸ்தைப் பட்டான்? அதைத்தான் அவர் நடித்துக் காட்டினார். அவரது கதையும், நடிப்பும் குழந்தைகளுக்கு அளவில்லாத மகிழ்ச்சியை ஊட்டின. வயிறு குலுங்கக் குலுங்க அவர்கள் சிரித்து மகிழ்ந்தனர்.

இப்படி, அந்தக் குழந்தைகளைக் குதூகலப்படுத்துவதற்காக அவர் கூறிய கதைகளெல்லாம் சேர்ந்து பின்னர் ஒரு புத்தகமாக வெளிவந்தன. குழந்தைகள் பால் அவர் கொண்ட பேரன்பின் நினைவுச் சின்னமாக இன்றும் அப்புத்தகம் விளங்குகின்றது.

விக்டர் ஹ்யூகோ 1802-ஆம் ஆண்டில் பிறந்தார். அவருடைய பாட்டனார் ஒரு தச்சர். பாட்டி ஒரு விவசாயியின் மகள். ஆனால், தகப்பனாரோ ஒரு போர் வீரர்! ஆம், ஐரோப்பாக் கண்டத்தையே ஆட்டிவைத்த நெப்போலியனிடம் அவர் போர் வீரராகச் சேர்ந்தார். விரைவில் படைத் தலைவரானார்.

தந்தை போர் வீரராயிருந்ததால், அடிக்கடி அவர் வெவ்வேறு ஊருக்குச் செல்வார். வெளி நாடுகளுக்கும் செல்வதுண்டு. அதனால், பிள்ளைப் பருவத்திலே ஹ்யூகோ பல இடங்களுக்கும் செல்ல நேர்ந்தது ஐந்து வயதுச் சிறுவராயிருக்கும் போதே அவர் இத்தாலி தேசத்தைச் சுற்றிப் பார்த்திருக்கிறாராம்!

தந்தை நெப்போலியனுடன் சேர்ந்து போர் புரிந்தாலும், தாயாருக்கு நெப்போலியன் என்றாலே பிடிக்காது. “யுத்தவெறி பிடித்தவன். நாடு நகரத்தையெல்லாம் அழித்து, ஒன்றும் அறியாத பிள்ளை குட்டிகளையெல்லாம் கொன்று குவிக்கிறான். இவனைப் போய் வீரன், தீரன் என்கிறார்களே!” என்று அலட்சியமாகக் கூறுவாள்.

தந்தை எக்காலமும் போரிலே ஈடுபட்டிருந்ததால், தாயார் தான் ஹ்யூகோவைக் கண்ணும் கருத்துமாக

வளர்த்துவந்தார். இளம் வயதில், ஹ்யூகோவுக்கு அடிக்கடி நோய் வரும். மிகவும் அவதிப்படுவார். ஆனாலும், படிப்பிலே கெட்டிக்காரராயிருந்தார். கணக்கிலே புலி! எந்தப் புத்தகம் கண்ணிலே தென்பட்டாலும், விடமாட்டார்; படிக்கத் தொடங்கி விடுவார்.

அதிகமாகப் படிக்கப் படிக்க அவருக்கும் எழுத வேண்டும் என்ற ஆசை பிறந்தது. பதினான்காவது வயதிலே அவர் கவிதை, கட்டுரை, கதைகளெல்லாம் எழுதத் தொடங்கிவிட்டார். பாரிஸ் நகரில் படிக்கும் போது, அவர் ஒரு கவிதைப் போட்டியில் கலந்து கொண்டார். அப்போது அவருக்கு வயது பதினேழு தான். அப்போட்டியில் அவருக்கே முதற்பரிசு கிடைத்தது. அன்று அவர் பெற்ற வெற்றிதான், பிற்காலத்தில் இலக்கிய உலகில் அவர் பெற்ற வெற்றி களுக்கெல்லாம் அடிப்படையாக இருந்தது.

ஹ்யூகோவின் அண்ணா ஒரு பத்திரிகை நடத்தி வந்தார். அதில் ஹ்யூகோ கவிதைகள், விடுகதைகள், துணுக்குகளெல்லாம் எழுதுவது வழக்கம். அதில் ஒரு தொடர்கதை கூட அவர் எழுதி வந்தார். அவர் எதை எழுதினாலும், அது நன்றாகவே இருந்தது. எல்லோரும் அவர் எழுதியவைகளைப் படித்துப் பாராட்டினார்கள்.

ஹ்யூகோவின் முதல் புத்தகம் வெளிவந்தது அவருடைய இருபதாவது வயதில். அது ஒரு கவிதைப் புத்தகம். அந்தப் புத்தகத்தின் மூலமாக அவருக்குப் புகழ் கிடைத்தது. கொஞ்சம் பணமும் கிடைத்தது.

அந்தப் பணம் கிடைத்த பிறகுதான் அவர் திருமணம் செய்து கொண்டார். தமக்கு மனைவியாக வந்த அம்மையாரை அவருக்குச் சிறு வயதிலிருந்தே நன்றாகத் தெரியுமாம். பிள்ளைப் பருவத்திலே இருவரும் ஒன்று சேர்ந்து ஓடி ஆடி விளையாடியவர்களாம்!

திருமணம் ஆனபிறகு ஹ்யூகோ பல நாவல்கள் எழுதினார். கட்டுரைகள், கவிதைகள், நாடகங்கள் எழுதுவதிலும் வல்லவராக விளங்கினார். அவர் எழுதிய பல நாடகங்கள் மேடையில் நடிக்கப்பெற்றன. நாளுக்கு நாள் அவருடைய புகழ் ஓங்கியது.

ஹ்யூகோவுக்கு அப்போது நாற்பத்தோராவது வயது நடந்துகொண்டிருந்தது. ஒரு நாள், தலையில் இடி விழுந்தது போல், அதிர்ச்சி தரக்கூடிய துக்கச் செய்தி ஒன்று வந்தது. அவருடைய மகனும் மாப்பிள்ளையும் படகில் சென்றபோது, படகு கவிழ்ந்து, இருவரும் இறந்துவிட்டார்கள் என்பதுதான் அந்தச் செய்தி! அன்று அவர் அடைந்த வருத்தத்திற்கு அளவே இல்லை. துக்கத்தால் மனம் உடைந்து போயிருந்த அவர், சிலகாலம் எழுதுவதையே நிறுத்திவிட்டார். எழுதுவதை நிறுத்துவதால் இறந்தவர் வரப் போகிறார்களா? மீண்டும் எழுதத் தொடங்கினார். புகழ் மேன்மேலும் பரவியது.

அரசியலில் ஈடுபட்டால் நாட்டுக்குப் பலவிதத் திலும் நன்மை செய்யலாம் என்று அவர் நினைத்தார். 1848-ல் அவர் சட்டமன்றத் தேர்தலில் நின்றார்; வெற்றியும் பெற்றார். சட்டமன்ற உறுப்பினராகி

மூன்றாண்டுகள் கூட ஆகவில்லை. அதற்குள் பிரெஞ்சு தேசத்தில் குடியாட்சி மாறி, சர்வாதிகார ஆட்சி வந்து விட்டது. முன்பு இருந்தானே மாவீரன் நெப்போலியன், அவனுடைய அண்ணன் மகன் ஒருவன் அப்போது இருந்தான். அவன் மூன்றாவது நெப்போலியன் என்று பெயர் வைத்துக்கொண்டு பிரெஞ்சு நாட்டின் சர்வாதிகாரியாகி விட்டான்!

ஹ்யூகோ அவனை எதிர்த்துப் பேசியும் எழுதியும் வந்தார். கடைசியில், பிரெஞ்சு நாட்டை விட்டு, வேறு நாடுபோக வேண்டிய கட்டாயம் அவருக்கு ஏற்பட்டுவிட்டது. பெல்ஜியத்திற்குச் சென்றார். அங்கு ஒன்றல்ல; இரண்டல்ல; பதினெட்டு ஆண்டுகள் வாழ்ந்து வந்தார். பிரெஞ்சு நாட்டில் மீண்டும் குடியாட்சி ஏற்பட்ட பிறகே திரும்பி வந்தார். ஹ்யூகோ எழுதிய இரு நாவல்கள் இன்று உலகப் புகழ்பெற்று விளங்குகின்றன. அவற்றில் ஒன்று 'ஏழை படும் பாடு' என்பதாகும். இது தமிழில் புத்தகமாக வந்திருக்கிறது; திரைப்பட மாகவும் வந்தது. ஆனால், உலகப் புகழ்பெற்ற இந்நாவல்களை அவர் எழுதியது வெளி நாட்டில் இருந்தபோதுதான்!

ஹ்யூகோவின் எண்பதாவது பிறந்தநாள் பிரெஞ்சு தேசம் முழுவதும் கோலாகலமாகக் கொண்டாடப்பட்டது. அந்த நன்னாளில் ஆறு லட்சம் மக்கள் ஒரே இடத்தில் கூடி, மகிழ்ச்சியுடன் இந்த விழாவைக் கொண்டாடினார்கள்; கைதட்டி ஆரவாரம் செய்து தங்களுடைய வணக்கத்தை ஹ்யூகோவுக்குத் தெரிவித்தார்கள்.

1885-ல் அவர் இறந்தபோது பிரெஞ்சு தேசமே துக்கத்தில் ஆழ்ந்தது. அரசாங்க மரியாதையுடன் அவர் உடல் அடக்கம் செய்யப்பட்டது.

இலக்கியம் திரட்டிய இரட்டையர்

“நமக்குக் கல்யாணம் ஆகி எத்தனையோ வருஷங்கள் ஓடிவிட்டன. ஆனாலும், கொஞ்சி விளையாட ஒரு குழந்தை கூட இல்லையே!” என்று தன் மனைவியிடம் கூறி வருத்தப்பட்டான் ஒரு விறகு வெட்டி.

“கட்டை விரல் அளவிலே ஒரு பிள்ளையிருந்தாலும் போதுமே! அதற்குக்கூட நமக்குக் கொடுத்து வைக்கவில்லையே!” என்று கவலைப்பட்டாள் அவன் மனைவி.

“கவலை வேண்டாம். கட்டை விரல் அளவிலே உங்களுக்கு ஒரு பிள்ளை கிடைப்பான்” என்று அப்போது ஓர் அசரீரி கேட்டது.

மறு விநாடி, “அம்மா, அம்மா! அப்பா, அப்பா!” என்ற குரல் கேட்டது. இருவரும் குரல் வந்த திசையைப் பார்த்தனர். கட்டை விரல் அளவிலே ஒரு பையன் தரையிலே நின்று கொண்டிருந்தான்.

உடனே அம்மா கீழே குனிந்து அவனைத் தூக்கினாள். உள்ளங்கையில் வைத்துக்கொண்டு கொஞ்ச ஆரம்பித்துவிட்டாள். அப்பாவின் மகிழ்ச்சிக்கும் அளவில்லை.

அந்தப் பையனுக்கு, ‘டாம்’ என்று பெயரிட்டார்கள். கட்டை விரல் அளவே அவன் இருந்ததால், ‘டாம் தம்பி’ என்று அழைத்தனர்.

டாம் மிகவும் கெட்டிக்காரனாக இருந்தான். தினமும் அப்பாவோடு அவனும் குதிரை வண்டியில் ஏறிக் கொண்டு காட்டுக்குப் போவான். அப்பாவுக்கு ஒத்தாசையாகத் தன்னால் முடிந்ததையெல்லாம் மிகுந்த குதூகலத்துடன் செய்வான்.

ஒரு நாள், விறகு வெட்டியின் குதிரை வண்டி மட்டும் தனியாகக் காட்டை நோக்கிப் போவதை இரண்டு வழிப் போக்கர்கள் பார்த்தார்கள். அப்போது “ஹை ஹை”, “வலது பக்கம் போ”, “இடது பக்கம் போ” என்று யாரோ கூறுவது கேட்டது.

“வண்டியில் யாருமே இல்லையே! யார் சத்தம் போடுவது?” என்று அவர்கள் வியப்போடு வண்டியைப் பின் தொடர்ந்தார்கள்.

வண்டி காட்டை அடைந்ததும், “அதோ அப்பா! நில் நில்!” என்ற குரல் கேட்டது. உடனே குதிரை நின்றது. விறகு வெட்டி வண்டி அருகிலே ஓடி வந்தான். குதிரையின் காதுக்குள்ளே இருந்த டாம் அப்பாவின் கையைப் பிடித்துக் கொண்டு கீழே இறங்கினான்.

அந்தச் சிறிய உருவத்தைக் கண்ட வழிப்போக்கர்கள், ‘இவனை விலைக்கு வாங்கி, ஊர் ஊராகக் கொண்டுபோய் வேடிக்கை காட்டினால். நிறையப் பணம் சம்பாதிக்கலாம்’ என்று நினைத்து விறகு வெட்டியிடம் பையனை விலை பேசினர். விறகு வெட்டி அதற்கு இணங்கவில்லை.

அப்போது டாம் விறகு வெட்டியின் கால் வழியாகக் காதுக்குப் பக்கத்திலே போய் நின்று கொண்டு, “யோசிக்காதே அப்பா. நான் சீக்கிரம் திரும்பி வந்து விடுவேன். ‘சரி’ என்று சொல்” என்று ரகசியமாகச் சொன்னான். கடைசியில் விறகு வெட்டி இணங்கி விட்டான். நிறையப் பணத்தைக் கொடுத்து விட்டு டாமை வாங்கிச் சென்றனர் வழிப்போக்கர்கள்.

செல்லும்போது, டாம் அவர்களில் ஒருவனுடைய குல்லா விளிம்பிலே உட்கார்ந்து கொண்டான். கால் மேல் கால் போட்டு ராஜா மாதிரி உட்கார்ந்து கொண்டான். வழி நெடுக வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டே சென்றான். இரவு வந்ததும், “அசதியாக இருக்கிறது. கீழே இறக்கி விடுங்கள்” என்றான். அவனைக் கீழே இறக்கிவிட்டார்கள். சிறிது நேரத்தில் அவன் அங்கி

ருந்த ஓர் எலி வளைக்குள் ஓசைப்படாமல் புகுந்து மறைந்து கொண்டான். வழிப் போக்கர் இருவரும் தேடு தேடென்று தேடினர். வெகு நேரம் தேடியும் அகப்படாததால் அலுத்துப்போய் ஏமாற்றத்துடன் வீடு திரும்பினர்.

அவர்கள் போனதும், டாம் வெளியில் வந்தான். ஒரு நத்தை ஓடு வழியில் கிடந்தது. அதில் படுத்துத் தூங்கலாம் என்று நினைத்து அதன் மேல் ஏறினான். அப்போது அந்த வழியாக இரு திருடர்கள் பேசிக் கொண்டு செல்வதைக் கேட்டான். “அந்தப் பிரபு பணம் வைத்திருக்கிற அறைக்குள் நுழைவதே கஷ்டம். இரும்புக் கம்பியல்லவா போட்டிருக்கிறார்!

உள்ளே நுழைந்து எப்படித் திருடுவது?” என்றான் ஒருவன்.

“கவலை வேண்டாம். நான் உங்களுக்கு உதவி செய்கிறேன்” என்றான் டாம்.

“ஐயோ, யாரது?” என்று பயந்துபோய் அலறினர் அந்தத் திருடர்கள்

“நான்தான். கீழே குனிந்து என்னை நன்றாகப் பாருங்கள்” என்றான் டாம்.

இருவரும் குனிந்து உற்றுப் பார்த்தனர். உடனே அவர்களுக்கு ஒரே ஆனந்தம்! “கம்பி வழியாக இவனை உள்ளே அனுப்பிவைக்கலாம். உள்ளேயிருந்து நமக்கு வேண்டியதையெல்லாம் எடுத்து எடுத்துத் தருவான்” என்று நினைத்து அவனைத் தூக்கிக்கொண்டு நேராகப் பிரபு வீட்டுக்குச் சென்றார்கள். கம்பி வழியாக டாமை உள்ளே அனுப்பினார்கள். உள்ளே சென்றதும் டாம் திருடர்களுக்கு உதவி செய்யவில்லை; ஒரேயடியாகக் கூச்சல் போட ஆரம்பித்துவிட்டான். கூச்சலைக் கேட்டு வீட்டிலிருந்த எல்லோரும் எழுந்தார்கள்; விளக்கை ஏற்றிக்கொண்டு அறைக்குள் ஓடி வந்தார்கள். நிலைமை அறிந்து, ‘தப்பித்தோம், பிழைத்தோம்’ என்று தலைதெறிக்க ஓடி விட்டார்கள் திருடர்கள். டாமும் மெதுவாக நழுவி, பின்புறமிருந்த தோட்டத்திற்குச் சென்றான். அங்கிருந்த வைக்கோல் போரில் ஒளிந்து கொண்டான்.

சிறிது நேரம் சென்றது. டாம் வைக்கோல் போரில் படுத்து நன்றாகத் தூங்கலானான். வெகு நேரம்

ஆனதும் விழித்துப் பார்த்தான். சுற்றிலும் ஒரே இருள். மூச்சுத் திணறியது. எங்கே இருக்கிறோம் என்பது அவனுக்குப் புரியவில்லை. பாவம், வைக்கோல் போரில்

படுத்திருந்த அவனை அப்படியே வைக்கோலுடன் கொண்டுவந்து பசுவுக்குப் போட்டு விட்டாள் அந்த வீட்டு வேலைக்காரி. நல்ல வேளையாக அந்தப் பசுவின் பற்களில் அவன் அகப்படாமல் நேராக வயிற்றுக்குள்ளே போய்ச் சேர்ந்துவிட்டான். உள்ளே யிருந்த அவன் மேலும் மேலும் வைக்கோல் வந்து விழுவதைக் கண்டான். நெருக்கம் அதிகமானது. உடனே, “போதும், போதும், நிறுத்து, நிறுத்து” என்று கத்தினான். .

பால் கறக்க வந்த வேலைக்காரி பசு பேசுகிறது என்று நினைத்துப் பயந்துவிட்டாள்; பதறி யடித்துக் கொண்டு எஜமானரிடம் ஓடினாள். விஷயத்தைக் கேட்ட எஜமானர் நேரிலே வந்து பார்த்தார். அப்போதும், ‘நிறுத்து, நிறுத்து’ என்ற குரல் கேட்டுக் கொண்டேயிருந்தது. உடனே அவர், “இனி இந்தப் பசுவை வைத்திருந்தால் ஆபத்து. யாரோ சூனியம் வைத்து விட்டார்கள். உடனே இதைக் கொண்டு விடுங்கள்” என்று உத்தரவிட்டார். அவ்வாறே வேலைக்காரர்கள் பசுவைக் கொண்டு, அதன் குடலைத் தூக்கிக் குப்பை மேட்டில் எறிந்தார்கள்.

குடலுக்குள் சிக்கிக்கொண்ட டாம் வெளியில் வருவதற்குள் அங்கே வந்த ஓர் ஓநாய், ‘லபக்’ கென்று குடலுடன் அவனைச் சேர்த்து விழுங்கிவிட்டது! ஓநாயின் வயிற்றுக்குள்ளிருந்த டாம் மூளையில் ஒரு யோசனை உதித்தது. உடனே அவன், “ஓநாயாரே! உமக்கு அருமையான ஒரு விருந்து காத்திருக்கிறது” என்றான். “எங்கே?” என்று கேட்டது ஓநாய்.

டாம் தன்னுடைய வீட்டு அடையாளத்தைச் சொல்லி, “அங்கே போனால் வகைவகையான பண்டம் பட்சணமெல்லாம் கிடைக்கும்” என்றான்..

மறு நிமிஷம் ஓநாய் அவனுடைய வீட்டை நோக்கி ஓடியது. அப்போது இரவு நேரம். வீட்டின் பின்பக்க முள்ள கதவிலே ஒரு துவாரம் இருந்தது. அதன் வழியாக ஓநாய் உள்ளே புகுந்தது. அங்கிருந்த ஆகாரத்தை வயிறுமுட்டத் தின்றது. பிறகு வெளியே வர முயன்றது. வயிறு உப்பியிருந்ததால், ஓநாயால் கதவுத் துவாரத்தின் வழியாக வெளியில் வரமுடியவில்லை.

அந்தச் சமயம் பார்த்து, டாம் சத்தம் போட ஆரம்பித்து விட்டான். “அப்பா, அப்பா! ஓடிவா அப்பா, சீக்கிரம் வா அப்பா” என்று கூக்குரலிட்டான். சத்தத்தைக் கேட்ட விறகு வெட்டியும் அவன் மனைவியும் எழுந்து ஓடி வந்தனர். ஓநாயைக் கண்டதும், “இது என்ன! ஓநாய் பேசுகிறதே!” என்றான் விறகு வெட்டி. “இல்லையப்பா, சத்தம் போடுவது நான் தானப்பா. உங்கள் மகன் டாம் தானப்பா. ஓநாய் வயிற்றுக்

குள்ளே அகப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறேன்” என்றான் டாம்.

விஷயத்தைப் புரிந்து கொண்ட விறகு வெட்டி உடனே மூலையிலிருந்த தடியைக் கையிலே எடுத்தான். ஓநாயின் தலையில் ஓங்கி ஓர் அடி போட்டான். மண்டை பிளந்து ஓநாய் கீழே விழுந்து இறந்தது. பிறகு பக்குவமாக ஓநாயின் உடலைக் கிழித்தான் விறகு வெட்டி. உள்ளேயிருந்து ஒரு தாவுத் தாவி வெளியில் வந்தான் டாம். “என் கண்ணே! உன்னைக் காணாமல் என் மனம் என்ன பாடுபட்டது!” என்று அவனை அன்போடு தூக்கி ஆசையோடு முத்தமிட்டாள் அவனது அருமை அம்மா. டாம், தான் செய்த வீரதீரச் செயல்களையெல்லாம் அம்மா அப்பாவிடம் சொல்லி அவர்களை மகிழ்வித்தான்.

இந்த அருமையான கதையை ஒரு காலத்தில் ஜெர்மன் தேசத்துக் குழந்தைகள் மட்டுமே கேட்டுக் கேட்டுக் குதூகலமடைந்து வந்தார்கள். ஆனால், இப்போதோ உலகத்திலுள்ள பலதேசத்துக் குழந்தைகளும் படித்துப் பரவசமடைந்து வருகிறார்கள். இந்தக் கதையையும் இதைப் போன்ற நூற்றுக்கணக்கான கதைகளையும் உலகத்துக்குத் தந்தவர் யார்? ஒருவரல்லர்; உடன் பிறந்த இருவராவர்! அந்த இருவரும் இந்தக் கதைகளைத் தாங்களாகவே கற்பனை செய்து எழுதவில்லை. பரம்பரை பரம்பரையாக ஜெர்மன் தேசத்திலே வழங்கிவந்த கதைகளைத்தான் திரட்டித் தந்தனர். ஊர் ஊராகச் சென்று, வீடு வீடாக ஏறித் திரட்டப்பட்டவைகளே இந்தக் கதைகள்

அந்த இருவரில் மூத்தவர் பெயர் ஜாகோப் கிரிம் (Jakob Grimm); இளையவர் பெயர் வில்ஹெல்ம் கிரிம் (Wilhelm Grimm). இருவருக்கும் ஒரு வயதுதான் வித்தியாசம். 1785-ல் மூத்தவரும்; 1786-ல் இளையவரும் ஜெர்மன் தேசத்தில் பிறந்தனர். சின்னஞ் சிறு வயதிலே அவர்களது தந்தை இறந்துவிட்டார். குழந்தைகளைக் காப்பாற்றத் தாயாரால் இயலவில்லை. ஆனாலும், சிறிய தாயார் கொஞ்சம் வசதியாக வாழ்ந்து வந்ததால், அவர்கள் அதிகமாகக் கஷ்டப்படவில்லை. சிறிய தாயார்தான் அவர்கள் இருவரையும் படிக்க வைத்துக் காப்பாற்றி வந்தார்.

இருவரும் ஆரம்பத்தில் ஒரே பள்ளியில் சேர்ந்தனர்; ஒன்றாகவே படித்தனர்; ஒரே பல்கலைக் கழகத்தில் பட்டம் பெற்றனர். பிறகு அதே பல்கலைக் கழகத்தில் இருவரும் ஆசிரியராய்ப் பணியாற்றினர்.

ஆரம்ப காலத்தில் அவர்கள் மாணவர்களுக்கு ஏற்ற பாட புத்தகங்களையே எழுதிவந்தனர். பிறகு சொற்களின் வரலாறு பற்றிய ஆராய்ச்சியில் ஈடுபட்டனர். அதைப் பற்றிக்கூடப் புத்தகங்கள் எழுதியிருக்கின்றனர். ஆயினும் அவர்களது புகழை நிலைநாட்டியவை வேறு எவையுமல்ல; அவர்கள் திரட்டிய நாடோடிக் கதைகளே!

ஜாகோப் மிகவும் உற்சாகமுள்ளவர்; பழமையில் அதிகமான பற்றுக்கொண்டவர். அவர் கிராமம் கிராமமாகச் சென்று அங்கிருந்த வயதானவர்களிடம் கேட்டுப் பல கதைகளைச் சேகரித்தார். இளையவரான வில் ஹெல்ம் அந்தக் கதைகளை உயிருள்ள நடையிலே எழுதலானார். அழகாக எழுதும் ஆற்றல் அவருக்கு அதிகமாயிருந்தது. மிகவும் மெதுவாகவே அவர் எழுதுவார். எந்த எந்தச் சொற்களை எந்த எந்த இடத்தில் உபயோகப்படுத்த வேண்டும் என்று ஒரு தடவைக்கு இரு தடவையாக யோசித்துத்தான் அவர் எழுதுவார்.

ஆனால், ஜாகோப் அவருக்கு நேர் மாறானவர் இந்த விஷயத்திலே! பேனாவைக் கையிலே அவர் பிடித்துவிட்டால் அது நிற்காது; ஓடிக்கொண்டே யிருக்கும். அடித்து அடித்து எழுதுவது, எழுதியதைத் திரும்பப் படிப்பது இவையெல்லாம் அவருக்குப் பிடிக்காதவை.

ஜாகோப் பார்ப்பதற்கு நன்றாயிருப்பார். உடற் கட்டும் நோயற்ற வாழ்வும் உடையவராயிருந்தார்.

நாள் முழுதும் ஓயாது வேலை செய்வார். ஆனால், வில்ஹெல்ம் மிகவும் மெலிவாயிருப்பார். பிள்ளைப் பிராயத்திலே அவர் பல நாள் படுக்கையில் இருந்திருக்கிறார். அதிலிருந்து அவர் எப்போதும் பலவீனமாகவே இருப்பார்.

உருவத்திலே மாறுதல் இருந்தாலும் உள்ளத்திலே அவர்கள் மாறுபட்டிருக்கவில்லை; இலட்சியத்திலே அவர்கள் மாறுபட்டிருக்கவில்லை. இருவரும் ஒரே நோக்குடன் ஒன்று சேர்ந்து 1859 வரை பணியாற்றினர். வில்ஹெல்ம் அந்த ஆண்டில் இறந்துவிட்டார். அவர் பிரிவால் ஜாகோப் மிகவும் வேதனைப்பட்டார். வலது கை ஒடிந்தது போல் ஆயிற்று. ஆயினும் தொடர்ந்து நான்கு ஆண்டுகள் அதே பணியில் ஈடுபட்டார். 1863-ல் அவரும் காலமானார்.

அவர்களது பூத உடல் அழிந்தாலும், புகழ் உடம்பை அழியாமல் காத்து வருபவை அவர்கள் அரும் பாடுபட்டுத் திரட்டித் தந்த கதைகளேயாகும். கிரிம்ஸ் கட்டுக் கதைகள் (Grimm's Fairy Tales) என்றால் உலகத்தில் யாருக்குத்தான் தெரியாது? அவர்களது இடைவிடாத உழைப்புக்கும் முயற்சிக்கும் அறிகுறியாக இன்றும் அந்தக் கதைகள் விளங்கி வருகின்றன.

கிரிம் சகோதரர்கள் முயற்சி எடுத்திராவிடில் அக் கதைகளின் கதி என்ன ஆகியிருக்குமோ? ஆரம்பத்தில் ஜெர்மன் மொழியில் அவர்களால் எழுதப்பட்ட கதைகள் விரைவில் ஆங்கிலத்திலே வெளிவந்தன. இங்கிலாந்திலும், அமெரிக்காவிலும் அக் கதைகளுக்கு

நல்ல வரவேற்பு இருந்தது. பிறகு உலகில் பல பாகங்களிலும், பல மொழிகளில், பல வகைப்படங்களுடன், பல பதிப்புக்கள் வெளிவரத் தொடங்கின.

இன்று ஆண்டர்சன் கதைகளுக்கு உள்ள மதிப்பு கிரிம்ஸ் கதைகளுக்கும் இருக்கின்றது. ஆண்டர்சன் கதைகளை விரும்பிப் படிப்பது போலவே கிரிம்ஸ் கதைகளையும் ஆவல் ஆவலாகப் படித்து மகிழ்கின்றனர், குழந்தைகள். குழந்தைகளை மகிழ்விக்கும் இலக்கியச் செல்வத்தை உலகுக்குத் தேடித் தந்த இந்த இரட்டையரை மறக்கமுடியுமா? பெரியவர்கள் மறந்தாலும் மறக்கலாம்; குழந்தைகளால் எந்தக் காலத்திலும் மறக்கமுடியாது!

ஆற்றங்கரையிலே ஒரு பெரிய மரம் இருந்தது. அந்த மரத்தின் அடியிலே இருந்த ஒரு பொந்தில் ஓர் அம்மா முயலும், நான்கு குட்டி முயல்களும் வசித்து வந்தன.

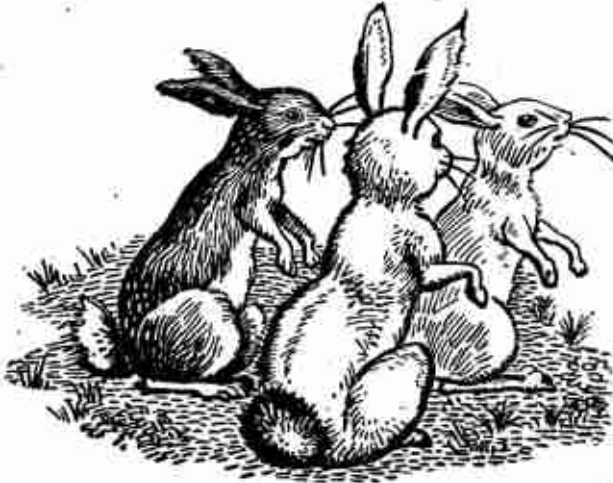
ஒரு நாள் அம்மா முயல், குட்டி முயல்களைப் பார்த்து, “நான் கடைக்குப் போய் ரொட்டி வாங்கி வருகிறேன். நீங்களும் வெளியே போவதானால் போகலாம். ஆனால், ஒன்று மட்டும் ஞாபகத்தில் இருக்கட்டும். அந்த மாக்ரிகார் தோட்டத்துப் பக்கம் போய்விடாதீர்கள்! அந்த மனிதர் மிகவும் பொல்லாதவர். முன்பு ஒரு சமயம் உங்கள் அப்பா அவரிடம் அகப்பட்டுக் கொண்டு மிகவும் சிரமப்பட்டு விட்டார். ஆகையால், அங்கு போகவே போகாதீர்கள்!” என்று

எச்சரித்துவிட்டு, குடையையும், கூடையையும் கையில் எடுத்துக்கொண்டு புறப்பட்டுவிட்டது.

அம்மா போனபிறகு, முயல் குட்டிகள் நான்கும் பொந்தை விட்டு வெளியில் வந்தன. அந்த நான்கு குட்டிகளில் மூன்று குட்டிகள் மிகவும் நல்லவை. கடைக் குட்டி பீட்டர் இருக்கிறதே, அதற்குக் குறும்பு அதிகம். அம்மா சொல்லை அது கேட்பதே இல்லை. அது நேராக மாக்ரிகார் தோட்டத்தை நோக்கி ஓட்டம் பிடித்தது. தோட்டத்துக் கதவுக்கு அடியிலே சிறிது இடைவெளி இருந்தது. அதன் வழியாக அது உள்ளே புகுந்தது.

உள்ளே நுழைந்த பீட்டர், அங்கிருந்த காய்கறி களை எல்லாம் கடித்துக் கடித்து ருசி பார்த்தது. ருசி பார்த்துக்கொண்டே தோட்டத்தைச் சுற்றி வந்தது.

அப்போது அது தோட்டக்காரரைப் பார்த்துவிட்டது. தோட்டக்காரரும் அதைப் பார்த்துவிட்டார். அப்புறம்

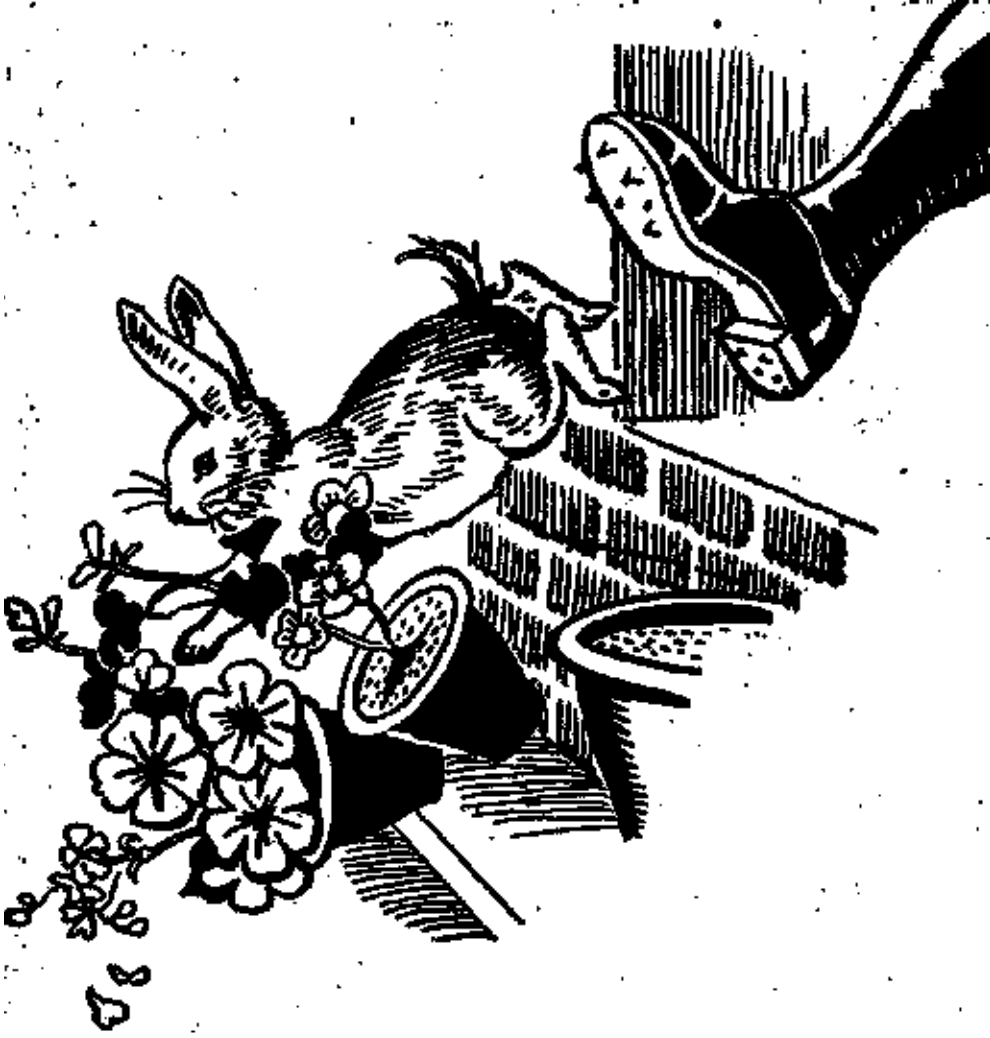
அவர் சும்மா இருப்பாரா? தடியைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டு, குறும்புக்காரப் பீட்டரைத் துரத்த ஆரம்பித்தார்.

பீட்டர் அங்குமிங்கும் ஓடியது. வந்த வழியே திரும்ப நினைத்தது. ஆனால், அதற்கு வழி தெரிய வில்லை!

ஓடும்போது பீட்டரின் காலில் இருந்த செருப்புகள் இரண்டும் ஒன்றன் பின் ஒன்றாகக் கீழே விழுந்து விட்டன. அதுவும் நன்மைக்குத்தான். செருப்பு இல்லாததால், பீட்டரால் மேலும் வேகமாக ஓடமுடிந்தது. எளிதாக அது தப்பி ஓடியிருக்க முடியும். ஆனாலும். அதன் துரதிர்ஷ்டம், வழியிலிருந்த ஒரு முள் செடியில் அதன் சட்டை மாட்டிக்கொண்டுவிட்டது. பீட்டர் பலமாக இழுத்து, இழுத்துப் பார்த்தது. சட்டையை எடுக்க முடியவில்லை. 'இனியும் இங்கிருந்தால் ஆபத்து!' என்பதைத் தெரிந்துகொண்டது பீட்டர், சட்டையை அங்கேயே விட்டுவிட்டு ஓடியது.

பீட்டர் ஓடிச் செல்லும்போது வழியிலே ஒரு கூடம் இருந்தது. தோட்டச் சாமான்கள் போட்டுவைக்கும் அந்தக் கூடத்துக்குள் பீட்டர் நுழைந்து அங்கிருந்த ஒரு பூவாளிக்குள் தாவினது. அந்த வாளி காலியாக இருக்கக்கூடாதா? அது நிறையத் தண்ணீர் இருந்தது! பீட்டரால் உள்ளே இருக்க முடியவில்லை. ஆயினும் என்ன செய்வது?

துரத்திக்கொண்டு வந்த தோட்டக்காரரும், அந்தக் கூடத்திற்குள் வந்துவிட்டார். கூடத்தின் மூலை

முடுக்கெல்லாம் தேடிப் பார்த்தார்; பீட்டரைக் காணோம்! அந்தச்சமயத்தில் தானா அஸ்க்... அஸ்க்...' என்று பூவாளிக்குள்ளிருந்து சத்தம் வரவேண்டும்? தும்மல் சத்தத்தைக் கேட்டதும், தோட்டக்காரருக்கு விஷயம் விளங்கிவிட்டது. 'திருட்டுப் பயலே! இங்கு தான் ஒளிந்திருக்கிறாயா?' என்று கேட்டுக்கொண்டே பூவாளியை நோக்கி வேகமாக ஓடிவந்தார்.

அதற்குள் பீட்டர், வாளிக்குப் பக்கத்திலிருந்த ஜன்னல் வழியாக வெளியே தாவியது. தலை தெறிக்க வேகமாக ஓடியது. தோட்டக்காரரும் அந்த ஜன்னல் வழியாகக் குதித்திருப்பார். நல்ல காலம், அந்த ஜன்னல் சிறியதாயிருந்தது. அதனால் அவரால் குதிக்க முடியவில்லை. அலுத்துப் போய் அவர் திரும்பிச் சென்று விட்டார்.

பீட்டர் தோட்டத்தின் ஒரு மூலையில் போய், அங்கே உட்கார்ந்து இளைப்பாறியது. அப்போது சுற்றுச் சுவரில் ஒரு கதவு தெரிந்தது. அந்தக் கதவு நன்றாகப் பூட்டப்பட்டிருந்தது. அதன் அடியிலே சிறிது இடைவெளி இருந்தது. அதன் வழியாக ஒரு கிழட்டு எலி காய்கறிகளைத் திருடிக்கொண்டு போவதும் வருவதுமாக இருந்தது. ஆனால், அந்தச் சின்னஞ்சிறு இடைவெளி வழியாகக் கொழுத்திருந்த பீட்டரால் எப்படிப் போகமுடியும்? எலியைப் பார்த்து, “வேறு ஏதேனும் வழி இருக்கிறதா?” என்று பீட்டர் கேட்டது. அந்தக் கிழட்டு எலி ஒரு வார்த்தை கூடப் பேசவில்லை. பிறகு, அங்கிருந்த ஒரு குட்டையின் ஓரமாக உட்கார்ந்திருந்த வெள்ளைப் பூனையிடம் சென்றது. அதனிடம் வழி கேட்க நினைத்தது. ஆனால், கேட்கவில்லை. காரணம், பூனை என்றாலே பீட்டருக்குப் பயம் அதிகம்!

வெகு நேரம் இங்கும் அங்குமாக அலைந்தது. கடைசியில், தற்செயலாக, தான் வந்த வழியைக் கண்டுபிடித்துவிட்டது. உடனே, அந்தக் கதவு இருக்கும் இடத்தை நோக்கி வேகமாக ஓடியது. வழியில்

தோட்டக்காரர் நின்றுகொண்டிருந்தார். ஆனாலும் நல்ல காலம், அவர் பீட்டரைப் பார்க்கவில்லை. பீட்டர் கதவின் அடியிலே 'விருட்'டென்று புகுந்து வெளியேறி விட்டது. பிறகு, திரும்பிப் பார்க்கவே இல்லை. வீட்டுக்கு வந்துதான் ஓட்டத்தை நிறுத்தியது!

மிகுந்த களைப்பாக இருந்ததால், பேசாமல் வீட்டின் ஒரு மூலையில் போய்ப் படுத்துவிட்டது. சட்டையையும், செருப்பையும் தொலைத்துவிட்டு வந்திருந்த பீட்டரைப் பார்த்ததும், அம்மா முயலுக்கு மிகவும் வருத்தமாயிருந்தது. 'அடிக்கடி இப்படி எதையாவது தொலைத்துவிட்டு வருகிறதே!' என்று முணு முணுத்தது.

அன்று முழுவதும் பீட்டருக்கு உடம்பு சரியில்லை. அம்மா முயல் கஷாயம் தயார் செய்து பீட்டருக்குக் கொடுத்தது. கசப்பான அந்தக் கஷாயத்தைக் கண்களை மூடிக்கொண்டு பீட்டர் 'மடக் மடக்'கென்று குடித்தது. அதே சமயம் மற்ற மூன்று முயல் குட்டிகளும் கண்களை நன்றாகத் திறந்து வைத்துக்கொண்டு, அம்மா கொடுத்த ரொட்டியையும் பாலையும் ஆனந்தமாகச் சாப்பிட்டன.

இந்தக் கதையில் வரும் பீட்டர் என்ற முயல் குட்டி பிறந்தது 1893-ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் மாதம் ஆகும்! ஆம், அப்போதுதான் இந்தக் கதையை பியேட்ரிக்ஸ் பாட்டர் (Beatrix Potter) என்ற 27 வயதுப் பெண்மணி முதல் முதலாகக் கூறினார். யாரிடத்தில்? குழந்தைகளைக் கூட்டி வைத்துக்கொண்டு அவர்களிடத்தில்

இந்தக் கதையைக் கூறினாரா? இல்லை. ஒருவேளை, கூடப் பிறந்த தம்பி தங்கைகளிடம் கூறியிருப்பாரோ? அதுவும் இல்லை. அப்படியானால் யாரிடத்தில்தான் இந்தக் குறும்புக்கார முயல் குட்டியின் கதையை முதல்முதலாகக் கூறினாராம்?

அவருக்கு வெளியூரில் ஒரு சிநேகிதி இருந்தாள். அவளுக்கு ஆறு வயதில் ஒரு பையன் இருந்தான். நோயல் மூர் என்பது அவன் பெயர். அவனுக்கு அப்போது உடல் நலமில்லை. படுத்த படுக்கையாய் இருந்தான். அந்தச் சிறுவனின் நிலையை அறிந்த பியேட்ரிக்ஸ் பாட்டர் மிகவும் வருத்தப்பட்டார். ‘பாவம், நல்ல பையன். சுறுசுறுப்பானவன். எப்படித் தான் படுத்தபடியே இருக்கிறானோ!’ என்று கவலைப்பட்டார். ‘நோயை மறந்து, அவன் மகிழ்ச்சியோடு இருக்க வேண்டும். அதற்கு நாம் என்ன செய்யலாம்?’ என்று யோசித்துப் பார்த்தார்

கடைசியில், அவருக்கு ஒரு யோசனை தோன்றியது. உடனே அவர் ஒரு காகிதத்தை எடுத்தார். வேடிக்கையாக ஒரு கடிதம் எழுதினார். அந்தக் கடிதத்தில், ‘அன்புள்ள நோயலுக்கு, இப்போது நான் உனக்கு ஒரு கதை சொல்லப் போகிறேன்’ என்று ஆரம்பித்து, மேலே கண்ட முயல் குட்டியின் கதையை, அழகாக, சுவையாக எழுதி முடித்தார். கதையை மட்டும் எழுதி அனுப்பினால், உடல் நலம் இல்லாத அந்தப் பையன் விரும்பிப் படிப்பானோ மாட்டானோ என்ற சந்தேகம் அவருக்குத் தோன்றியது. உடனே கதைக்கு ஏற்றபடி அவரே அழகழகாகப் படங்களும் வரைந்தார். பிறகு

அந்தக் கதைக் கடிதத்தை அந்தச் சிறுவனுக்கு அனுப்பி வைத்தார்.

சிறுவன் முதலில் படங்களைப் பார்த்தான். உடனே, கதையைப் படிக்க வேண்டுமென்ற ஆசை பிறந்தது அவனுக்கு. ஆர்வமுடன் படித்தான். ஒரு முறையன்று; பலமுறை படித்தான். படங்களைப் பார்த்துப் பார்த்துக்கொண்டு படித்தான். படிக்கப் படிக்க அவனுடைய உள்ளத்திலே உற்சாகம் பொங்கியது. “அம்மா, அம்மா! இந்தக் குறும்புக்கார முயல் குட்டியின் கதை எவ்வளவு நன்றாக இருக்கிறது! நல்ல நல்ல படமெல்லாம் இருக்கிறது, அம்மா. இதோ பாரேன். கதையை நான் படிக்கட்டுமா அம்மா? நீ கேள் அம்மா” என்று மகிழ்ச்சியோடு கதையைப் படிக்கத் தொடங்கினான். அப்போது அவனுடைய அம்மாவின் முகத்தைப் பார்க்க வேண்டுமே! ஒரே ஆனந்தம்!

“கடிதம் கிடைப்பதற்கு முன்பு இவனுடைய முகம் எப்படி வாடிப் போயிருந்தது! இப்போது எவ்வளவு மலர்ச்சியோடு இருக்கிறது! என் சிநேகிதிக்கு நான் மிகவும் நன்றி செலுத்த வேண்டும்” என்று மனமாறக் கூறினாள்.

அன்று அந்தச் சிறுவனை மகிழ வைத்த கதை, இன்று எத்தனை எத்தனையோ சிறுவர்களை மகிழ வைத்துக் கொண்டிருக்கிறது. இந்தக் கதை முதலில் ஆங்கிலத்தில்தான் எழுதப்பட்டது. ஆனால், தற்போது உலகிலுள்ள பல மொழிகளில் வெளிவந்துள்ளது.

தமிழில் கூட ‘முயல்குட்டி முத்து’ என்ற பெயருடன் புத்தகமாக வெளிவந்திருக்கிறது.

எந்த மொழியில் இந்தக் கதை வெளிவந்தாலும், அதில் காணப்படும் படங்கள் பியேட்ரிக்ஸ் பாட்டர் அன்று வரைந்த படங்களை அனுசரித்தே இருப்பதைக் காணலாம். காரணம், அவர் வரைந்த படங்கள் மிகவும் அழகான படங்கள்; உயிருள்ள படங்கள்; குழந்தை உள்ளம் கவரும் படங்கள். ஒருவரே கதையையும் எழுதி, அதற்கு ஏற்ற படங்களையும் வரைவதென்பது மிகவும் அபூர்வம். அதிலும் உலகம் புகழும் ஒரு கதையை எழுதி, அதற்கேற்ற படங்களையும் பியேட்ரிக்ஸ் பாட்டர் வரைந்திருப்பது நமக்கெல்லாம் மிகவும் வியப்பூட்டுகிறதல்லவா?

வியப்பூட்டும் இந்த எழுத்தாளரின் வாழ்க்கை வரலாறும் நமக்கு வியப்பாகவே இருக்கிறது. பெரிய பணக்காரக் குடும்பத்திலே அவர் பிறந்தார். லண்டன் மாநகரிலே அரண்மனை போன்ற ஒரு பங்களாவிலே வளர்ந்தார். இப்போது ஆயிரக்கணக்கான குழந்தைகளை மகிழவைக்கும் அவர், குழந்தையாக இருந்த போது மகிழ்ச்சி என்றால் என்ன என்பதை அறியாமலே வாழ்ந்துவந்தார். ‘பணக்கார வீட்டில் ஏன் பிறந்தோம்?’ என்று எண்ணி எண்ணி அவர் வருந்துவாராம். இதற்குச் சரியான காரணம் இருந்தது.

அவருடைய அம்மா, அப்பா மிகவும் கண்டிப்பானவர்கள். ‘வெளியிலே போகக்கூடாது. மற்றக் குழந்தைகளுடன் சேர்ந்து விளையாடக் கூடாது’

என்றெல்லாம் அடிக்கடி உத்தரவு போடுவார்கள்.
“எதற்காக வெளியில் போக வேண்டும்? அரண்மனை
போல வீடு இருக்கிறது. அழகான தோட்டம் இருக்

கிறது. ஏழைக் குழந்தைகளுடன் சேர்ந்தால், கெட்டுப் போய்விடுவாய்” என்று கூறுவார்கள்.

சரி, பள்ளிக் குழந்தைகளுடனாவது சேர்ந்து இருக்கலாமென்றால், அதற்கும் வழியில்லை. ‘பணக் காரக் குழந்தை பள்ளிக்கூடத்திற்கு ஏன் போக வேண்டும்? ஆசிரியைக்குச் சம்பளம் கொடுத்தால், வீடு தேடி வந்து, பாடம் சொல்லிக் கொடுத்துவிட்டுப் போகிறாள்’ என்ற நினைப்பு பெற்றோர்களுக்கு ! அதனால் வீட்டிலேயே கல்வி கற்பதற்கும் அவர்கள் ஏற்பாடு செய்திருந்தார்கள். ஓடி ஆடித் தோழி களுடன் விளையாட வேண்டிய வயதிலே இப்படிக்கட்டிப்போட்ட மாதிரி வீட்டுக்குள்ளேயே வைத்திருந்தால் எப்படியிருக்கும்? வீடு ஒரு பெரிய சிறைச் சாலையாகவே பியேட்ரிக்ஸ் பாட்டருக்குத் தோன்றியது.

ஒருமுறை அவருடைய பெற்றோர்கள் அவரை ஸ்காட்லாந்திற்கு அழைத்துச் சென்றார்கள். அங்கே சில நாட்கள் தங்கியிருந்தார்கள். அப்போது சிறுமியா யிருந்த பாட்டருக்குச் சில நண்பர்கள் கிடைத்தார்கள். யார் அந்த நண்பர்கள்? முயல், அணில், வாத்து இவைகள் தாம்! இவைகளுடன் நெருங்கிப் பழகப் பழகப் பாட்டருக்கு மகிழ்ச்சி ஏற்பட்டது. பகலெல்லாம் அந்த நண்பர்களோடு விளையாடுவார்; இரவிலே அந்த நண்பர்களை வைத்து ஏதேனும் கற்பனை செய்துகொண்டேயிருப்பார். அவருடைய கற்பனை வீண்போகவில்லை. பிற்காலத்தில் முயல் குட்டி பீட்டரைப் போல் பற்பல அற்புதமான

கதைகளை எழுதுவதற்கு அந்தக் கற்பனைதான் அவருக்கு மிகவும் உதவியாயிருந்தது.

பியேட்ரிக்ஸ் பாட்டரை வீட்டுக்குள்ளேயே அடைத்து வைக்காமல், ஸ்காட்லாந்திற்கு அழைத்துச் சென்றது குழந்தைகளுக்கெல்லாம் நன்மையாக முடிந்தது. அங்கு சென்றதால் தானே, முயல், அணில், வாத்து முதலியவைகளுடன் பாட்டரால் பழக முடிந்தது? அப்படிப் பழகியதால் தானே அழகான கதைகளையெல்லாம் குழந்தைகளுக்காகக் கூற முடிந்தது?

பாட்டர் வளர வளர அவரது கற்பனைகளும் வளர்ந்தன. ஆயினும், அவருக்கு நகர வாழ்க்கை பிடிக்கவே இல்லை. லண்டனை விட்டு எங்கேனும் ஒரு கிராமத்திற்குப் போய், நிம்மதியாக இருக்க வேண்டும் என்று அடிக்கடி நினைப்பார். ஆனாலும், தாய் தந்தையர் அதற்கு அப்போது இடம் கொடுக்க வில்லை. ஆனாலும், கிராம வாழ்க்கையை நினைத்துக் கொண்டே அணிலையும், முயலையும், வாத்தையும் கதாநாயகர்களாக வைத்துக் கதைகளை எழுதிவந்தார்.

முப்பத்தைந்து வயது ஆவதற்குள் அவருடைய கதைகள் புகழ்பெற்றுவிட்டன. உலகத்தின் பல பாகங்களிலும் உள்ள குழந்தைகள் ஆவலாய்ப் படிக்கத் தொடங்கினர். இதனால் அவரது புத்தகங்கள் நன்கு விற்பனையாகின. நாளுக்கு நாள் விற்பனை பெருகியது. விற்பனை பெருகப் பெருக, அவரது வருமானமும் பெருகியது. தாம் எழுதிச் சம்பாதித்த

பணத்தைக் கொண்டு, லண்டனுக்குச் சிறிது தூரத்திலுள்ள ஒரு கிராமத்தில் அவர் ஒரு பண்ணையை விலைக்கு வாங்கினார். அடிக்கடி அந்தப் பண்ணைக்குச் சென்று வருவார். அப்படிச் சென்று பொழுது போக்குவதிலே அவருக்கு அளவில்லாத ஆனந்தம்!

செல்வமும் புகழும் இருந்தும், அவர் வெகு நாட்கள் வரை திருமணம் செய்துகொள்ளவில்லை. நாற்பத்தேழாவது வயதில் தான் அவருக்குத் திருமணம் நடந்தது. வில்லியம் ஹீலிஸ் என்ற ஒரு வக்கீலை மணந்துகொண்டார். திருமணம் ஆனதும், இருவரும் நகரத்தைவிட்டுப் புறப்பட்டார்கள்; பண்ணை இருக்கும் கிராமத்திற்குச் சென்றார்கள்; அங்கேயே சுகமாக வாழ்ந்து வந்தார்கள்.

எழுபத்தேழு ஆண்டுகள் இந்த உலகில் வாழ்ந்த பியேட்ரிக்ஸ் பாட்டர், எண்ணற்ற குழந்தைகள் உள்ளத்தில் இன்றும் வாழ்கிறார்; என்றும் வாழ்வார்.

கதை சொன்னவர் கதை

குழந்தைக் கவிஞர்
அழ.வள்ளியப்பா

குழந்தைகளுக்குக் கதை சொல்லி இன்பம் ஊட்டுவதிலே பேரின்பம் கண்ட பெரியார் பலர். அப் பெரியார்களின் கதைகளைக் கூறுவதிலே பேரின்பம் காண்கிறார் குழந்தைக் கவிஞர் திரு. அழ. வள்ளியப்பா அவர்கள்.

ஏற்கெனவே ஒரு தொகுதிக்கு நான்கு கதாசிரியர்கள் வீதம், இரண்டு தொகுதிகளில் எட்டுக் கதாசிரியர்களின் கதைகளை அழகாக அவர் எடுத்துக் கூறியிருக்கிறார். அத்தொகுதிகள் இரண்டுக்கும் சிறுவர்கள் நல்ல வரவேற்பளித்தனர்; பெற்றோர்களும், ஆசிரியர்களும் பெரும் ஆதரவு தந்தனர்.

இப்போது இந்த மூன்றாம் தொகுதியை, நம் பாரதப் பிரதமர் பண்டித நேரு பிறந்த பொன்னாளிலே வெளியிடுகின்றோம்.

மற்ற இரு தொகுதிகளைப் போலவே இத்தொகுதி யிலும், ஒவ்வொரு ஆசிரியரும் கூறிய ஒரு நல்ல கதையை ஆரம்பதிலே எடுத்துக் காட்டி, அதன் பிறகு கதாசிரியர்களின் வாழ்க்கை கூறப்பட்டுள்ளது.

ராஜாஜியைத் தவிர, மற்ற மூன்று ஆசிரியர்கள் கூறிய கதைகளையும், குழந்தைக் கவிஞர் ஆங்கிலத்தி லிருந்து சிறுவருக்கு ஏற்ற முறையிலே தமிழில் தந்திருக் கிறார். ஆனால், ராஜாஜி சொன்ன கதை அவருடைய 'கற்பனைக் காடு' என்ற புத்தகத்திலிருந்து அப்படியே எடுத்துக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. ராஜாஜியே மிகச் சுவையாக அக்கதையைத் தமிழில் கூறியிருக்கும் போது அதற்குச் சுருக்கமோ விளக்கமோ எதற்கு?

'கற்பனைக் காடு' புத்தகத்தை வெளியிட்ட பாரதி பதிப்பகத்தாருக்கும், 'கங்கை' மாத இதழில் வெளி வந்த முதல் இரண்டு கட்டுரைகளையும் இப்புத்தகத்தில் சேர்க்க அனுமதி தந்த 'கங்கை' ஆசிரியர் திரு. பகீரதன் அவர்களுக்கும் நன்றி.

-தமிழ் நிலையத்தார்

வெகு காலத்திற்கு முன்பு ஸ்காட்லாந்து தேசத்தை ராபர்ட் ப்ரூஸ் என்ற அரசர் ஆண்டு வந்தார். அவர் காலத்தில் இங்கிலாந்துக்கும் ஸ்காட்லாந்துக்கும் அடிக்கடி போர் நடந்து வந்தது. ஆங்கிலேயர் ஸ்காட்லாந்தைப் பிடித்துக் கொண்டு விட்டார்கள். ஸ்காட்லாந்து எவருக்கும் அடிமையாய் இருக்கக்கூடாது என்று ப்ரூஸ் நினைத்தார். அதனால், மிகவும் உறுதியோடு ஆங்கிலேயருடன் போர் செய்தார். ஒரு தடவையா, இரண்டு தடவையா? ஒன்பது தடவை போர் செய்தார். ஆயினும், ஒவ்வொரு தடவையும் தோல்வியே அடைந்தார். கடைசியில் மனம் உடைந்து கால் சென்ற வழியே நடந்தார்.

வழியிலே ஒரு குகை இருந்தது. அக் குகைக்குள்ளே சென்றார் ப்ரூஸ். மிகவும் களைத்துப் போயிருந்ததால், அங்கே படுத்தார். தூக்கம் வரவில்லை. ஏதேதோ எண்ணினார். விழித்திருந்த அவருடைய கண்களில் அப்போது ஒரு காட்சி தென்பட்டது.

குகையின் உச்சியில் ஒரு மூலையில் சிலந்தி ஒன்று கூடு கட்டியிருந்தது. அதிலிருந்து தவறி விழுந்த சிலந்தி, வலை நூல் ஒன்றைப் பிடித்துக் கொண்டு மேலே ஏற முயன்றது. ஆனால் முடியவில்லை. அந்தச் சிலந்தி மிகுந்த சிரமப்பட்டு மேலே ஏறும்; திடீரென்று கீழே இறங்கும். மறுபடியும் மெதுவாக மேலே ஏறும்; திரும்பவும் விருட்டென்று கீழே இறங்கும். இப்படி ஒன்பது தடவைகள் அது முயன்றும் பயன் இல்லை.

இந்தக் காட்சியைப் பார்த்த ப்ரூஸ் அநுதாபப்பட்டார். “பாவம், இந்தச் சிலந்தி ஏன் இப்படி வீணாகச் சிரமப்பட்டு ஏறமுயல வேண்டும்?” என்று நினைத்தார்.

சிலந்தியோ முயற்சியைக் கைவிடவில்லை. பத்தாவது தடவையாக முயன்றது. இந்தத் தடவை அதன் முயற்சி பலிக்காமல் போகவில்லை. கூட்டை அடைந்தே விட்டது!

இதைப் பார்த்தார் ப்ரூஸ். “ஒன்பது தடவைகள் தோல்வி; பத்தாவது தடவை வெற்றி! நாமும் ஏன் பத்தாவது தடவையாக முயற்சி செய்து பார்க்கக்

கூடாது?” என்று எண்ணினார். உடனே, அவரது ஏக்கம் நீங்கியது. ஊக்கம் பிறந்தது. உற்சாகத்துடன் தமது ஆட்களைத் திரட்டினார். எதிரிகள் மேல் படை எடுத்தார். வீரப் போர் புரிந்தார்; வெற்றி முழக்கம் செய்தார். எதிரிகளை நாட்டைவிட்டு ஓட்டினார். சொந்த நாட்டிற்கு விடுதலை தேடித் தந்தார். ஒன்பது தடவைகள் தோற்றவர் பத்தாவது தடவையில் வெற்றி பெற்று விட்டார்!

‘முயற்சி திருவினையாக்கும்’ - சிலந்தி கற்றுக் கொடுத்த இப்பாடம் ஸ்காட்லாந்து தேசம் விடுதலை பெறுவதற்குப் பெரிதும் உதவியது.

இது ஸ்காட்லாந்து தேசத்துச் சரித்திர சம்பந்தமான ஒரு கதை. இதைப் போல் எத்தனை எத்தனையோ சரித்திரக் கதைகளைத் தம் முடைய

பேரனுக்குக் கூறினார் ஒரு பாட்டனார். பேரனை மடியில் படுக்க வைத்துக்கொண்டோ அல்லது அருகில் உட்கார வைத்துக் கொண்டோ அவர் இந்தக் கதைகளைக் கூற வில்லை. குதிரை மேல் பேரனை ஏற்றி வைத்துக் கொண்டு தினமும் மாலையில் அவர் உலாவப் போவது வழக்கமாம்.

குதிரையில் போகும் போதே பேரனுக்குத் தமது தேசத்தைப் பற்றிய கதைகளையெல்லாம் அவர் சுவையாகச் சொல்லுவாராம். அப்படி அவர் சொன்ன கதைகளையெல்லாம் பிறகு அவரே அழகாக எழுதினார்; எழுதிய கதைகளை ஒரு புத்தகமாக வெளியிட்டார். அந்தப் புத்தகத்திற்குப் 'பாட்டனார் கதைகள்' என்று பெயர் கொடுத்தார். அந்தக் கதைகளை ஸ்காட்லாந்து தேசத்துக் குழந்தைகள் மட்டுமல்ல; எல்லா தேசத்துக் குழந்தைகளுமே ஆவலுடன் படிக்கத் தொடங்கினர். நம் நாட்டுப் பாடப் புத்தகங்களில்கூட அவர் சொன்ன கதைகளில் பல பல்லாண்டுகளாக இடம் பெற்று வருகின்றன. இந்தக் கதைகளைக் கூறிய அந்தப் பாட்டனார் பெயர் என்ன தெரியுமா? சர் வால்டர் ஸ்காட்.

ஸ்காட் எடின்பர்க் நகரில் 1771- இல் பிறந்தார். ஒன்றரை வயதுக் குழந்தையாய் இருந்தபோது அவருக்குக் கொடிய காய்ச்சல் கண்டது. அந்தக் காய்ச்சல் அவரைப் படாதபாடு படுத்திவிட்டது. பல நாள் சென்ற பிறகே அது நீங்கியது. ஆயினும்,

காய்ச்சலால் பீடிக்கப்பட்ட ஸ்காட்டின் வலது கால், பலம் இழந்து விட்டது. அவரால் அந்தக் காலை நன்றாக ஊன்றி நடக்க முடியவில்லை. பாவம்!

ஸ்காட் எவ்வளவோ மருந்துகளைச் சாப்பிட்டுப் பார்த்தார். பலன் இல்லை. கிராமத்துக்குச் சென்று அங்கே வசித்து வந்தால் கால் குணமாகிவிடும் என்று அவரது தகப்பனார் நினைத்தார். அப்போது, ஒரு சிறு கிராமத்தில் ஸ்காட்டின் தாத்தா வசித்து வந்தார். அவரிடம் ஸ்காட் அனுப்பி வைக்கப்பட்டார்.

ஸ்காட்டின் தாத்தா அவருக்கு ஏதேதோ மருந்துகளைக் கொடுத்தார். காலில் பற்பல மருந்துகளை வைத்துக் கட்டினார். என்ன செய்தும் கால் குணமாகவில்லை.

பாட்டனார் வீட்டிலே ஆடு மேய்க்கும் கிழவர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் ஸ்காட்டைத் தூக்கித் தோளிலே வைத்துக்கொண்டு ஆடுகளை மலை அடிவாரத்திற்கு ஓட்டிச் செல்வார். அங்குள்ள இயற்கைக் காட்சிகளையும், மலைகளையும் கண்டு கண்டு ஸ்காட் மகிழ்ச்சி அடைவார். ஆடு மேய்க்கும் கிழவர் ஸ்காட்டை மலைமேல் தூக்கிச் செல்வார். அங்கு நின்றனுகொண்டு சுற்றிலும் பார்ப்பார் ஸ்காட். எல்லையில்லாத இன்பம் அடைவார்.

எத்தனை நாட்களுக்குத்தான் இப்படி அந்தக் கிழவரின் தோளிலே சவாரி செய்ய முடியும்? சில நாட்கள் சென்றதும், குதிரைக் குட்டி ஒன்று வாங்கி,

அதில் சவாரி செய்யத் தொடங்கினார் தினமும் அந்தக் குதிரைக் குட்டி மேல் ஏறி அக்கம் பக்கத்திலுள்ள ஊர்களையெல்லாம் சுற்றி வருவார்.

அந்த ஊர்களில் நிறைய நிறையப் பழங்கதைகளும், பாடல்களும் உண்டு. அந்தக் கதைகளையும், பாடல்களையும் கேட்பதில் ஸ்காட்டுக்குப் பிரியம் அதிகம். அங்கிருந்த தாத்தாக்களுடனும் பாட்டிகளுடனும் அவர் சிரித்துச் சிரித்துப் பேசி அவர்களை சிநேகம் பிடித்து வைத்திருந்தார். அவர்களுக்குத் தெரிந்த கதைகளையும் பாடல்களையும் சொல்லும்படி கேட்பார். அவர்கள் அன்போடு சொல்லுவார்கள். ஸ்காட் ஆசையோடு கேட்பார். இப்படி அவர் கேட்ட கதைகளுக்கும் பாடல்களுக்கும் கணக்கே இல்லை. சிலர் வலது காதால் வாங்கி,

இடது காதால் விட்டுவிடுவார்கள். ஆனால், ஸ்காட் தாம் கேட்டவற்றை மறப்பதே இல்லை.

ஸ்காட் பெயரைச் சொன்னாலே அவருடைய பள்ளித் தோழர்கள் துள்ளிக் குதிப்பார்கள். காரணம், வேறு ஒன்றுமல்ல; ஸ்காட் வேடிக்கை வேடிக்கையாகப் பேசுவார். அற்புதமான கதைகளையெல்லாம் சொல்லுவார். அவர் கதை சொல்லும் அழகே ஒரு தனி அழகுதான்! விளையாட்டையும் மறந்து தோழர்கள் அவரைச் சுற்றி உட்கார்ந்து கொள்வார்கள். ஆசையாய்க் கதை கேட்பார்கள்.

ஸ்காட்டின் ஒரு கால் ஊனமாயிருந்தாலும், குஸ்திச் சண்டை போடுவதிலும், மரம் ஏறுவதிலும் அவர் எல்லோரையும் தோற்கடித்து விடுவார். ஆரம்பத்தில் பள்ளிப் படிப்பு அவருக்குப் பிடிக்கவில்லை. வேண்டாவெறுப்புடன் பள்ளிக்கு வருவதும் போவது மாயிருந்தார். ஆனாலும், அவருக்கு நல்ல திறமை இருக்கிறது என்பதை ஓர் ஆசிரியர் உணர்ந்தார். எப்படியாவது ஸ்காட்டைத் திருத்தி விடலாம் என்று அவர் நினைத்தார். நினைத்தபடியே நாளடைவில் திருத்திவிட்டார். அதன் பிறகு, ஸ்காட் எந்தப் புத்தகத்தைக் கண்டாலும் விடமாட்டார். கவிதை, வரலாறு, பிரயாணம் முதலியவற்றைப் பற்றிய புத்தகங்களைப் படிப்பதிலே அவருக்கு அலாதி ஆசை.

ஸ்காட்டின் அப்பா ஒரு வக்கீல். அவர் தம்மைப் போலவே, மகனும் ஒரு வக்கீல் ஆகவேண்டும்

என்று ஆசைப்பட்டார். ஆனால், ஸ்காட்டிற்குப் படித்துப் பட்டம் பெறவேண்டும் என்ற ஆசையே கிடையாது. இருந்தாலும், அப்பாவின் மனம் நோக்கக் கூடாது என்பதற்காக மேல்படிப்புப் படித்தார். வக்கீல் ஆனார். வருவாயும் சுமாராகக் கிடைத்து வந்தது. ஓய்வு கிடைக்கும்போதெல்லாம் ஏதாவது படித்துக் கொண்டே அல்லது எழுதிக்கொண்டேயிருப்பார்.

ஸ்காட் முதல்முதலாக வெளியிட்ட புத்தகம் ஒரு மொழிபெயர்ப்புப் புத்தகமே. ஜெர்மன் மொழியி லிருந்ததை ஆங்கிலத்தில் எழுதி வெளி யிட்டார். அதற்குப் பிறகு, தாம் இளமையில் கேட்ட நாடோடிப் பாடல்களைத் தொகுத்து பின்வரும் சந்ததியாருக்காக ஒரு புத்தமாக வெளியிட்டார்.

குதிரை ஏறிச் சுற்றுவதில் எப்போதுமே ஸ்காட்டுக்கு ஆசை அதிகம். ஒரு சமயம் ஒரு பொல்லாத குதிரை ஸ்காட்டைப் பலமாக உதைத்துவிட்டது. அதனால், அவர் சில காலம் படுக்கையில் இருக்க நேர்ந்தது. படுத்தபடியே அவர் கற்பனை உலகில் சஞ்சரிக்கத் தொடங்கினார். அதன் பலன், நீளமான ஒரு பாட்டு அவருக்குத் தோன்றியது. அந்தப் பாட்டு வெளி வந்ததும், அதைப் படித்தவர்கள் எல்லோரும் அவரைப் பாராட்டத் தொடங்கினர். அதற்குப் பிறகு அவர் எத்தனையோ கதைப் பாடல்களை எழுதினார். அந்தப் பாடல்களும் விரைவில் புகழ் பெற்றுவிட்டன.

ஸ்காட் ஒருநாள் தமது வீட்டில் மீன் பிடிக்கும் தூண்டில் ஒன்றைத் தேடிக் கொண்டிருந்தார். அப்போது, முன்பு அவர் அரைகுறையாக எழுதி வைத்திருந்த ஒரு நாவல் அகப்பட்டது. அதை எடுத்து அவர் ஒருமுறை படித்துப் பார்த்தார். நன்றாக இருப்பதுபோல் தோன்றியது. உடனே, அதை முழுதும் எழுதி முடித்தார். 'வேவரலி' என்று அதற்குப் பெயர் கொடுத்தார். அதைத் தமது சொந்தப் பெயர் போட்டு வெளியிட அவருக்கு விருப்பமில்லை. அந்தக் காலத்தில் நாவல் எழுதுவதும், படிப்பதும் கேவலம் என்று பலர் கருதினர். அதனால், தமது கௌரவம் பாதிக்கப்படுமோ என்று பயந்துதான் ஸ்காட் அதைத் தம் பெயரில் வெளியிடவில்லை. எழுதியவர் பெயரில்லாமலே அந்த நாவல் வெளி வந்தது!

எழுதியவர் பெயர் இல்லாத போனாலும், அந்த நாவல் வெளி வந்தவுடனே அதை யார் எழுதினார் என்ற இரகசியம் அம்பலமாகிவிட்டது.

அந்த நாவல் வெளி வருவதற்கு முன்பும் பலர் நாவல்கள் எழுதித்தான் இருந்தார்கள். ஆனாலும், அது புகழ்பெற்றதற்குக் காரணம், அதில் சரித்திரமும் கற்பனையும் கலந்திருந்ததுதான். ஷேக்ஸ்பியர் ஒருவரைத் தவிர வேறு எவரும் அப்படிப்பட்ட கதைகளை அக்காலத்தில் படைத்திருக்கவில்லை. அந்த நாவலுக்குப் பிறகு வேறு பல நாவல்களையும், கவிதை

களையும் ஸ்காட் எழுதினார் நாளுக்குநாள் புகழ் ஏணியில் ஏறிக் கொண்டேயிருந்தார். அரசர்கள், வீரர்கள் முதலிய சரித்திர புருஷர்களை அவருடைய நாவல்களில் நேருக்கு நேராகப் பார்ப்பதுபோல் இருக்கும். அவ்வளவு அழகான வர்ணனை! சிறப்பான நடை!

ஸ்காட்டிற்கு நான்கு குழந்தைகள். இரு ஆண் குழந்தைகள், இரு பெண் குழந்தைகள். ஞாயிற்றுக் கிழமையை ஸ்காட் தமது குழந்தைகளுக்காக ஒதுக்கி விடுவார். அன்று வேறு எந்த வேலையும் செய்ய மாட்டார். குழந்தைகளுடனேயே இருப்பார். அவர்களுடன் சிரித்துப் பேசி விளையாடுவார். புதுப்புதுக் கதைகளும் பாட்டுக்களும் சொல்லுவார். அந்தக் குழந்தைகளுக்கும் ஞாயிற்றுக்கிழமை வந்துவிட்டால் ஒரே கொண்டாட்டம்தான்!

குதிரை, நாய், பூனை முதலிய உயிர்களிடத்தில் ஸ்காட்டிற்கு மிகுந்த அன்பு உண்டு. அவருடைய நாய் எப்போதும் அவருடனேயே இருக்கும். நாற்காலியில் அவர் உட்கார்ந்து கதை எழுதிக்கொண்டிருப்பார். அப்போது அவர் காலடியில் நாய் படுத்திருக்கும். அவரிடத்தில் ஒரு குதிரை இருந்தது. அவரைத் தவிர வேறு எவரும் அதன் மேல் ஏற முடியாது. எவரேனும் ஏறினால், கீழே தள்ளி விடும்! ஒரு சமயம், ஒருவர் அதன் மேல் ஏறிச் சவாரி செய்ய முயன்றார். அது “முடியாது” என்பதுபோல் தலையை

யும் கால்களையும் பலமாக ஆட்டியது. அந்த மனிதர், “என்னிடமா உன் ஜம்பம் பலிக்கும்?” என்று கூறிக் கொண்டே அதன் முதுகை நோக்கித் தாவினார். குதிரை ‘சட்’டென்று ஒதுங்கிக் கொண்டது. அத்துடன், ‘பட், பட்’ என்று பலமாய் உதையும் கொடுத்தது. பாவம்! அவருடைய கைகளில் ஒன்று முறிந்து விட்டது! பெரிய கவிஞரும், சிறந்த நாவலாசிரியருமாகிய ஸ்காட் ஏறும் குதிரையில் சாதாரணமானவர்கள் ஏறக்கூடாது போலும்!

ஸ்காட்டிடம் நான்காம் ஜார்ஜ் சக்கரவர்த்திக்கு மதிப்பு அதிகம். அவர் ஒரு கப்பலை ஸ்காட்டிடம் கொடுத்து, “ உங்கள் விருப்பம் போல் இதில் எங்கு வேண்டுமானாலும் போய் வரலாம்” என்றார். அந்தக் கப்பலில் ஸ்காட் பல நாடுகளுக்கும் சென்றார். சென்ற இடமெல்லாம் அவருக்கு அரசாங்க மரியாதை கிடைத்தது.

“ஆஸ்தான கவிஞராகத் தாங்கள் இருக்க வேண்டும்” என்று அரசாங்கத்தார் அவரைக் கேட்டுக் கொண்டார்கள். ஆனால், அவர் அப்பதவியை விரும்பவில்லை. “மன்னிக்கவும். எனக்கு அந்தப் பதவி வேண்டாம்” என்று கூறிவிட்டார். இரண்டு நண்பர்களோடு கூட்டுச் சேர்ந்து ஸ்காட் ஓர் அச்சகத்தை ஏற்படுத்தினார். ஸ்காட்டிற்கு வேலை அதிகம். அதனால், அந்த நண்பர்களே அச்சகத்தை நடத்தி வந்தார்கள். அவர்களுக்கு அழகாக அச்சடிக்கத்தான்

தெரிந்ததே. தவிர, அச்சகத்தை ஒழுங்காக நடத்தத் தெரியவில்லை. இதனால், நஷ்டம் ஏற்பட்டது. நஷ்டம் என்றால் சாதாரண நஷ்டமல்ல. ஆயிரக்கணக்கான பவுன் நஷ்டம்! பல இடங்களிலும் கடன் வாங்கியிருந்தார்கள். கடனைத் திருப்பிக்கொடுக்க முடியவில்லை. வட்டியும் முதலும் ஏறிக் கொண்டே யிருந்தது. கடன்காரர் தொல்லையோ அதிகமாகி விட்டது!

ஸ்காட் நிலைமையை உணர்ந்தார். எப்படியாவது கடன் முழுவதையும் திருப்பிக் கொடுத்துவிட வேண்டும் என்று எண்ணினார். ஆனாலும், அவரிடம் போதிய பணம் இல்லை.

“எங்களிடம் பணம் இல்லை. 100 பவுன் தந்தவர்களுக்கு 25 பவுன் வீதம் திருப்பித் தருகிறோம். பெற்றுக் கொள்ளுங்கள்” என்று கூறிக் கடன்களை அவர் தீர்த்திருக்கலாம். அல்லது, “நான் ஒரு பங்குதார்தானே! என் பங்குக்கு இவ்வளவுதான் தர முடியும். பாக்கியைமற்ற இருவரிடமும் வாங்கிக்கொள்ளுங்கள்” என்று கூறியிருக்கலாம்.

ஆனால், ஸ்காட் அப்படிச் செய்ய விரும்பவில்லை.

“நம்மோடு கூட்டுச் சேர்ந்த நண்பர்களிடம் பணமில்லை. அவர்களால் கொடுக்க முடியாது. நாம்தான் கொடுக்க வேண்டும். நம்மை நம்பிப் பலர் கடன் தந்தனர். அவர்களில் ஒருவர்கூட நஷ்டப்படக்கூடாது.”

இப்படி உறுதியாகத் தீர்மானித்துக் கொண்டார். கையில் இருந்த பணம் முழுவதையும் கடன் தந்தவர்களுக்குக் கொடுத்தார். இரவு பகல் பாராமல் எழுதி எழுதிக் குவித்தார். எழுதியவற்றை யெல்லாம் புத்தகங்களாக வெளியிட்டார். அந்தப் புத்தகங்களுக்காகக் கிடைத்த பணத்தையெல்லாம் கடனுக்காகக் கொடுத்தார். ‘இப்படி அவர் கடனுக்காகக் கொடுத்த மொத்தத் தொகை எவ்வளவு, தெரியுமா? 70,000 பவுன்!

ஓய்வு எடுத்துக் கொள்ள வேண்டிய வயதில், ஓய்வு ஒழிச்சல் இன்றி இரவு பகலாக உழைத்தார். இதனால், அவரது உடம்பு துரும்பாய்ப் போய் ஆயுளும் குறைந்துவிட்டது. ஆயினும், கடனையெல்லாம் தீர்த்துவிட்டோம்’ என்ற மன நிம்மதியோடு அவர் தமது 61வது வயதில் மரணம் அடைந்தார். ‘தலை சிறந்த எழுத்தாளர், மறைந்தார்! தன்மானம் உள்ள மனிதர் மறைந்தார்!’ என்று கூறி உலகம் வருந்தியது.

ஸ்பெயின் தேசத்தில் ஒரு சிறு கிராமம். அந்தக் கிராமத்திலே ஒருவர் வசித்து வந்தார். அவருக்கு. வயது 50 இருக்கும். ஒல்லியாக, உயரமாக, நீண்ட முகத்தோடு அவர் இருந்தார். அவருடைய பெயர் டான் குயிக்சாட்.

அவர் எப்போதும் படித்துக் கொண்டேயிருப்பார். வீராதி வீரர்கள் சூராதி சூரர்களுடைய வீரதீர பராக்கிரமச் செயல்கள் நிறைந்த புத்தகங்களையே அவர் அதிகமாகப் படிப்பார். அந்த மாதிரிப் புத்தகங்களை நிறையப் படிக்கப் படிக்க அவருக்கு ஓர் ஆசை தோன்றியது.

“நாமும் ஒரு பெரிய வீரனாக வேண்டும். யாரும் செய்ய முடியாத வீர தீரச் செயல்களையெல்லாம் செய்து காட்ட வேண்டும்” என்று தீர்மானித்தார்.

அவருடைய வீட்டிலே பழைய சாமான்கள் போட்டு வைக்கும் அறை ஒன்று இருந்தது. அந்த அறைக்குள்ளே போய்ப் பார்த்தார். அங்கே ஒரு மூலையில் துருப் பிடித்த இரும்புக் கவசம் கிடந்தது. அது அவருடைய தாத்தாவுக்குத் தாத்தா உபயோகப்படுத்தியது. அங்கே ஒரு பழைய வாளும், ஈட்டியும் இருந்தன. கவசத்துடன் அவற்றையும் வெளியிலே எடுத்து வந்தார். நன்றாகத் தேய்த்துச் சுத்தம் செய்தார். பிறகு கவசத்தை அணிந்து கொண்டார். வாளை இடுப்பிலே கட்டிக் கொண்டார். ஈட்டியைக் கையிலே பிடித்துக் கொண்டார். “இன்றே புறப்படவேண்டும்” என்று முடிவு கட்டினார்.

ஏறிச் செல்வதற்குக் குதிரை வேண்டாமா? அவரிடம் ஒரு குதிரை இருந்தது. அது ஒரு கிழட்டுக் குதிரை. எலும்பும் தோலுமாக அது இருந்தது. ஆனாலும், அதை ஒரு போர்க் குதிரையாக நினைத்து, அதன் மேல் அவர் ஏறி உட்கார்ந்து. கொண்டார்.

கூடவே ஒரு வேலைக்காரனையும் அழைத்துச் செல்லவேண்டும் என்று நினைத்தார். அந்த ஊரில் சாங்கோ பாஞ்சா என்று ஒருவன் இருந்தான். அவன் வயலிலே வேலை செய்பவன். கொழு கொழு என்று இருப்பான். அவனிடம், “நான் பெரிய பெரிய காரியங்களை யெல்லாம் செய்யப் போகிறேன். என்னோடு வந்தால், உன்னை ஒரு தீவுக்குக் கவர்னராக நியமிப்பேன்” என்றார்.

உடனே சாங்கோ, “அப்படியா! சரி, வருகிறேன்” என்றான். அவனிடம் ஒரு கழுதை இருந்தது. அதன்

மேல் அவன் ஏறிக்கொண்டான். இருவரும் புறப்பட்டு விட்டார்கள்.

வழியிலே குயிச்சாட் செய்த அசட்டுக்காரியங்களெல்லாம் கேட்கக் கேட்கச் சிரிப்பாயிருக்கும்; அவர்பட்ட அடிகளையும் உதைகளையும் நினைக்க நினைக்க வருத்தமாயிருக்கும். ஆனால், அவரோ எதற்கும் கவலைப்படுவதே இல்லை!

குயிச்சாட்டும், சாங்கோவும் வெகுதூரம் சென்றார்கள். வழியிலே ஓர் இடத்தில் நிறையப் புழுதி கிளம்புவதைக் குயிச்சாட் கண்டார். உடனே “நாம் அதிர்ஷ்டசாலிகள் தான். அதோபார்; பெரிய படை வருகிறது!” என்றார்.

“புழுதிதானே தெரிகிறது?” என்றான் சாங்கோ .

அதே சமயத்தில் இன்னொரு பக்கத்திலிருந்தும் புழுதி கிளம்பியது. “இதோ பார், இங்கும் ஒரு படை! இரண்டு படைகளும் ஒன்றை ஒன்று எதிர்த்துச் சண்டை போடப் போகின்றன” என்றார் குயிச்சாட்.

“படைகளா! இரண்டுமே ஆட்டுமந்தைகள் தான்! சந்தேகமே இல்லை.”

“இல்லை, இல்லை. படைகள்தான்.” என்று கூறிக் கொண்டே குயிச்சாட் ஆட்டுமந்தைகளுக்கு நடுவே குதிரையை ஓட்டினார். ஈட்டியால் ஆடு களைக் குத்தினார். யுத்த களத்தில் போர் வீரர்களுடன் சண்டை போடுவதாக அவருக்கு நினைப்பு!

எதிர்பாராமல் ஒரு மனிதர் வந்து ஆர்ப்பாட்டம் செய்வதைக் கண்ட இடையர்கள் ஆத்திரம் கொண்டார்கள். கற்களை அள்ளி குயிச்சாட் மீது குறிவைத்து எறிந்தார்கள். பாவம், குயிச்சாட்டுக்கு நல்ல அடி. ஒரு கல் வேகமாக வந்து அவருடைய வாயைப் பலமாகத் தாக்கியது. மறுநிமிஷம், குயிச்சாட் குதிரையிலிருந்து கீழே விழுந்தார். பற்களிலும் பல கீழே விழுந்துவிட்டன!

“பற்கள் இல்லாததால் உங்கள் முகம் மிகவும் சோகமாக இருக்கிறது” என்றான் சாங்கோ.

“அப்படியானால், இனிமேல் நான் சோக மூஞ்சி வீரன்!” என்றார் குயிச்சாட்.

ஒருநாள் அவர்கள் சாலையில் போகும்போது, இதிரே ஒரு பெரிய வண்டி வந்தது. உடனே, குயிச்சாட் அந்த வண்டியின் முன்னால் தன்னுடைய குதிரையைக் கொண்டுபோய் நிறுத்தினார். “எங்கே போகிறீர்கள்? வண்டிக்குள்ளே என்ன இருக்கிறது?” என்று அதிகாரத்தோடு கேட்டார்.

“உள்ளே சிங்கம் இருக்கிறது. அரசரிடம் கொண்டு போகிறோம்” என்றான் வண்டிக்காரன். அவனுடன் இன்னொரு ஆளும் இருந்தான். சிங்கத்தைக் கவனித்துக் கொள்வதுதான் அவன் வேலை.

“சிங்கமாயிருந்தால் என்ன? இதற்கெல்லாம் நான் பயப்பட மாட்டேன். இப்போதே கதவைத் திறந்து

சிங்கத்தை வெளியிலே விடு. நான் அதைக் கொல்லப் போகிறேன்” என்றார் குயிச்சாட்.

“இவருக்கென்ன பைத்தியமாயிருக்குமோ!” என்று நினைத்தான் வண்டிக்காரன்.

“உம், சீக்கிரம்.” என்றார் குயிச்சாட்.

உடனே வண்டிக்காரன், வண்டியை இழுத்து வந்த இரண்டு கோவேறு கழுதைகளையும் அவிழ்த்தான். ஒரு கோவேறு கழுதையின் மேல் ஏறி உட்கார்ந்து கொண்டான்; மற்றொரு கோவேறு கழுதையைப் பிடித்து இழுத்துக் கொண்டே வெகு தூரம் போய் விட்டான். ‘சிங்கம் வெளியிலே வந்தால் என்ன பாடு படுத்துமோ!’ என்ற பயம் அவனுக்கு! சாங்கோவும் அங்கு நிற்கவில்லை. வண்டிக்காரனைத் தொடர்ந்து தன் கழுதையை ஓட்டினான்.

பிறகு, வண்டிக்காரனுடன் வந்த ஆளைப் பார்த்து, “ஏன் சும்மா நிற்கிறாய்? கதவைத் திற” என்று உத்தர விட்டுக் கொண்டே, குதிரையிலிருந்து குயிச்சாட் கீழே குதித்தார். இடது கையில் கேடயத்தையும், வலது கையில் வாளையும் பிடித்துக்கொண்டு சிங்கத்தை எதிர்க்கத் தயாரானார்.

அந்த ஆள் தயக்கத்தோடு வண்டியின் முன் பக்கத்திலிருந்த கதவைத் திறந்துவிட்டுப் பக்க வாட்டில் ஒளிந்து கொண்டான். உடனே சிங்கம் வெளியிலே பாயும் என்று குயிச்சாட் எதிர்பார்த்தார். படுத்திருந்த சிங்கம் எழுந்திருக்கக்கூட இல்லை. அவரை ஒரு

முறை பார்த்தது. பிறகு கொட்டாவி விட்டுவிட்டு,
முன் காலைச் சாவதானமாக நக்கிக் கொண்டிருந்தது.

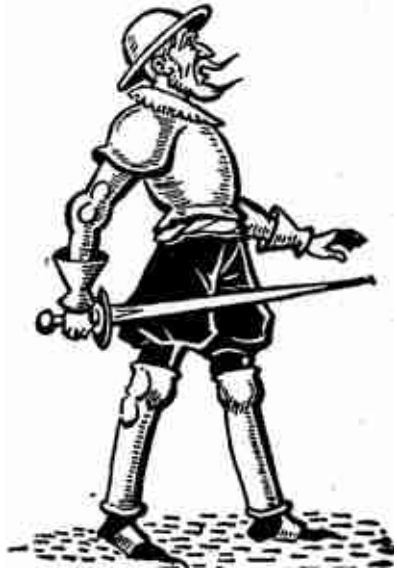
குயிக்சாட் சிறிது நேரம் காத்திருந்தார். மீண்டும்
சிங்கம் ஒருமுறை கொட்டாவிவிட்டது. பிறகு
முகத்தைத் திரும்பிக் கொண்டு தூங்க ஆரம்பித்து
விட்டது.

குயிக்சாட்டுக்கு ஒரே கோபம். அந்த ஆளைப்
பார்த்து, “எவ்வளவு நேரம் காத்திருப்பது? சிங்கத்தை
உடனே வெளியில் வரச் சொல்” என்றார்.

“வேண்டாம். நான் ஏதாவது செய்தால் அது
என்னைத் தீர்த்துக்கட்டி விடும்! ஆனால், உங்களைப்
போன்ற வீரரை அது ஒன்றும் செய்யாது. உங்களைப்
பார்த்துத்தான் அது பயப்படுகிறதே!”

“ஓ! சிங்கத்துக்கு
என்னைப் பார்த்ததும்
பயம். அதனால்தான் அது
வெளியே வர யோசிக்கிறது.
அப்படித்தானே? சரி,
கதவை மூடு. மூடிவிட்டு,
என் வீரத்தைப் பாராட்டி
இப்போதே நீ ஒரு நற்
சாட்சிப் பத்திரம் கொடுக்க
வேண்டும்.”

அவன் உடனே கதவை
மூடினான். நன்றாக மூடிய

தும், வண்டிக்காரனும், சாங்கோவும் அங்கு வந்து சேர்ந்தார்கள்.

சாங்கோவைப் பார்த்ததும், “சாங்கோ, என்னை யாரென்று நினைத்தாய்? சிங்கமே என்னைப் பார்த்துப் பயந்துவிட்டது!” என்றார் குயிக்காட்.

இதே போல் குயிக் சாட்டின் வீரப்பிரதாபங் களை விளக்கும் எத்தனையோ சம்பவங்களை டான் குயிக்காட் (Don Quixote) என்ற கதையிலே காணலாம்.

ஐந்து ஆண்டுகள் அடிமையாக இருந்த ஒருவர் தான் இந்த வேடிக்கைக் கதையைச் சொன்னவர்.

சர்வான்டெஸ் (Cervantes) என்பதுதான் அவர் பெயர். ஸ்பெயின் தேசத்தில் 1547-ஆம் ஆண்டில்- அதாவது ஆங்கில மகாகவி ஷேக்ஸ்பியர் பிறப்பதற்குப் பதினேழு ஆண்டுகள் முன்னால் பிறந்தார். ஷேக்ஸ்பியர் இறந்த ஆண்டிலே இறந்தார்.

இளம் வயதிலே கவிதை எழுத வேண்டும் என்ற ஆர்வம் அவருக்கு இருந்தது. 21 வதுவயதில் அவர் சில கவிதைகளை எழுதினார். அவற்றைப் புத்தகமாகவும் வெளியிட்டார். எதைப்பற்றி அவர் எழுதினார், தெரியுமா? ஸ்பெயின் தேசத்து அரசி இறந்து போனதைப் பற்றிதான்!

சர்வான்டெஸின் அப்பா ஒரு வைத்தியர். அறுவைச் சிகிச்சை செய்வதிலே அவர் கைதேர்ந்தவர். அப்பாவின் தொழிலைப் பிள்ளை பின்பற்றவில்லை. தாம் ஒரு போர் வீரராக வேண்டும் என்றே ஆசைப்பட்டார். 24 வது வயதில் பட்டாளத்தில் சேர்ந்தார். அப்போது ஸ்பானியர்கள் துருக்கியர் மேல் படையெடுத்துச் சென்றிருந்தனர். சர்வான்டெஸும் யுத்தத்திற்குச் சென்றார். யுத்த களத்தில் அவருக்குப் பலத்த காயம்! இடதுகை முறிந்து விட்டது. கடைசி காலம் வரை அந்தக்கை உபயோகமில்லாமலே இருந்து வந்தது.

கைமுறிந்து விட்டதே என்று அவர் கவலைப்படவில்லை. தொடர்ந்து யுத்தம் செய்தார். கடற் சண்டையிலும், தரைச் சண்டையிலும் அவர் பல அற்புதங்களைச் செய்தார்.

ஐந்து ஆண்டுகள் சென்றன. சொந்த நாட்டுக்குத் திரும்பிச் சென்று உற்றார் உறவினரைப் பார்க்க விரும்பினார். தம்முடைய படைத் தலைவரிடம் விருப்பத்தை வெளியிட்டார். உடனே அவர் அனுமதி கொடுத்தார். அத்துடன், சர்வான்டெஸிடம் ஒரு கடிதத்தையும் கொடுத்தார்.

அந்தக் கடிதத்தின் மேல் இருந்த விலாசத்தை சர்வான்டெஸ் பார்த்தார். அது ஸ்பெயின் தேசத்து அரசருடைய விலாசம்! உடனே சர்வான்டெஸ் படைத் தலைவரின் முகத்தைப் பார்த்தார்.

படைத் தலைவர் சர்வான்டெஸ் அருகே வந்தார். அவரது முதுகிலே தட்டிக் கொடுத்து, “சர்வான்டெஸ், நீ ஒரு சிறந்த வீரன். உன்னுடைய தேச பக்தியையும், அஞ்சா நெஞ்சத்தையும் விவரமாக இந்தக் கடிதத்தில் எழுதியிருக்கிறேன். இதைக் கொண்டு போய் நம் அரசரிடம் கொடு. விரைவில் உனக்குப் பதவி உயர்வு கிடைக்கும்” என்று சொன்னார்.

சர்வான்டெஸ் மகிழ்ச்சியுடன் கப்பல் ஏறி ஸ்பெயின் தேசத்தை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தார். ஆனால், அவருடைய மகிழ்ச்சி அதிக நாள் நீடிக்கவில்லை. வழியிலே கடற் கொள்ளைக்காரர்கள் அவர் இருந்த கப்பலைச் சுற்றி வளைத்துக் கொண்டார்கள். சர்வான்டெஸும் அவருடன் இருந்தவர்களும் கடற் கொள்ளைக்காரர்களை எதிர்த்துத் தீவிரமாகச் சண்டை செய்தார்கள். ஆனாலும், தப்ப முடியவில்லை. கடற்

கொள்ளைக் காரர்கள் எல்லோரையும் கைது செய்து விட்டார்கள்.

கைதானவர்களிடம் என்ன என்ன இருக்கின்றன என்று அவர்கள் சோதனை செய்தார்கள். சர்வான் டெஸைச் சோதனை செய்யும்போது, அரசருக்குப் படைத் தலைவன் எழுதிய கடிதத்தைப் பார்த்து விட்டார்கள். உடனே, “இவன் சாதாரண ஆளல்ல. இவனால் நமக்கு நிறையப் பணம் கிடைக்கும்” என்று ஆனந்தம் அடைந்தார்கள்.

கடற் கொள்ளைக்காரர்கள் சர்வான் டெஸை வட ஆப்பிரிக்காவிலுள்ள அல்ஜீரியாவுக்குக் கொண்டு சென்றார்கள். அங்கே ஹாஸன் என்று ஒரு பணக்காரன் இருந்தான். அவனிடம் பல அடிமைகள் இருந்தார்கள். அவன் மிகவும் பொல்லாதவன்; ஈவு இரக்கம் இல்லாதவன்; மிருகங்களைப் போலவே அடிமைகளை நடத்துவான்.

அவனிடம் சென்று, “இந்த ஆளை விற்பதற்காகக் கொண்டு வந்திருக்கிறோம். இவனைச் சாதாரண ஆள் என்று நினைத்துவிடவேண்டாம். இவன் பெரிய போர் வீரன். இவனை மீட்டுச் செல்ல யாராவது கட்டாயம் வருவார்கள். நீ எவ்வளவு பணம் கேட்டாலும் அவர்கள் தருவார்கள்” என்று சொன்னார்கள்.

அப்போது சர்வான் டெஸ், “ஏன் வீணாக ஆசைப் படுகிறீர்கள்? என் தந்தையோ பரம ஏழை. அவரால் ஒரு சிறுதொகை கூடக் கொடுக்க முடியாது” என்றார்.

ஆனாலும், ஹாஸன் தயங்கவில்லை. கடற் கொள்ளைக்காரர்களிடம் ஒரு தொகையைக் கொடுத்து சர்வான்டெஸை வாங்கிக் கொண்டான். அன்று முதல் சர்வான்டெஸ் அவனுக்கு அடிமையானார்! அவருடைய கையில் விலங்கு மாட்டப்பட்டது. கடினமான வேலைகளையெல்லாம் அவர் செய்தார். ஓய்வு என்பதே கிடையாது. ஒரு விநாடி ஓய்வு எடுத்தாலும், 'சுளீர்' என்று முதுகிலே கசை அடி விழும்! பாவம், எப்படியாவது விடுதலை பெற வேண்டும், தாய்நாடு செல்ல வேண்டும் என்று சர்வான்டெஸ் துடிதுடித்தார். தப்பி ஓடுவதற்குப் பல தடவைகள் முயன்றார்; முடியவில்லை.

ஹாஸனோ மிகவும் தந்திரசாலி. அவனிடம் எந்த முயற்சியும் பலிக்காது. சர்வான்டெஸ் தப்பி ஓட முயன்ற ஒவ்வொரு தடவையும் அவன் கண்டு பிடித்துவிட்டான்! ஒவ்வொரு தடவையும் கணக்கில் லாமல் கசை அடி கிடைத்தது. ஒரு தடவை எண்ணி ஆயிரம் அடிகள் அவருக்குக் கொடுக்கச் செய்தான்.

சர்வான்டெஸை அவன் அடிப்பதோடு நிறுத்திக் கொண்டான். வேறு ஓர் அடிமையாக இருந்தால், அந்த இடத்திலே அவனைக் கொண்டு குழிதோண்டிப் புதைத்திருப்பான்! சர்வான்டெஸிடம் அப்படி அவன் நடந்து கொண்டதற்குக் காரணம் வேறொன்றுமல்ல; என்றாவது ஒரு நாள் அவரைத் தேடி யாராவது வருவார்கள்; நிறையப் பணம் கொடுத்து மீட்டுச் செல்வார்கள் என்ற ஆசைதான். அவர் உயிரோடு

இருந்தால் தானே பணம் கிடைக்கும்? அதனால் தான் அவரை உயிரோடு வைத்திருந்தான்.

ஹாஸன் நினைத்தது வீண் போகவில்லை. சர்வான் டெஸின் உற்றார் உறவினருக்கு, அவர் எங்கே இருக்கிறார் என்பது தெரிந்தது. உடனே அவர்கள் தங்களிடமிருந்த பணத்தையெல்லாம் சேர்த்தார்கள்; கொஞ்சம் கடனும் வாங்கினார்கள். மொத்தம் 300 டக்கெட்ஸ் (ஒரு டக்கெட் என்பது சுமார் 10 ரூபாய்) சேர்ந்தது. அதை ஒரு சாமியாரிடம் கொடுத்து, அல்ஜீரியாவுக்கு அவரை அனுப்பி வைத்தார்கள்.

சாமியார் ஹாஸனிடம் சென்றார். அவனுடன் பேசிப் பார்த்தார். “500 டக்கெட்ஸ் தந்தால்தான் சர்வான்டெஸை விடுதலை செய்வேன்” என்றான் ஹாஸன்.

சாமியார் “300தான் என்னிடம் இருக்கிறது. இதைச் சேர்ப்பதற்கே மிகுந்த சிரமமாகிவிட்டது” என்று எவ்வளவோ சொல்லிப் பார்த்தார்.

ஹாஸன் பணத்திலே குறியாக இருந்தான். “500 என்றால் பேசுங்கள். இல்லாத போனால் வீண் பேச்சு வேண்டாம். திரும்பிப் போங்கள்” என்று கண்டிப்பாகக் கூறிவிட்டான்..

சாமியார் என்ன செய்வார்? மேலும் 200 டக்கெட்ஸ் வேண்டுமே! வேறு வழியில்லாததால் அவர் பிச்சை எடுத்துப் பணம் சேர்க்க ஆரம்பித்தார். தினமும் துறைமுகத்துக்குப் போய், அங்கு வரும் வியாபாரி

களிதம் கெஞ்சிக் கூத்தாடிக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகப் பணம் சேர்த்தார். தேவையான பணம் கிடைத்து விட்டது.

500 டக்கெட்டையும் கொண்டுபோய் ஹாஸனிதம் கொடுத்தார். 5 ஆண்டுகள் அடிமையாயிருந்த சர்வான்டெஸ் அன்று விடுதலை பெற்றார். அப்போது அவருக்கு வயது 34.

ஊருக்குத் திரும்பிய பிறகு சர்வான்டெஸ் முப்பது, நாற்பது நாடகங்கள் எழுதினார். ஒன்றிரண்டு நாடகங்களைத் தவிர, மற்றவை எல்லாமே சாதாரணமாக இருந்தன. “இத்தாலிய நாடகங்களைப் படித்துவிட்டு, அவற்றைப் போலவே எழுதுகிறார்” என்று சிலர் குறை கூறினார்கள்.

எவ்வளவுதான் எழுதினாலும், அவருக்குப் போதிய வருவாய் கிடைக்கவில்லை. வறுமை அவரை வாட்டி வதைத்தது. கடன் வாங்கிச் செலவு செய்தார். வாங்கிய கடனைக் குறித்த தேதியில் திருப்பிக் கொடுக்க முடியவில்லை. கடன் கொடுத்த சிலர் வழக்குத் தொடுத்தனர். பணத்தைத் திருப்பிக் கொடுக்க முடியாததால், இரண்டு மூன்று தடவைகள் அவரைக் கைது செய்து, சிறையிலும் அடைத்து வைத்தனர்!

வாழ்நாள் முழுவதும் அவர் அடைந்த தொல்லை களுக்குக் கணக்கே இல்லை. இவ்வளவு கஷ்டப்பட்ட ஒரு மனிதர், தாம் அனுபவித்த கஷ்டங்களை வைத்து ஒரு புத்தகம் எழுதியிருக்கலாம். அதைப் படித்து

நாமெல்லாம் கண்ணீர் விட்டிருப்போம். ஆனால், அவர் அப்படிப்பட்ட ஒரு சோகக் கதையை எழுதவில்லை. தாம் துன்பப்பட்டாலும் மற்றவர்கள் மகிழ்ச்சியோடு இருக்கவேண்டும் என்றே 55-வது வயதில் 'டான் குயிக்சாட்' கதையை எழுதினார்.

இந்தக் கதை வெளிவந்தவுடனே இதற்கு நல்ல வரவேற்புக்கிடைத்தது. எல்லோரும் சர்வான்டெஸைப்

பாராட்டத் தொடங்கினார்கள். அவருடைய புகழ் எங்கும் பரவ ஆரம்பித்தது.

“உங்கள் கதை மிக மிக நன்றாயிருக்கிறது. தொடர்ச்சியாக இன்னும் பல சம்பவங்களை எழுதுங்கள். நாங்கள் மேலும் மேலும் விரும்பிப் படிப்போம்” என்று பெரியவர்கள், சிறியவர்கள் எல்லோரும் அவரைக் கேட்டுக் கொண்டார்கள். சர்வான்டெஸ், அவர்கள் வேண்டுகோளைப் புறக்கணிக்கவில்லை. மேலும் பல சம்பவங்களை எழுதினார். அவற்றை இரண்டாம் பாகமாக வெளியிட்டார். அந்தப் புத்தகத்தையும் எல்லோரும் ஆவலாகப் படித்தார்கள்; ஆசிரியரைப் பாராட்டினார்கள்.

சர்வான்டெஸ் இந்தக் கதையை எழுதியதற்கு முக்கிய காரணம் உண்டு. அந்தக் காலத்தில்- அதாவது 16-வது நூற்றாண்டில், ஸ்பெயின் தேசத்தில் எத்தனையோ கதைகள் வெளிவந்தன. எல்லாக் கதைகளிலுமே பிரபுக்கள் இருப்பார்கள். அவர்கள் சாதாரணப் பிரபுக்களாக இருக்கமாட்டார்கள். வீராதி வீரர்களாயிருப்பார்கள். நம்ப முடியாத, நினைத்துக் கூடப் பார்க்க முடியாத காரியங்களையெல்லாம் மிக எளிதிலே செய்து விடுவார்கள்!

இந்த மாதிரிக் கதைகள் அளவுக்கு மேல் பெருகி வருவதைக் கண்டார் சர்வான்டெஸ். அவற்றைக் கிண்டல் செய்யவே குயிக்சாட் கதையை எழுதினார்; வெற்றியும் பெற்றார்.

ஸ்பெயின் தேசத்தில் இந்தக் கதைக்கு ஈடாக எந்தக் கதையுமே இல்லை என்று சொல்லுகிறார்கள். இப்படிப்பட்ட ஒரு சிறந்த கதை வெளிவந்து சரி

யாக ஆறு மாதம் ஆகு முன்பே சர்வான்டெஸ் இந்த உலகை விட்டுப் பிரிந்துவிட்டார்.

அவருடைய உடலை எங்கே புதைத்தார்கள் என்பது யாருக்குமே தெரியவில்லை. சிலர் இதுபற்றி ஆராய்ச்சி செய்தனர்; பலன் கிடைக்கவில்லை.

அவருடைய பூத உடல் எங்கு இருந்தால் என்ன? புகழ் உடம்புதான் இன்று வரை அழியாமல் இருந்து வருகிறதே!

புதையல் தீவுக் கதையைத் தந்தவர்!

இங்கிலாந்தின் தென்பகுதியிலே, கடற்கரை ஓரமாக ஒரு சத்திரம் இருந்தது. அந்தச் சத்திரத்தின் சொந்தக்காரருக்கு ஒரு மகன் இருந்தான். அவன் பெயர் ஜிம். சத்திரத்தில் தங்குகிறவர்கள் என்ன வேலை சொன்னாலும் அவன் சுறு சுறுப்பாகச் செய்வான்.

ஒரு நாள் அந்தச் சத்திரத்திற்கு வயதான ஒரு மனிதன் வந்தான். அவன் தன் கூடவே ஒரு பெரிய பெட்டியையும் கொண்டு வந்திருந்தான். “நான் இங்கே தங்க வேண்டும்” என்றான் அவன்.

சத்திரத்துக்காரர், மேல் மாடியில் ஓர் அறையை அவன் தங்குவதற்குக் கொடுத்தார். அவன் அங்கேயே மாதக் கணக்கில் தங்கியிருந்தான். ஆனால், அவன்

சத்திரத்திற்கு வாடகையே கொடுக்கவில்லை. சாப் பிட்டதற்கும் பணம் கொடுக்கவில்லை. சத்திரத்துக் காரருக்கு அவனிடம் பணம் கேட்கவே பயமாயிருந்தது. காரணம், அவன் எப்போதும் கோபக்காரனைப்போல் இருப்பான். எல்லோருக்குமே அவனைக் கண்டால் பயம்!

அந்த மனிதனின் பெயர் என்ன என்று அங்கு யாருக்குமே தெரியாது. “என்னை ‘காப்டன்’ என்றே கூப்பிடுங்கள்” என்று அவன் சொல்லி வைத்திருந்தான். அதனால், எல்லோரும் அவனை ‘காப்டன்’ என்றே அழைத்து வந்தார்கள்.

அவன் வரும் போது கொண்டு வந்தானே ஒரு பெரிய பெட்டி, அதற்குள் என்ன இருக்கிறது என்று யாருக்குமே தெரியாது. அதை அவன் ஒரு நாள் கூடத் திறந்ததில்லை. ஆனாலும், அவன் அந்தப் பெட்டியை மிகவும் பத்திரமாகப் பாதுகாத்து வந்தான்.

ஒருநாள் யாரோ ஒருவன் காப்டனைத் தேடி வந்தான். அவனுக்கும் காப்டனுக்கும் பலத்த வாக்கு வாதம் நடந்தது. சிறிது நேரத்தில் இருவரும் கத்திச் சண்டை போடத் தொடங்கிவிட்டனர். சண்டையில் காப்டனுக்குப் பலத்த காயம். கீழே விழுந்துவிட்டான். வந்தவன் ஓடி மறைந்தான். காப்டனின் உடல் நிலை மோசமாயிருந்தது. படுக்கையிலே கிடந்தான்.

சிலநாட்கள் சென்றன. ஜிம்மின் தகப்பனார் இறந்து விட்டார். அவர் இறந்த மறுநாள் கண் தெரியாத ஒரு கூனக் கிழவன் சத்திரத்துக்கு வந்தான். அவன் உடல்

நலமில்லாமல் படுத்திருந்த காப்டனிடம் ஒரு கடிதத்தைக் கொடுத்துவிட்டு வெகு வேகமாகத் திரும்பிப் போய்விட்டான்.

காப்டன் அந்தக் கடிதத்தைப் படித்துப் பார்த்தான். உடனே, “ஆ! என்ன! பெட்டி வேண்டுமாம்! இரவு பத்து மணிக்கு வருகிறார்களாம்! அப்படியானால், இப்போதே இந்த இடத்தை விட்டுப் பெட்டியுடன் கிளம்ப வேண்டும்” என்று கத்திக் கொண்டே படுக்கையை விட்டு எழுந்தான். எழுந்தவன், மறுவிநாடி தொப்பென்று படுக்கையிலே விழுந்தான். அவ்வளவு தான்; மூச்சு நின்றுவிட்டது!

அவன் இறந்ததும் ஜிம் தன் அம்மாவை அழைத்தான். இருவருக்கும் என்ன செய்வது என்றே தெரியவில்லை.

“நமக்கு இவன் ஏராளமாகப் பணம் தர வேண்டுமே! பெட்டியைத் திறந்து பார்ப்போம். பணம் இருந்தால், நமக்குச் சேர வேண்டியதை மட்டும் எடுத்துக் கொள்ளலாம்” என்றாள் அம்மா.

பெட்டிச் சாவியை ஒரு கயிற்றிலே கோத்து, அந்தக் கயிற்றைக் கழுத்திலே மாட்டிக் கொண்டிருந்தான் காப்டன். அந்தச் சாவியை எடுத்து இருவரும் பெட்டியைத் திறந்தார்கள். பெட்டிக்குள்ளே ஒரு புதிய உடுப்பு இருந்தது. ஒரு பழைய கடிகாரம், கொஞ்சம் புகையிலை, சில கிளிஞ்சில்கள் எல்லாம் இருந்தன. பணத்தைக் காணோம்! நன்றாகத் தேடிப் பார்த்தார்கள். அடியிலே ஒரு பழைய போர்வை இருந்தது. அம்மா

அதை வெளியில் எடுத்தாள். எடுத்ததும், அதன் அடியிலே ஒரு பை நிறையப் பணம் இருந்தது. வேண்டிய பணத்தை எடுத்துக் கொண்டார்கள். பணப் பைக்குப் பக்கத்திலே இன்னொரு பையும் இருந்தது. அதன் வாய்ப்பாகம் தைத்திருந்தது.

அந்தப் பையை எடுத்துக் கொண்டு, தன் குடும்ப டாக்டரிடம் சென்றான் ஜிம். அப்போது அந்த டாக்டர் அவருடைய நெருங்கிய நண்பர் ஒருவரும் இருந்தார். டாக்டர் அந்தப் பையை வாங்கி, கத்தரியால் அதன் வாய்ப்பாகத்தை வெட்டினார். உள்ளே ஒரு படம் இருந்தது. அது ஒரு தீவின் படம்!

மூவரும் அந்தப் படத்தை உற்றுப் பார்த்தார்கள். சிவப்பு மையில் மூன்று பெருக்கல் குறிகள் இருந்தன. ஓரிடத்தில், 'இங்கே புதையல்' என்றும் எழுதப்பட்டிருந்தது. அந்தத் தீவுப் படத்தின் அடியிலே 'J.F.' என்ற கையெழுத்தும் இருந்தது.

உடனே டாக்டரின் நண்பர் துள்ளிக் குதிக்கத் தொடங்கிவிட்டார். "சந்தேகமில்லை. இது கடற் கொள்ளைக்காரனாகிய ஃபிளின்ட் என்பவனின் கையெழுத்துத்தான்! அவன் புதையலை எங்கே ஒளித்து வைத்திருக்கிறான் என்பதைத் தான் இந்தப் படம் காட்டுகிறது! எப்படியாவது நாம் அந்தப் புதையலை அடைய வேண்டும்" என்றார். வெகு நேரம் புதையலைப் பற்றியே அவர்கள் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். பிறகு, டாக்டரின் நண்பர், "உடனேயே நாம் புறப்பட்டுப் போய், புதையல் எடுக்க வேண்டும். நான் கப்பலுக்கு ஏற்பாடு செய்கிறேன். நாம் எல்லோரும் கடலைக் கடந்து இந்தத் தீவுக்குப் போவோம். திரும்பும் போது, கோடீஸ்வரர்களாகத் திரும்புவோம்" என்றார்.

எல்லோரும் கப்பலில் புறப்பட்டார்கள். கப்பல் தலைவர், டாக்டர், ஜிம், டாக்டரின் நண்பர், அவருடைய வேலைக்காரர்கள் ஆகியோர் கப்பலில் சென்றார்கள். தங்களுடன் கப்பலில் வேலை செய்யச் சிலரையும், ஒரு சமையல்காரனையும் அவர்கள் அழைத்துச் சென்றார்கள். அந்தச் சமையல்காரன் ஒரு நொண்டி. அவனுக்கு ஒரு கால் கிடையாது.

கப்பல், புதையல் தீவை நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது. அப்போது, ஜிம் கப்பலின் ஒரு மூலையில் இருந்த பீப்பாய் அருகே போனான். கப்பல் ஊரை விட்டுப் புறப்படும்போது அது நிறைய ஆப்பிள் பழங்கள் இருந்தன. பிரயாணத்தின் போது சாப்பிடுவதற்காகத் தான் வாங்கி வைத்திருந்தார்கள். ஜிம் பீப்பாய்க்குள் எட்டிப் பார்த்தான். அடியில் ஒன்றிரண்டு ஆப்பிள் பழங்களே கிடந்தன. ஜிம் பீப்பாய்க்குள் குதித்து, அடியில் கிடந்த பழங்களை அங்கிருந்தவாறே கடித்துத் தின்று கொண்டிருந்தான். கப்பல் ஆடி அசைந்து சென்றதால், தொட்டிலில் போட்டு ஆட்டு வது போலிருந்தது அவனுக்கு! அப்படியே பீப்பாய்க்குள் தூங்கிவிட்டான்.

சிறிது நேரம் சென்றது. யாரோ பலமாகப் பீப்பாயின் மேல் சாய்வது போலிருந்தது. அதிர்ச்சியில் ஜிம் விழித்துக் கொண்டான். அப்போது ஏதோ பேச்சுக் குரல் கேட்டது. உற்றுக் கேட்டான். அது ஒற்றைக்கால் சமையல்காரனின் குரல்தான்!

“புதையல் தீவை நெருங்கி விட்டோம். டாக்டரிடம் படம் இருக்கிறது. அதன் உதவியால் அவர் புதையலைக் கண்டுபிடித்து விடுவார். புதையலை எடுத்துக் கொண்டு திரும்பும் போது, ஊர் நெருங்கும் வரை நாம் நண்பர்கள் போலவே நடக்க வேண்டும். ஊர் நெருங்கியதும் நாம் ஒவ்வொருவராகத் தீர்த்துக் கட்டி விட வேண்டும். கப்பல் தலைவன், டாக்டர், டாக்டரின் நண்பர் ஜிம் எல்லோரையும் கொன்று கடலுக்குள் தள்ளிவிட்டால், அப்புறம் புதையல்

நமக்குத்தான் சொந்தம்! நாமெல்லாம் பெரும் பணக் காரர்களாகி விடுவோம்.”

அந்த ஒற்றைக்கால் சமையல்காரனின் பயங்கரத் திட்டத்தைக் கேட்டதும் ஜிம் திடுக்கிட்டான். டாக்டரி டத்திலும், மற்றவர்களிடத்திலும் ஜிம் இந்தச் சதித் திட்டத்தைக் கூறியபோது அவர்களும் திடுக்கிட்டார்கள்.

ஆனாலும், அந்தத் துரோகிகளின் திட்டம் நிறைவேறவில்லை. எப்படி அவர்களுடைய ஆசையில் ஜிம், டாக்டர்- இருவரும் மண்ணைப் போட்டார்கள், எத்தகைய வீரச் செயல்களை அவர்கள் புரிந்தார்கள், கடைசியில் எப்படிப் புதையலைக் கண்டுபிடித்துக் கப்பலுக்குக் கொண்டு வந்தார்கள், எவ்வளவு மகிழ்ச்சியோடு பணக்காரர்களாக ஊர் திரும்பினார்கள் என்பதெல்லாம் சொல்வதென்றால் அது ஒரு தனிப் புத்தகமாகி விடும்!

புதையல் தீவு' (Treasure Island) என்னும் இக்கதை வெளி வந்ததும், ஆங்கிலச் சிறுவர்களெல்லாம் தங்களுக்கே புதையல் கிடைத்துவிட்டது போல் நினைத்தார்கள். ஆசை ஆசையாகப் படித்தார்கள். படித்துப் படித்து மகிழ்ந்தார்கள். இந்தக் கதை எப்படி எழுதப்பட்டது என்பதே ஒரு சுவையான கதை!

இந்தக் கதையை எழுதிய ஆசிரியர் பெயர் ராபர்ட் லூயிஸ் டீவன்சன் என்பது. ஆர்.எல்.எஸ். என்றாலே ஆங்கிலம் அறிந்த அனைவருக்கும் தெரியும். அவர் ஒரு விதவையைக் கல்யாணம் செய்து கொண்டிருந்தார்.

அவளுக்கு ஏற்கெனவே லாயிட் என்று ஒரு மகன் இருந்தான். ஸ்டீவன்சனுக்கு அவன் மேல் பிரியம் அதிகம். அவனும் கெட்டிக்காரன்,

ஒரு நாள் அவன் ஒரு காகிதத்தில் ஏதோ வரைந்து கொண்டிருந்தான். அப்போது ஸ்டீவன்சன் அங்கு வந்தார். அவர் பின்புறமாக நின்று அவன் என்ன வரைகிறான் என்று பார்த்தார். அவன் பூகோளப் படம்போல் ஏதோ ஒன்றை வரைந்து கொண்டிருந்தான். உடனே, ஸ்டீவன்சன் அவன் கையிலிருந்த பென்சிலை வாங்கி, இப்படியும் அப்படியுமாக ஏதோ சில கோடுகளை இழுத்தார். அது ஒரு தீவு போல இருந்தது. அதிலே ஒரு மலையை வரைந்தார். பிறகு மூன்று பெருக்கல் குறிகளைப் போட்டார். கடைசியாக ‘புதையல் தீவு’ என்று எழுதினார்.

அவர் இப்படி எழுதியதும் லாயிட் “ஓ, எனக்குத் தெரியுமே! இதை வைத்து ஒரு கதை எழுதப் போகிறீர்கள்! அப்படித்தானே!” என்றான்.

ஸ்டீவன்சன் அப்போது எதுவும் சொல்லவில்லை சிரித்துக்கொண்டே போய்விட்டார்.

மறுநாள் ‘லாயிட்!’ என்று அழைத்தார் ஸ்டீவன்சன். லாயிட் வந்தான்.

“இப்படி உட்கார். நான் படிக்கிறேன்; கேள்” என்று சொல்லிவிட்டு அவர் தாம் எழுதியதைப் படிக்கத் தொடங்கினார். கேட்டுக் கொண்டே இருந்தான் லாயிட். கேட்கக் கேட்க அவனுக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது.

“அப்புறம்... உம், அப்புறம்!” என்று இடையிடையே கேட்டான்.

மிகச் சுவையான ஒரு கட்டத்தில் ஸ்டீவன்சன் கதையை நிறுத்திவிட்டார். பையனுக்கு ஏமாற்றமாயிருந்தது. “கவலைப்படாதே; இதுதான் ‘புதையல் தீவு’ கதையின் முதல் பாகம். நாளைக்குள் அடுத்த பாகம் முடிந்துவிடும். அதையும் உனக்குப் படித்துக் காட்டுகிறேன்” என்றார்.

அன்று முதல் அந்தக் கதை வெகு வேகமாக வளர்ந்தது. முழுவதையும் படித்ததும், லாயிட் அடைந்த ஆனந்தத்திற்கு அளவே இல்லை. அன்று லாயிட் குதூகலம் அடைந்ததைப் போலவே, பல்லாயிரக்கணக்கான சிறுவர்களைப் பிற்காலத்தில் இக்கதை எல்லையற்ற மகிழ்ச்சியடையச் செய்தது.

ஸ்டீவன்சன் ஸ்காட்லாந்தில் 1850-ல் பிறந்தார். சிறுவயதில் அவர் எப்போதும் நோயாளியாகவே இருப்பார். இதனால், பள்ளிக்கூடத்திற்குக்கூடச் சரியாகப் போக முடியவில்லை. அவருடைய அறையில் உட்கார்ந்து எப்போதும் ஏதாவது படித்துக்கொண்டிருப்பார் அல்லது கற்பனை உலகில் சஞ்சரித்துக் கொண்டிருப்பார்.

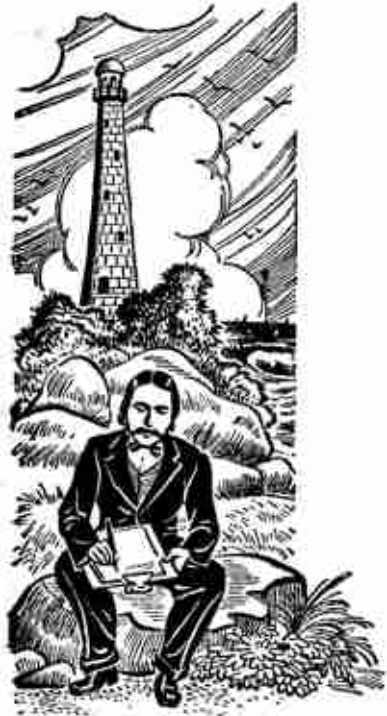
உட்கார்ந்திருக்கும் படுக்கையைக் கப்பலாக அவர் நினைத்துக் கொள்வார். அந்தக் கப்பல் கடலைக் கடந்து எங்கெங்கெல்லாமோ போகும். அப்போது அவர் கப்பல் தலைவனாயிருப்பார். வழியிலே கப்பற் கொள்ளைக்காரர்கள் வருவார்கள். அவர்களோடு

சண்டை பலமாக நடக்கும். சண்டையில் வென்ற பிறகு, ஒரு தீவுக்குக் கப்பல் போகும். அங்கே பல விசித்திரங்கள் நடக்கும். இப்படி அவர் கற்பனையில் பலகாட்சிகள் தோன்றும். அவற்றை நினைத்து நினைத்து அவர் மகிழ்ச்சியடைவார்.

சிறுவயதில் அவருக்குப் பிடித்தமான விளையாட்டு கண்ணாம்பூச்சிதான்! அவரால் வேகமாக ஓட முடியாது. அதனால், நண்பர்களுடன் தினமும் கண்ணாம்பூச்சி விளையாடுவார். அந்த விளையாட்டிலே அவரை மிஞ்ச எவராலும் முடியாது. செடிகளுக்குப் பின்னால் மறைந்து மறைந்து செல்வதில் சமர்த்தர்!

ஸ்லீவன்சனின் ஆறாவது பிறந்த நாளன்று அவருடைய அத்தை ஒரு பொம்மைத் 'தியேட்டர்'

பரிசளித்தார். அதை வைத்துக் கொண்டு ஸ்லீவன்சன் தினமும் விளையாடுவார். அட்டையிலே கப்பல்கள், சிப்பாய்கள், வேடிக்கை வேடிக்கையான மனிதர்கள் முதலியோரின் உருவங்களையெல்லாம் வெட்டுவார். அவர்களை மேடையில் நிற்க வைத்து

நாடகம் நடத்துவார். நாடகத்திற்கு வேண்டிய கதை, வசனம் எல்லாவற்றையும் அவரே தயார் செய்வார். இதனால் அவருடைய கற்பனை மேலும் மேலும் வளர்ந்தது.

ஸ்டீவன்சனின் தாத்தா கலங்கரை விளக்குக் கட்டுவதிலே நிபுணர். பல கலங்கரை விளக்குகளை அவர் கட்டினார். அவரைப் போலவே அவருடைய மகனும்- ஸ்டீவன்சனின் அப்பாவும்- கலங்கரை விளக்குக் கட்டும் தொழிலை மேற்கொண்டார். தம்முடைய மகனும் கலங்கரை விளக்குக் கட்டும் தொழிலில் ஈடுபடுவான் என்று அவர் எண்ணக் கோட்டை கட்டினார். ஆனால், அது நிலைக்க வில்லை. கற்பனைக் கோட்டை கட்டிய ஸ்டீவன் சனுக்கு, கலங்கரை விளக்குக் கட்டுவதில் மனம் செல்லவில்லை.

ஆனாலும், ஸ்டீவன்சன் பெருமையாகச் சொல்லிக் கொள்வார். “என் தாத்தா எத்தனையோ கலங்கரை விளக்குகள் கட்டியிருக்கிறார். அவைகளே அவருடைய நினைவுச் சின்னங்கள்” என்பார். ஆனால், அவற்றைக் காட்டிலும் நிலையான நினைவுச் சின்னத்தை ஸ்டீவன்சன் தமக்கு ஏற்படுத்திக் கொண்டுவிட்டார். அது அவருடைய கதைகளே.

ஸ்டீவன்சன் உடல்நிலை சிறு வயதில் மட்டுமன்று; எப்போதுமே மோசமாகத்தான் இருந்தது. அடிக்கடி கடல் பயணம் போனால், உடம்புக்கு நல்லது என்று அவர் நினைத்தார். அவ்வாறே பலமுறை கடல்

பிரயாணம் செய்திருக்கிறார். உடல் நிலை எப்படியிருந்தாலும் கதைகள் எழுதுவதை, மட்டும் அவர் ஒருபோதும் நிறுத்தியதில்லை.

அவர் தாம் செய்த யாத்திரைகளைப் பற்றியெல்லாம் சுவைபட எழுதியிருக்கிறார். தோணி யாத்திரையைப் பற்றி ஒரு புத்தகம், கழுதையுடன் செய்த யாத்திரையைப் பற்றி ஒரு புத்தகம்- இப்படிப் பல புத்தகங்கள்.

அவர் சிறுவருக்காக எழுதிய 'புதையல் தீவு' அமோகமான வரவேற்பைப் பெற்றதும், அவர் எழுதிய குழந்தைப் பாடல்கள் புத்தகமாக வெளிவரத் தொடங்கின. அந்தப் பாடல்களை இன்றும் ஆங்கிலம் படிக்கும் குழந்தைகள் விரும்பிப் படித்து மகிழ்கின்றனர்.

ஸ்டீவன்சன் எதை எழுதினாலும், அதை வெளியிடப் பல பத்திரிகைக்காரர்கள் காத்து இருந்தனர். அவரது பெயரும் புகழும் எங்கும் பரவியிருந்ததே இதற்குக் காரணம். ஆனால், ஸ்டீவன்சன் தாம் எழுதியதைக் கவனமாகப் படித்துப் பார்ப்பார். 'நன்றாயில்லை' என்று நினைத்தால், உடனே கிழித் துப் போட்டு விடுவார். ஒரு சமயம், அவர் தாம் எழுதிய ஒரு கதையைத் தமது மனைவியிடம் படித்துக் காட்டினார். அது அவ்வளவு நன்றாக இல்லை என்று அந்த அம்மையார் கூறினார். உடனே அவர் அதைக் கிழித்துப் போட்டு விட்டார்!

மற்றொரு சமயம், ஒரு பத்திரிகை ஆசிரியரின் வேண்டுகோளுக்கிணங்க அவர் ஒரு கதை எழுதித்

தருவதாக ஒப்புக்கொண்டார். அக்கதைக்கு 40 பவுன் கொடுப்பதாக ஆசிரியர் தெரிவித்திருந்தார். கதையை எழுதி முடித்ததும், ஸ்டீவன்சன் படித்துப் பார்த்தார். தாம் எதிர்பார்த்த அளவு அது அமையவில்லை. அதனால், அதை அந்த ஆசிரியரிடம் கொடுக்க அவர் விரும்பவில்லை. ஆனால், ஆசிரியருக்கு அந்தக் கதை மிகவும் பிடித்திருந்தது. கட்டாயப்படுத்தி வாங்கி, அதைத் தமது பத்திரிகையில் வெளியிட்டு விட்டார். ஆனால், பணம் கொடுக்க வந்தபோது, ஸ்டீவன்சன் பெற்றுக் கொள்ள மறுத்துவிட்டார். ஆசிரியர் மிகவும் கட்டாயப் படுத்தியதன் பேரில் 40 பவுனுக்குப் பதிலாக 30 பவுன் பெற்றுக்கொண்டார்.

ஸ்டீவன்சன் 44 ஆண்டுகள் இவ்வுலகில் வாழ்ந்தார். அவர் ஒரு சமயம் “நான் இறந்தபின் என்னுடைய உடலை என் வீட்டுக்குப் பின்புறமுள்ள மலையில்தான் புதைக்க வேண்டும்” என்று சொல்லியிருந்தார். அதன்படியே அவர் இறந்த பிறகு, அவரது உடல் அந்த மலையில் புதைக்கப் பட்டது.

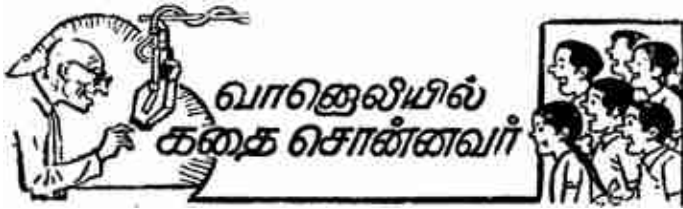
அவர் நூல்கள் பல மொழிகளிலும் மொழி பெயர்க்கப்பட்டு இருக்கின்றன. அவருடைய பிரசித்தி பெற்ற ‘புதையல் தீவு’ திரைப்படமாகவும் வெளிவந்திருக்கிறது.

அந்தக் கதையில் அவர் அறிமுகப்படுத்திய புதையல் தீவை உண்மையான தீவு என்றே எண்ணிப் பல பேர் ஏமாந்து போயிருக்கிறார்கள். அந்தக் கதையில் வரும்

பாத்திரங்களையும் அவர் மறக்க முடியாதபடி செய்து விட்டார்!

கடைசி மூச்சு இருக்கும்வரை படிப்பதிலும் எழுதுவதிலுமே அவர் பேரின்பம் கண்டார். அதன் பயன், இப்போது அவரது நூல்களைப் படித்து உலகம் பேரின்பம் அடைகிறது!

வயலில் வரப்பின் பேரில் ஒரு தவளை தன் பாட்டுக்கு எதையும் பாராமல் சுகமாயோசனை செய்து கொண்டிருந்தது. ஒரு பாம்பு அதன் பின்னால் வந்து அதை விழுங்கிவிட்டது.

செத்துப்போன தவளை பிரம்மனிடம் சென்றது. அது ஒரு பாவமும் செய்யாதபடியால் அதைச் சந்தோஷமாக, “வா! குழந்தாய்” என்று வரவேற்றான்.

“உனக்கு என்ன வேண்டும்? மறுபடி தவளையாகப் பிறக்க வேண்டுமா, அல்லது மனிதனாகப் பிறக்க விரும்புகிறாயா?” என்று கேட்டான்.

“பகவானே! நான் பாம்பாகப் பிறக்க விரும்புகிறேன்” என்றது தவளை.

“சரி போ! நல்ல புத்தி வந்ததும் திரும்பி வா”
என்றான் பிரம்மன்.

பாம்பின் மேல் அதற்குள்ள பயத்தினால், பாம்பாகி விட்டால் பிறகு பயமில்லை என்று நினைத்தது தவளை. இப்படி வரம் கேட்டுப் பெற்று மறுபடி வயலில் பாம்பாகி வந்து சேர்ந்தது.

ஒரு நாள் குடியானவனும் அவன் மகனும் கிராமத்திலிருந்து வயலுக்கு வந்து கொண்டிருந்தார்கள். பையன் பின்னால் வந்தான். தகப்பன் முன்னால் ஒரு தடி வைத்துக் கொண்டு நடந்தான்.

பாம்பைப் பார்த்ததும், “நில் முத்துசாமி!” என்று மகனுக்குச் சொல்லிவிட்டு, பாம்பின் மேல் தடியால் ஒரு நல்ல அடி போட்டான். அது துள்ளிச் சுருண்டு புரண்டது. அடிமேல் அடிபோட்டுக் கொன்றான்.

“நான் ஒன்றும் செய்யவில்லை, என்பாட்டுக்கு மாலை வெய்யிலை அனுபவித்துக்கொண்டிருந்தேன். என்னை அந்த மனிதன் அடித்து நசுக்கி இம்சை செய்து கொன்றான்” என்றது பாம்பு பிரம்மனிடம்.

“நீ தவளையாக இருந்த போது பாம்பாக வேண்டும் என்றாய். இப்போது

என்ன வேண்டுகிறாய்?
நீ ஒரு பாவமும் செய்ய
வில்லை. கேள்!”
என்றான் பிரம்மன்.

“நான் தடியாக
வேண்டும். அதைத்தான்
விரும்புகிறேன். அந்த
மனிதனை அடித்துக்
கொல்ல வேண்டும்”
என்றது.

“குழந்தாய்! முதலில்
மரமாகி பிறகு தடியாக
வேண்டும். தடியாகவே
பிறக்க முடியாது”

என்றான் பிரம்மன்.

“சரி. நான் வேப்ப மரமாக விரும்புகிறேன்” என்றது
பாம்பு.

“நீ கேட்டது சரி. ஒரு தீமையும் செய்யாத வேப்ப
மரமாவாய், போ” என்றான் பிரம்மன்.

வேப்ப மரம் வளர்ந்தது. நன்றாக வளர்ந்தது. பூ
கம கம வென்று பூத்தது. பிறகு நிறையக் காய்த்தது.
ஊரில் சிறுமிகள் பழத்தைப் பொறுக்கி எடுத்துக்
கொட்டையைச் செக்கில் போட்டு எண்ணெய்
எடுக்கக் கொடுத்தார்கள்.

“ஐயோ! என் குழந்தைகளை இப்படிச் செக்கில் போட்டு இம்சிக்கிறார்களே’ என்று அழுதது மரம். பிறகு துயரத்தை மறந்து மறுபடி பூத்தது. மறுபடி காய்த்தது. அந்த வருஷமும் கொட்டையை எடுத்துச் செக்கில் போட்டு ஆட்டினார்கள். மரம் கண்ணீர் விட்டு அழுதது.

இப்படியே பல ஆண்டுகள் வேப்ப மரம் துயரத்தில் கழித்தது. பிறகு ஒருநாள் குடியானவன் கோடாலி எடுத்துக்கொண்டு வந்தான். மரத்தை வெட்டித் தள்ளினான். அந்த இடத்தில் சோளம் விதைத்துப் பயிர் செய்யலாம் என்று குடியானவன் மரத்தை வெட்டிப் போட்டான். விறகுக்கும் குடிசை கட்டுவ தற்கும் போக, ஒரு தடியும் செதுக்கி எடுத்துக் கொண்டான்.

தடி எடுத்துக்கொண்டு குடியானவன்- அவன் கொஞ்சம் முரடன். எல்லாரையும் விரட்டிக் கொண்டிருந்தான்.

ஒரு நாள் சண்டையில் தடியைக் கொண்டு ஒருவனை அடித்தான். அவன் பெரிய காயமடைந்து கச்சேரியில் வழக்குச் செய்தான். குடியானவனைத் தண்டித்துவிட்டுச் சண்டையில் உபயோகித்த தடியைக் கொளுத்திவிட வேண்டும் என்று நீதிபதி உத்தர விட்டார். தடி எரிந்து சாம்பலாய்ப் போய்விட்டது.

“எனக்கு மறு பிறப்பு வேண்டாம்” என்றது தடி பிரம்மனிடம்.

இந்தக் கதையைக் கூறியவர் யார் என்று உங்களுக்குத் தெரிந்திருக்கும். அவர்தாம் நம் தேசத்தின் கவர்னர் ஜெனரலாக இருந்த முதல் இந்தியர்; நம் தேசத்தின் கடைசி கவர்னர் ஜெனரலும் அவர்தாம். ஆம், ராஜாஜியைத்தான் குறிப்பிடுகிறேன்.

இந்தத் தவளைக் கதையைப் போல் அவர் சுமார் 60 கதைகளை வாரா வாரம் சென்னை வானொலி மூலம் சிறுவர்களுக்காகத் தொடர்ந்து கூறிவந்தார். குட்டிக் கதைகள் கூறுவதில் ராஜாஜிக்கு நிகர் ராஜாஜியேதான்! கூட்டங்களில் பேசும்போது பெரிய பெரிய விஷயங்களை யெல்லாம் சிறு சிறு கதைகள் மூலமாகவும், உதாரணங்கள் மூலமாகவும் மிக எளிதிலே விளக்கி விடுவார். அவர் எழுதியுள்ள புத்தகங்கள் பல. அவற்றிலே 'வியாசர் விருந்து', 'சக்கரவர்த்தித் திருமகன்' இரண்டையும் சிறுவர்களும் படித்து இன்புறலாம். அவ்வளவு அழகாக, எளிமையாக அவற்றை எழுதியிருக்கிறார்!

சேலம் ஜில்லாவில் துறைப்பள்ளி என்ற கிராமத்திலே 1878ஆம் ஆண்டு ராஜாஜி பிறந்தார். தந்தையார் பெயர் சக்கரவர்த்தி ஐயங்கார். தாயார் பெயர் சிங்காரம்மாள். ராஜாஜிக்குத் தாய் தந்தையர் இட்ட பெயர் ராஜகோபாலன்.

ராஜாஜிக்கு இளமையிலே நல்ல ஞாபகசக்தி இருந்தது. புத்தகத்தை ஒருமுறை புரட்டிப் பார்த்தாலே போதும்; அதிலுள்ள விஷயம் மனத்திலே நன்றாகப் பதிந்துவிடும்!

ஆரம்பப் படிப்பைக் கிராமத்திலே படித்தார். பிறகு மேல் படிப்புக்காகப் பெங்களூர் சென்றார். அங்கே பி.ஏ. வரை படித்துப் பட்டம் பெற்றார். அதன் பிறகு, சென்னை வந்து சட்டக் கல்லூரியில் சேர்ந்தார். அப்போது, கடற்கரைக்குப் பக்கத்திலுள்ள ஒரு மாணவர் விடுதியிலே அவர் தங்கியிருந்தார்.

ஒரு நாள் அந்த விடுதிக்கு, சுவாமி விவேகானந்தர் வந்தார். அவர் விடுதியைச் சுற்றிப் பார்த்துக் கொண்டு வரும்போது, ராஜாஜி இருந்த அறைக்குள்ளே நுழைந்தார். அந்த அறைச் சுவரில் கிருஷ்ணபகவானின் படம் ஒன்று மாட்டப்பட்டிருந்தது. அது ஒரு வர்ணப் படம். அதில் கிருஷ்ணபகவானுடைய உடல் நீல வர்ணத்தில் தீட்டப்பட்டிருந்தது.

அதைப் பார்த்ததும் விவேகானந்தர், மாணவராயிருந்த ராஜாஜியைப் பார்த்து, “கிருஷ்ணபகவா னின் உடல் நீல நிறத்தில் இருக்கிறதே, காரணம் தெரியுமா?” என்று கேட்டார்.

உடனே ராஜாஜி, ஜன்னல் வழியாகத் தெரிந்த கடலையும் ஆகாயத்தையும் காட்டி, “ஆகாயம் நீலமாக இருக்கிறது. கடலும் நீலமாக இருக்கிறது. இரண்டும் எல்லையில்லாது விரிந்து கிடக்கின்றன. அவற்றைப் போலவே, கிருஷ்ணபகவானும் எல்லையில்லாது எங்கும் வியாபித்துள்ளார் என்பதைக் காட்டவே நீல நிறம் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது” என்றார்.

இந்தப் பதிலைக் கேட்டதும், விவேகானந்தர் மிகவும் வியப்படைந்தார். ராஜாஜியை மனமாரப் பாராட்டினார்.

சேலத்திலே ஒரு பங்களா இருக்கிறது. அதில் பேய் வசிப்பதாக அந்தக் காலத்தில் எல்லோரும் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்கள். அந்தப் பங்களாவுக்குப் ‘பேய் பங்களா’ என்ற பெயரையும் சூட்டி விட்டார்கள்.

பேய் இருக்கிறது என்று சொல்லும்போது, அதில் யாராவது போய்க் குடியிருப்பார்களா? அது காலியாகவே இருந்து வந்தது.

ராஜாஜிக்குப் பேய் பிசாசுகளிலெல்லாம் நம்பிக் கையே கிடையாது. பேய் என்பதெல்லாம் வெறும் மனப்பேய்தான் என்று அவர் கருதுபவர். ஆகையால், அந்தப் பேய் பங்களாவில் அவர், தம்முடைய குடும்

பத்துடன் போய் வசிப்பதென்று தீர்மானித்தார். அவருடன், அவருடைய நெருங்கிய நண்பர்கள் இருவரும் குடும்பத்தோடு அங்கே குடியேறினர்.

இதைக் கண்ட ஊர் மக்களெல்லாம், “ஐயோ பாவம்! இவர்களைப் பேய் என்ன செய்யப் போகிறதோ!” என்று அனுதாபப்பட்டனர்.

ஆனால், ராஜாஜியோ அவருடன் இருந்தவர்களோ எவ்விதமான கவலையும் கொள்ளவில்லை. ஒரு வருஷம் சென்றது.

ராஜாஜி உடல் நலம் இல்லாமல் படுத்துவிட்டார். அவர் மனைவிக்கும் உடம்பு சரியில்லை.

உடனே, ஊரில் இருந்தவர்கள், “பார்த்தீர்களா? பேய் சும்மா இருக்குமா?” என்று பேச ஆரம்பித்து விட்டார்கள்.

ஆனால், ராஜாஜியும், அவர் மனைவியும் சில நாட்களில் குணமடைந்துவிட்டார்கள். உலகத்தில் எத்தனையோ பேர் நோய்வாய்ப்படுகிறார்கள். அதற்கெல்லாம் காரணம் பேய்தானா?

உடம்பு குணமானதும், ராஜாஜியோ அல்லது மற்றவர்களோ, ‘சரி, தப்பியது தம்பிரான் புண்ணியம்! இனி இங்கிருக்கக்கூடாது’ என்ற முடிவுக்கு வந்துவிடவில்லை!

அப்புறமும், அந்தப் பங்களாவிலேயே தைரியமாக வசித்து வந்தார்கள். தைரியசாலிகளிடத்தில் ‘பேய்’ வாலைக் காட்டுமா?

அது யாரிடமும் சொல்லிக் கொள்ளாமல் தானாகவே அந்த வீட்டைவிட்டுப் புறப்பட்டு விட்டது!

வக்கீல் தொழிலை ஆரம்பிப்பவர்கள், முதலில் ஒரு பெரிய வக்கீலிடம் ஜூனியராக இருப்பது வழக்கம். சில வருடங்கள் சென்றுதான் சொந்தமாகத் தொழிலை நடத்துவார்கள். ஆனால், ராஜாஜி எடுத்த எடுப்பிலேயே, சொந்தமாக - யாரிடமும் ஜூனியராக இல்லாமலே - தொழிலை ஆரம்பித்து விட்டாராம்! நல்ல வருமானமும் கிடைத்து வந்ததாம். பெயரும், விரைவிலே பிரபலமாகிவிட்டதாம்!

ஒருநாள் ராஜாஜி கோர்ட்டுக்குப் புறப்பட்டுக் கொண்டிருந்தார். அப்போது, ஒருவர் அவரிடம் வந்து, “ஐயா, நான் மலையாளத்தைச் சேர்ந்தவன். வாத்தியார் வேலை பார்க்கிறேன். இங்கு ஒரு வேலையாக வந்தேன். வந்த இடத்தில் பணம் களவு போய்விட்டது. செலவுக்குப் பணம் வேண்டும்” என்று கேட்டார்.

உடனே ராஜாஜி, அவருடைய பெயர், அவர் எந்த ஊர், எந்தப் பள்ளியில் வேலை பார்க்கிறார் என்ற விவரங்களை யெல்லாம் கேட்டுக்கொண்டு, “சரி, உள்ளே போய்ச் சாப்பிடுங்கள். நான் இப்போது கோர்ட்டுக்குப் போகிறேன். மத்தியானம் வந்துவிடு வேன். அப்புறம் என்னால் ஆனதைச் செய்கிறேன்” என்று கூறிவிட்டுக் கோர்ட்டுக்குப் போய்விட்டார்.

கோர்ட்டுக்குப் போனவர் சும்மா இருக்கவில்லை. அங்கிருந்து, அந்த மனிதர்சொன்ன பள்ளிக்கூடத்துக்குத்

தந்தியடித்து, ‘இந்தப் பெயர் உடையவர் உங்கள் பள்ளியில் தான் இருக்கிறாரா?’ என்று கேட்டார்.

அங்கிருந்து பதில் தந்தியும் வந்துவிட்டது. அந்த மனிதர் சொன்னது முழுதும் பொய் என்பதை அறிந்தார், ராஜாஜி. உடனே, இரண்டு போலீஸ்காரர்களை அழைத்துக்கொண்டு வீட்டுக்குச் சென்றார்.

அங்கு ராஜாஜியை எதிர்பார்த்திருந்த அந்த மனிதருக்கு, ராஜாஜியுடன் போலீஸார் வருவதைக் கண்டதும் நடுக்கம் ஏற்பட்டது. அவரைக் கைது செய்யும்படி போலீஸாரிடம் ராஜாஜி சொன்னார். வழக்குப் பதிவாகியது.

வழக்கு நடந்தபோது, அந்த மனிதர் மாஜிஸ்ட்ரேட்டிடம், “எனக்கு வக்கீல் வைக்கப் பணமில்லையே!” என்று கூறி வருந்தினார்.

உடனே, ராஜாஜியே அந்த மனிதரின் வக்கீலாக இருந்து வாதாட முன்வந்தார்.

“குற்றவாளி 200 ரூபாய் அபராதம் கட்ட வேண்டும்” என்று மாஜிஸ்ட்ரேட் கூறினார்.

“200 ரூபாய் அதிகம். அந்த ஏழை எங்கிருந்து கொடுப்பார்?” என்றார் ராஜாஜி.

“சரி, 50 ரூபாய் அபராதம்” என்றார், மாஜிஸ்ட்ரேட்.

“அதுவும் அதிகம். இன்னும் குறைத்தால் நல்லது” என்றார் ராஜாஜி.

“சரி, பத்து ரூபாய் அபராதம்” என்றார் முடிவாக மாஜிஸ்ட்ரேட்.

உடனே, ராஜாஜி தம்முடைய சட்டைப் பைக்குள் கையை விட்டார். ஒரு பத்து ரூபாய் நோட்டை எடுத்து அந்தக் குற்றவாளிக்காகக் கட்டினார்.

இதைக் கண்டு யாவரும் வியந்தனர். நாம் கூடத்தான் இதைக் கேட்டு வியப்படைகிறோம்.

குற்றம் செய்தவருக்குத் தண்டனை வாங்கிக் கொடுத்தார் ராஜாஜி. அதே சமயம், அவருடைய ஏழ்மை நிலைக்கு இரங்கி அபராதத் தொகையைத் தாமே கட்டினார். இதிலிருந்தே ராஜாஜி மிகவும் கண்டிப்பானவர்; அதே சமயத்தில் இரக்க குணமும் உடையவர் என்பது தெரிகிறதல்லவா?

ராஜாஜி திருச்செங்கோடு தாலுகாவில் புதுப்பாளையம் என்னும் கிராமத்தில் காந்தி ஆசிரமம் ஏற்படுத்தி அதை நல்ல முறையில் நடத்திவந்தார். அங்கிருந்த போதே தீவிரமாக மதுவிலக்குப் பிரசாரம் செய்து வந்தார். ‘விமோசனம்’ என்ற பத்திரிகையையும் அப்போது நடத்தி வந்தார்.

ராஜாஜியும் ஆசிரம ஊழியர்களும் அடிக்கடி பக்கத்துக் கிராமங்களுக்குச் சென்று மதுவிலக்குப் பிரசாரம் செய்து வருவார்கள்.

ஒருசமயம், சில ஆசிரம ஊழியர்கள், ஆசிரமத்தில் தயார் செய்த சில மதுவிலக்குப் படங்களை எடுத்துக் கொண்டு பக்கத்துக் கிராமத்துக்குச் சென்றார்கள்.

அங்கு ஒரு கூட்டம் போட்டு அந்தப் படங்களை மக்களிடம் காட்டி, கள்ளினால் ஏற்படும் தீமைகளைக் கூறிக்கொண்டிருந்தார்கள். அப்போது திடீரென்று அந்த ஊர்க்காரர் ஒருவர் வந்து கூட்டத்தைத் தொடர்ந்து நடத்த முடியாதபடி கலகம் செய்ய ஆரம்பித்து விட்டார்.

அங்கு கூடியிருந்த மக்கள் பயந்த சபாவம் உடையவர்கள். ஆகையால், கூட்டத்திலிருந்து எல்லோரும் மெதுவாக நழுவி விட்டார்கள். கடைசியாக ஆசிரம ஊழியர்கள் கூட்டத்தை நடத்த முடியாமல் வருத்தத் துடன் ஆசிரமத்துக்குத் திரும்பிவிட்டனர்.

ஆசிரமத்துக்குச் சென்றதும், ராஜாஜியிடம் விஷயத்தைக் கூறினர். ராஜாஜி அவர்கள் கூறியதைக் கேட்டு விட்டுச் சும்மா இருந்து விடவில்லை. மறுநாள் மாலையே ஒரு மாட்டுவண்டியில் ஆசிரம ஊழியர்களை அழைத்துக்கொண்டு அதே கிராமத்திற்குச் சென்றார். அங்கு மறுமுறையும் கூட்டம் கூட்டி, முதல் நாள் விட்ட இடத்திலிருந்து படங்களைக்காட்டி விளக்கிக் கூறினார்.

படங்கள் காட்டி முடிந்ததும், “நேற்றுக் கூட்டத்தை நடத்த முடியாதபடி யாரோ ஒருவர் தடை செய்தாராம். அவருக்கு ஏதேனும் ஆட்சேபனை இருந்தால், நேராக வந்து என்னிடத்தில் கூறட்டும். பதிலளிக்கத் தயாராயிருக்கிறேன்” என்றார்.

ஆனால், அந்த மனிதர் அன்று அக்கூட்டத்துப் பக்கம் தலைகாட்டவே இல்லை. ராஜாஜியிடம் அவர் 'ஜம்பம்' பலிக்குமா?

ராஜாஜி சென்னை முதலமைச்சர் ஆனதும் மது விலக்குச் சட்டம் கொண்டுவந்தார். சேலம் மாவட்டத்தில்தான் முதன்முதலில் மதுவை ஒழித்தார்.

மகாத்மா காந்தி ஒருசமயம் பங்களுர் சென்றிருந்தார்; அங்கே, மகாராஜாவுக்குச் சொந்தமான ஒரு விடுதியில் தங்கியிருந்தார். அவருடன்கூட ராஜாஜியும் இருந்தார்.

அங்கிருந்தபோது, காந்திஜிக்கு உடல்நிலை சரியில்லை. அதனால், அவருடன் அதிகமாக யாரும் பேசக்கூடாது என்று டாக்டர் கூறியிருந்தார்.

அந்தச் சமயம் ஒரு பெரியவர் காந்திஜியைப் பார்க்க வந்திருந்தார். பேட்டி காண இரவு 8.30 மணியிலிருந்தது 9 மணி வரை அவருக்கு நேரம் கொடுக்கப்பட்டிருந்தது.

வந்தவர் காந்திஜியுடன் ஏதேதோ பேச ஆரம்பித்தார். பதினைந்து நிமிடங்கள் ஆகியிருக்கும். வந்தவர், காந்திஜியுடன் பலத்த விவாதம் செய்ய ஆரம்பித்ததால், கூச்சல் பலமாகக் கேட்டது.

காந்திஜிக்கோ இரத்தக் கொதிப்பு வியாதி. டாக்டரோ அதிகமாகப் பேசக்கூடாது என்கிறார். என்ன நேருமோ என்று எல்லோரும் பயந்தனர்.

ஆனால், அதேசமயம் 'டக்'கென்று மின்சார விளக்குகள் யாவும் ஒரு விநாடி அணைந்து பிறகு எரிய ஆரம்பித்தன. அந்தக் காலத்தில், பங்களுரில்

இரவு 9 மணி ஆகிவிட்டது என்பதை அறிவிப்பதற்காக ஒருவிநாடி மின்சார விளக்கை அணைத்துப் பிறகு எரிய விடுவார்கள். அப்போது விளக்குகள் அணைந்து பிறகு எரிந்ததால், மணி 9 ஆகிவிட்டது என்றே எல்லோரும் நினைத்தார்கள்.

உடனே, ராஜாஜி காந்திஜியுடன் பேசிக் கொண்டிருந்த பெரியவரிடம் சென்று, 'மணி 9 ஆகிவிட்டது' என்று கூறி அவரை வெளியே அழைத்து வந்து அனுப்பிவைத்தார்.

ஆனால், 15 நிமிஷங்கள் கழித்துத் திரும்பவும் -ஒரு முறை விளக்குகள் ஒரு விநாடி அணைந்து எரியலாயின. இதைக் கண்டு எல்லோரும் வியப்படைந்தனர். ஆனால், ஒரே ஒருவர் மட்டும் வியப்படையவில்லை! அவர் யார்?

காந்திஜியை அதிகம் பேசவிடக்கூடாது என்பதற்காக, 15 நிமிஷங்கள் முன்னதாகவே 'மெயின் சுவிட்சை, அணைத்து ஏற்றியது ராஜாஜியேதான்!

ராஜாஜி மிகுந்த புத்தி நுட்பம் உடையவர்; சிறந்த ராஜதந்திரி; மிகவும் நேர்மையானவர். மாதம் ஆயிரக் கணக்கான ரூபாய் வரும்படி வந்து கொண்டிருந்த வக்கீல் தொழிலை உதறித் தள்ளிவிட்டுத் தேசத் தொண்டிலே ஈடுபட்ட தியாகி. பெரிய பெரிய பதவிகளையெல்லாம் வகித்துத் திறமையாக நிர்வாகம் நடத்தியவர். சென்னையில் அவர் இரு முறை முதல் அமைச்சராக இருந்திருக்கிறார்; மத்திய சர்க்காரில் கைத்தொழில் மந்திரியாகவும், உள்நாட்டு இலாகா

மந்திரியாகவும் பணியாற்றியிருக்கிறார். மேற்கு வங்காள கவர்னராயிருந்திருக்கிறார். மிகமிக உயர்ந்த பதவியாகிய நம் தேசத்திற்கு விடுதலை வாங்கித் தந்த பெரிய தலைவர்களில் ராஜாஜியும் ஒருவர். அவர் இன்னும் பல்லாண்டு வாழ்ந்து மேலும் மேலும் பல நல்ல புத்தகங்களை நமக்கு எழுதித் தரவேண்டும். கவிமணி தேசிகவிநாயகம் பிள்ளையவர்களுடன் சேர்ந்து நாமும் ராஜாஜியை மனமார வாழ்த்துவோம்.

அன்னை அடிமை நிலைபோக்கி
 அறப்போர் வெற்றித் தளபதியாய்
 மன்னுங் காந்தி யடிகளுக்கு
 வலக்கை யாக நின்றுதவி,
 சென்னை மக்கள் புகழ்வளர்த்த
 செல்வா, ராஜ கோபாலா!
 இன்னும் பல்லாண் டிவ்வுலகில்
 இனிது வாழ்க! வாழ்கவே!

- ▶ குழந்தைகளுக்குக் கதை சொல்வதிலே அவர்கள் இன்பம் பெற்றார்கள்
- ▶ அவர்களைப்பற்றி எழுகுவதிலே குழந்தைக்கவியூர் இன்பம் பெறுகிறார்
- ▶ அவர் எழுகியதைப் படிப்பதிலே நீங்கள் இன்பம் பெறுகிறீர்கள்

1. கதாசிரியரான கணிதாசிரியர்!
— லாபி கரால்
2. பேரப்பிள்ளைகளுக்குப் பிரியமாய்க்
கதை சொன்னவர் — ஷீடர் ஹ்யூஸன்
3. இலக்கியம் திரட்டிய இரட்டையர்
— கிரிம் சகோதரர்கள்
4. கடிதத்திலே கதை சொன்னவர்!
— ரெய்டர்க்ஸ்பாடர்

